

Dokument nr. 15:2

(2011–2012)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 151 – 300

27. oktober – 22. november 2011

Innhold

Spørsmål	Side
151. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. budsjettfordelingsmodellen utviklet av Fürst og Høverstad, besvart av justisministeren	13
152. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bedre regularitet på norske vinterveier, besvart av samferdselsministeren	14
153. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. svovel- og sotrensing på Svalbard, besvart av miljø- og utviklingsministeren	14
154. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. personskade i landbruket, besvart av landbruks- og matministeren	15
155. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. nødnett, besvart av justisministeren	16
156. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. vederlagsforskriften, besvart av helse- og omsorgsministeren	17
157. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. genmodifisert mais, besvart av miljø- og utviklingsministeren	18
158. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. tomtefradelinger i distrikts-Norge, besvart av kommunal- og regionalministeren	19
159. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. meieriet i Sør-Odal, besvart av landbruks- og matministeren	20
160. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Rednings-selskapets skøyter, besvart av fiskeri- og kystministeren	21
161. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. norsk kullproduksjon, besvart av olje- og energiministeren	21
162. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. stortingsrepresentanter på pressekonferansene til Norges Bank, besvart av finansministeren	22
163. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. kjøttproduksjon, besvart av landbruks- og matministeren	23
164. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. helsetilstanden og velferden i vårt dyrehold, besvart av landbruks- og matministeren	24
165. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. nødvendige IKT løsninger, besvart av justisministeren	25
166. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. rekrutteringen i skognæringen, besvart av landbruks- og matministeren	26
167. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. produksjon og forbruk av økologisk produsert mat, besvart av landbruks- og matministeren	27

	Side
168. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. Kystverkets slepebåtberedskap, besvart av fiskeri- og kystministeren	28
169. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. Oljefondet, besvart av finansministeren	29
170. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. December Summit 2011, besvart av utenriksministeren	31
171. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. naturgassdrevne miljøskip, besvart av fiskeri- og kystministeren	32
172. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. transport fra land til sjø, besvart av samferdselsministeren	33
173. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. væpnet politiaksjon i Bø i Telemark, besvart av justisministeren	34
174. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. å gjøre bompengebrikke (AutoPASS) obligatorisk i alle tyngre kjøretøy, besvart av samferdselsministeren	35
175. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. alkoholsalg på Statoils bensinstasjoner i utlandet, besvart av olje- og energiministeren	35
176. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. norsk bistand til Tanzania, besvart av miljø- og utviklingsministeren	36
177. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. Nav-ombud, besvart av arbeidsministeren	37
178. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. riksvei 2 Kongsvinger-Slomarka, besvart av samferdselsministeren	38
179. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. at gravid kvinne har gått uten sykepenger fra Nav, besvart av arbeidsministeren	38
180. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. å styrke sikkerheten for de iranske flyktningene i Camp Ashraf i Irak, besvart av utenriksministeren	39
181. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos, vedr. bil som må tilpasses barnas behov, besvart av arbeidsministeren	40
182. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. modulvogntog og norske tollmyndigheter, besvart av samferdselsministeren	41
183. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. oppfølging av forespørselen fra CERN vedrørende etablering av datasenter i Norge, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	42
184. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. ny firefelts E6 ved Åkersvika ved Hamar, besvart av samferdselsministeren	43
185. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. tilskudd til Haugesund Toppidrettsgymnas, besvart av kunnskapsministeren	43
186. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. avgiftsreduksjon, besvart av finansministeren	44
187. Fra stortingsrepresentant Åshild Karoline Haugland, vedr. bompenger på E18 gjennom Vestfold, besvart av samferdselsministeren	45

	Side
188. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. offentlige analyseinstitutt for DNA-prøver, besvart av justisministeren	45
189. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. villakselvene, besvart av nærings- og handelsministeren	46
190. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. den nye 420 kW linja mellom Ørskog og Sogndal, besvart av olje- og energiministeren	47
191. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. pappapermisjon, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	48
192. Fra stortingsrepresentant Bård Høksrud, vedr. saksbehandler hos fylkeslegen i Telemark, besvart av helse- og omsorgsministeren	48
193. Fra stortingsrepresentant Bård Høksrud, vedr. Spikkestadlinja, besvart av samferdselsministeren	50
194. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. oljesand, besvart av miljø- og utviklingsministeren	51
195. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. implementering av vikarbyrådirektivet, besvart av arbeidsministeren	52
196. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. nye regler for parkeringsbransjen, besvart av samferdselsministeren	52
197. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. pleiepenger til familier med barn som er diagnostisert med ME, besvart av arbeidsministeren	53
198. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. prøveløslates etter 2/3-tid av voldtektsforbrytere, besvart av justisministeren	54
199. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. tvangstrekk i pensjonen, besvart av arbeidsministeren	56
200. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. studenthybler, besvart av kommunal- og regionalministeren	57
201. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. togpendlerne fra Heggedal, besvart av samferdselsministeren	57
202. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. økt handel mellom Norge og Israel, besvart av utenriksministeren	59
203. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. oljesand, besvart av olje- og energiministeren	59
204. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. Hardangerforskriften, besvart av fiskeri- og kystministeren	60
205. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. IKEA-etablering i Larvik, besvart av miljø- og utviklingsministeren	61
206. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. regelverk dersom en kommune velger å redusere sitt skattøre, besvart av finansministeren	61
207. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. den ulykkesbelastede E16 mellom Bergen og Voss, besvart av samferdselsministeren	62

	Side
208. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. politiaksjon i Telemark i august 2009, besvart av justisministeren	63
209. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. veifinansiering, besvart av samferdselsministeren	63
210. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. innsyn i terrorrapporten, besvart av statsministeren	64
211. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. dødsulykker på E16, besvart av samferdselsministeren	65
212. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. nedleggingen av Forsvarets fellesoperative hovedkvarter, besvart av forsvarsministeren	66
213. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. konsekvensanalysen fra Asplan Viak, besvart av fiskeri- og kystministeren	67
214. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. barnevernstjenester, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	67
215. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. krav til ansettelsesforhold, besvart av arbeidsministeren	68
216. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. salg av statens aksjer i SAS, besvart av nærings- og handelsministeren	69
217. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. varige nye arbeidsplasser, besvart av nærings- og handelsministeren	70
218. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. frivillig integrering, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	70
219. Fra stortingsrepresentant Håkon Haugli, vedr. tilskuddsordning "Nasjonale ressursenter på innvandringfeltet", besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	71
220. Fra stortingsrepresentant Trond Helleland, vedr. tilskudd for frivillige organisasjoner som driver med integreringsarbeid, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	73
221. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. ny 4-felts E6 og ny dobbeltsporet jernbane langs Mjøsa, besvart av samferdselsministeren	74
222. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. hatkampanjer mot homofile og deres rettigheter i Uganda, besvart av miljø- og utviklingsministeren	75
223. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. traumesenter i Oslo, besvart av helse- og omsorgsministeren	76
224. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bygging av vei, besvart av samferdselsministeren	76
225. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. kompetent arbeidskraft innenfor offshorebransjen, besvart av arbeidsministeren	77
226. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. godstilbudet på Raumabanen, besvart av samferdselsministeren	78

	Side
227. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. landbrukseiendommer, besvart av landbruks- og matministeren	79
228. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. bredbånd, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	80
229. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. foreldre til funksjonshemmede barn over 18 år som fortsatt bor hjemme, besvart av helse- og omsorgsministeren	81
230. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. kvikksølv saker, besvart av arbeidsministeren	82
231. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. barnevernet i Harstad kommune, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	83
232. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. nytt dobbeltspor mellom Oslo og Ski, besvart av samferdselsministeren	84
233. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. fødsler for irregulære innvandrere, besvart av helse- og omsorgsministeren	85
234. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. styrking av skolehelsetjenesten, besvart av helse- og omsorgsministeren	86
235. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. offentlighetsloven, besvart av justisministeren	87
236. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. innførsel av dopingmidler, besvart av justisministeren	87
237. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. dobbeltspor gjennom Vestfold, besvart av samferdselsministeren	88
238. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. nedlegge HV-11 i Rauma, besvart av forsvarsministeren	89
239. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Aker Seafood, besvart av fiskeri- og kystministeren	90
240. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. torskeoppdrett, besvart av fiskeri- og kystministeren	91
241. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. politiske beslutninger på områder for domstolene, besvart av justisministeren	92
242. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. utjevningstilskuddet fra NVE til Forsand Elverk, besvart av olje- og energiministeren	92
243. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. hurtigarbeidende tiltaksgruppe med mandat til å gjennomføre strakstiltak, besvart av justisministeren	93
244. Fra stortingsrepresentant Åshild Karoline Haugland, vedr. Arendal Havn Eydehavn, besvart av samferdselsministeren	94
245. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. konsesjonsloven § 7, besvart av landbruks- og matministeren	94
246. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. ansatte som permitteres fra et selskap på grunn av ordredgang, besvart av arbeidsministeren	95

	Side
247. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. det kinesiske markedet for norsk eksport, besvart av nærings- og handelsministeren	96
248. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. Samhandlingsreformen, besvart av helse- og omsorgsministeren	97
249. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. forpliktelse i Klimaforliket, besvart av miljø- og utviklingsministeren	98
250. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. meldinger, utredninger og handlingsplaner fremlagt av Samferdselsdepartementet siden oktober 2009, besvart av samferdselsministeren	98
251. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Bamble Lensmannskontor, besvart av justisministeren	99
252. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Havforskningsinstituttets sommertokt i Norskehavet, besvart av fiskeri- og kystministeren	100
253. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. elektrifisering av oljeinstallasjoner, besvart av olje- og energiministeren	101
254. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. utbygging av strøminfrastruktur for boligutbyggingsområder, besvart av olje- og energiministeren	102
255. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. klagesak om ulovlig tiltak i strandsonen i Fjell kommune i Hordaland, besvart av kommunal- og regionalministeren	103
256. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. tinglysning, besvart av miljø- og utviklingsministeren	104
257. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Mediagruppen Grenland, besvart av kulturministeren	105
258. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. redningsskøyta Skjervøy, besvart av fiskeri- og kystministeren	105
259. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. førerkort, besvart av samferdselsministeren	106
260. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. ordning for FN-ansatte, besvart av utenriksministeren	107
261. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. en pastor som er dødsdømt, besvart av utenriksministeren	108
262. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. fengselskapasitet, besvart av justisministeren	109
263. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. nedleggelse av Studentsamskipsnaden i Narvik, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	110
264. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. oppfølging av sykemeldte, besvart av arbeidsministeren	110
265. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. flytende naturgass, besvart av finansministeren	112
266. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. reservasjon på grunn av religiøs overbevisning, besvart av arbeidsministeren	113

	Side
267. Fra stortingsrepresentant Kjell Arvid Svendsen, vedr. etterslepet på veiene, besvart av samferdselsministeren	114
268. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. telehiv, besvart av samferdselsministeren	114
269. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. de nye arbeidstidsbestemmelsene (ATB) for Politiet, besvart av justisministeren	115
270. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. CO ₂ -utslipp fra veitrafikk og annen norsk transport, besvart av samferdselsministeren	116
271. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. seilingsleden til Bergen indre havn, besvart av fiskeri- og kystministeren	117
272. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. en kvinnelig soldat som ble tvunget til å bade naken sammen med et stort antall mannlige medsoldater, besvart av forsvarsministeren	117
273. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. urettmessig lave tilskudd til private barnehager, besvart av kunnskapsministeren	118
274. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. kvalitet på korn og kornproduksjon, besvart av landbruks- og matministeren	119
275. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. boplikt, besvart av landbruks- og matministeren	120
276. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. bidragspliktige foreldre, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	122
277. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. kvinnelig soldat som ble tvungen til å bade naken av mannlig befal, besvart av forsvarsministeren	123
278. Fra stortingsrepresentant Jacob Nødseth, vedr. den dårlege folketalsutviklinga i Sogn og Fjordane, besvart av kommunal- og regionalministeren	124
279. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. folkehøyskolene, besvart av kunnskapsministeren	125
280. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. finansieringen av fengselstannhelsetjenesten, besvart av helse- og omsorgsministeren	125
281. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. Byggforskriftene, besvart av kommunal- og regionalministeren	127
282. Fra stortingsrepresentant Jacob Nødseth, vedr. tomme sjukehusbygningar, besvart av helse- og omsorgsministeren	128
283. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. Solliakollektivet, besvart av helse- og omsorgsministeren	129
284. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. etablering av små, mini og mikrokraftverk, besvart av olje- og energiministeren	129
285. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. rovdyrforliket, besvart av miljø- og utviklingsministeren	130

	Side
286. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. sårbare kvinner skal betale for sin egen fødsel ved norske sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	131
287. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. bildediagnostikk mellom Oslo-sykehusene, besvart av helse- og omsorgsministeren	131
288. Fra stortingsrepresentant Nikolai Astrup, vedr. HYNOR-samarbeidet, besvart av miljø- og utviklingsministeren	132
289. Fra stortingsrepresentant Nikolai Astrup, vedr. kostnadene i forbindelse med oppryddingstiltak i forurensede sedimenter i sjøbunn, besvart av miljø- og utviklingsministeren	133
290. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. konkurransekraft, besvart av finansministeren	134
291. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. smør og fløte, besvart av landbruks- og matministeren	135
292. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. godkjenningsordning av amatørbygde kjøretøy, besvart av samferdselsministeren	136
293. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. flytting av transport av gods fra veg til sjø, besvart av samferdselsministeren	136
294. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. boplikten, besvart av landbruks- og matministeren	137
295. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. at ansatte i helsevesen og barnevern får mer helhetlige hjemler for bruk av tvang, besvart av helse- og omsorgsministeren	139
296. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. regelverket rundt uttak av pensjon ved fylte 62 år, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	140
297. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. skatteinnkrevjing på grunnlag av oppgjer til fiskar, besvart av finansministeren	140
298. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. godstransporten på Raumabanen, besvart av samferdselsministeren	142
299. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. yrkesskadeerstatning, besvart av arbeidsministeren	143
300. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. permitteringsregelverket, besvart av arbeidsministeren	144

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (151 - 300) for sesjonen 2011-2012.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Anundsen,Anders(FrP)	205,246
Asmyhr,Hans Frode Kielland(FrP)	173,208,241,269
Aspaker,Elisabeth(H)	165
Astrup,Nikolai(H)	288,289
Bakke-Jensen,Frank(H)	204,245,275
Bekkevold,Geir Jørgen(KrF)	218,279
Bredvold,Per Roar(FrP)	154,166,184,227,274
Dahl,André Oktay(H)	198,210,235,236
Dåvøy,Laila(KrF)	157,197,230,248
Eide,Rigmor Andersen(KrF)	167,168,297,298
Ellingsen,Jan Arild(FrP)	272
Eriksen,Dagrun(KrF)	233,234
Eriksson,Robert(FrP)	191,299
Flåtten,Svein(H)	216,254,300
Fredriksen,Jan-Henrik(FrP)	182
Grande,Trine Skei(V)	194,286,287
Grimstad,Oskar J.(FrP)	153,186,213,284,285
Gundersen,Gunnar(H)	158,159,178,199,268
Gåsvatn,Jon Jæger(FrP)	223,280
Hagesæter,Gjermund(FrP)	200,228,255,273,294
Halleraker,Øyvind(H)	174,207,250
Hareide,Knut Arild(KrF)	175,209,259
Haugland,Åshild Karoline(FrP)	187,244
Haugli,Håkon(A)	219
Helleland,Trond(H)	220
Hjemdal,Line Henriette(KrF)	189,232,277
Høksrud,Bård(FrP)	155,156,192,193,224,251,257,292,293
Horne,Solveig(FrP)	276
Høybråten,Dagfinn(KrF)	212
Isaksen,Torbjørn Røe(H)	264
Kambe,Arve(H)	262,265
Kjos,Kari Kjønås(FrP)	181,283
Korsberg,Øyvind(FrP)	188,231,258
Kristiansen,Ivar(H)	239,240
Lødemel,Bjørn(H)	190
Meling,Siri A.(H)	225,242
Michaelsen,Åse(FrP)	243
Nesvik,Harald T.(FrP)	160,183,247,252
Nødseth,Jacob(H)	278,282

Nørve, Elisabeth Røbeek(H)	226,238,256
Reiertsen, Laila Marie(FrP)	177,179,215,296
Ropstad, Kjell Ingolf(KrF)	195,196,266
Rytman, Jørund(FrP)	202,290
Schou, Ingjerd(H)	237
Sjøli, Sonja Irene(H)	221
Skumsvoll, Henning(FrP)	281
Solvik-Olsen, Ketil(FrP)	161,162,203,249,253
Sortevik, Arne(FrP)	152,171,172,211,270,271
Svendsen, Kjell Arvid(KrF)	267
Syversen, Hans Olav(KrF)	169,261
Tenden, Borghild(V)	201,229
Thommessen, Olemic(H)	214
Thorsen, Bente(FrP)	185
Trældal, Torgeir(FrP)	163,164,217,263,291
Tybring-Gjedde, Christian(FrP)	206
Vaksdal, Øyvind(FrP)	176,180,260
Werp, Anders B.(H)	151,295
Woldseth, Karin S.(FrP)	170,222

Dokument nr. 15:2

(2011-2012)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 151

Innlevert 27. oktober 2011 av stortingsrepresentant **Anders B. Werp**

Besvart 4. november 2011 av justisminister **Knut Storberget**

Spørsmål:

«Hvordan vil 100 millioner kroner bli fordelt til de ulike politidistriktene etter budsjettfordelingsmodellen utviklet av Først og Høverstad, og er det et forholdstall mellom fordelingen etter denne modellen og tildelingen eller behovet til Oslo politidistrikt?»

Svar:

Politidirektoratet har utviklet en modell for fordeling av ressurser i politi- og lensmannsetaten (Først og Høverstad). Ressurstildeling mellom politidistrikt er i denne modellen dels basert på objektive kriterier og dels på særskilte tildelinger til spesielle oppgaver og utfordringer i det enkelte distrikt. Utgiftene til Oslo politidistrikt budsjetteres under kap 441 og utgiftene til de øvrige politidistriktene budsjetteres under kap 440. Oslo politidistrikt har ansvar for en rekke oppgaver i tillegg til de tradisjonelle politioppgavene i distriktet. Dette gjør det er vanskelig å benytte

modellen ved fastsetting av bevilgningen. Politidirektoratet har derfor valgt ikke å benytte denne modellen for Oslo politidistrikt.

En gjennomføring av modellen fullt ut for de øvrige politidistriktene, ville medført forskyvning av ressurser fra noen politidistrikter til andre. Det ville innebære at noen distrikter ville blitt fratatt ressurser, noe som ville skapt store utfordringer dersom det ble gjort over tid. En gradvis innføring av modellen er derfor gjennomført over flere år ved at økte bevilgninger har vært brukt til å justere forholdet mellom distriktene i tråd med modellen. Det gjenstår fortsatt skjevheter i henhold til modellen. Tildeling av 100 mill. kr ville derfor måtte vurderes opp mot disse justeringene, men slik at alle distriktene i noen grad kunne nyte godt av tildelingen. Det er derfor ikke mulig å angi noe konkret beløp for det enkelte distrikt uten en grundigere vurdering av de ovennevnte forholdene.

SPØRSMÅL NR. 152**Innlevert 27. oktober 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 7. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«De første tegn til forestående vinter er for lengst registrert på det norske veinettet. De transportmessige utfordringene for veibrukerne har vært velkjent. Vi kjenner dessverre alt for godt til de utfordringene for regularitet og sikkerhet som vinterforhold og vinterføre gir på norske veier.

Hvilke nye tiltak er/blir igangsatt kommende vinter 2011/2012 for å sikre at transport på norske vinterveier kan foregå med bedre regularitet, mindre forsinkelser og større sikkerhet og hvilken effekt påregner statsråden?»

Svar:

Statens vegvesen arbeider kontinuerlig med å forbedre driftskontraktene og oppfølgingen av disse med særlig fokus på vinterdriften. Etaten har informert meg om at følgende nye konkrete tiltak vil kunne føre til bedre kvalitet på vinterdriften i 2011/2012:

- Ny forbedret instruks for oppfølging av driftskontrakter.
- Grundig opplæring av vinterdriftspersonell hos entreprenørene i vinterdriftsfaget. Denne satsingen starter med noen kontrakter før vinteren

2011/2012. Fra neste vinter gjelder det alle nye kontrakter.

- Nye prosedyrer for samhandling mellom byggherre og entreprenør med hyppigere byggemøter om planlegging og gjennomføring av vinterdriften i de kontrakter som er startet opp høsten 2011.
- Implementering av det fireårige etatsprosjektet "saltSMART". Kunnskap fra prosjektet formidles nå fortløpende i Statens vegvesen og til entreprenørene. Det vil gi bedre vinterdrift med mindre miljøbelastning.
- Instruks til bygglederne om å holde innlegg om utførelse og metoder basert på ny kunnskap fra saltSMART. Dette gjøres på vintermøtet for driftspersonellet som holdes hver høst.
- Utprøving av sterkere byggherrestyring av entreprenørens virksomhet med spesifikke krav til metoder, maskiner og utstyr. Hovedhensikten med utprøvingen er å undersøke om økt byggherrestyring gir bedre kvalitet på utførelsen av vinterdriften.

Jeg forventer at disse tiltakene vil bidra til en bedre kvalitet i vinterdriften allerede fra vinteren 2011/2012.

SPØRSMÅL NR. 153**Innlevert 27. oktober 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 7. november 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Over statsbudsjettet er det satt av summer til et forprosjekt for å utrede svovel- og sotrensing på Svalbard i Longyearbyen.

Vil statsråden også ta initiativ til at det blir satt av midler samme sted til CO₂-rensning, og hvorfor ser ikke regjeringen svovel- og sotrensing i sammenheng med CO₂-rensning?»

BEGRUNNELSE:

Det er bred enighet om at rensing og lagring av CO₂ fra fossile brensler må gis prioritet om ambisiøse klimamål skal nås. Kull vil forbli hovedkilden til produksjon av elektrisk kraft i overskuelig fremtid. Samtidig er kull den største forurenseren, og CCS fra kullfyrte kraftverk må være en hovedstrategi for reduksjon av utslipp på verdensbasis.

Verdenssamfunnet har behov for demoprojekter. Longyearbyen er et ideelt stedsvalg på grunn av sin størrelse, sitt kullkraftverk og geologiske strukturer egnet for lagring av CO₂.

Visjonen om et komplett CCS-anlegg i Longyearbyen ble for første gang skrevet i en rapport fra februar 2007. Rapporten ble utarbeidet av UNIS i samarbeid med NTNU og SINTEF på oppdrag fra Justisdepartementet. Hovedkonklusjonen var at visjonen er realiserbar. Alt ligger på plass, spesielt også på grunn av prøveboringen.

I statsbudsjettet for miljøverndepartementet har det blitt satt av summer til svovel- og sotrensing, men ikke til CO₂-rensning. Det at miljøverndepartementet velger å ikke se dette som en helhet, spesielt da forholdene ligger til rette for det, er underlig.

Svar:

I statsbudsjettet for 2012 foreslår regjeringen å bevilge 14,6 millioner kroner til oppstart av bygging av renseanlegg ved Longyearbyen Energiverk. Disse midlene er foreslått bevilget over svalbardbudsjettet, som er Justisministerens ansvar. Totalkostnadene for anlegget er beregnet til 73,1 millioner kroner. Renseanlegget planlegges å være ferdig i 2014. Tiltaket vil innfri rensekravene fra Klima- og forurensningsdirektoratet.

Rensekravene fra Klima- og forurensningsdirektoratet regulerer de utslippskomponentene som er antatt å ha størst miljømessig betydning, og er satt ut fra en samlet vurdering av miljømessige, tekniske og økonomiske forhold. Kravene vil føre til vesentlige reduksjoner i utslippsgrensene for stoffer som kan

påvirke miljøet lokalt, som svoveldioksid (SO₂), støv/sot og nitrogenoxider (NO_x), men innebærer ikke noe krav om CO₂-håndtering.

I St.meld. nr. 34 (2006-2007) Norsk klimapolitikk heter det at:

”Regjeringen vil legge til rette for valg av klimavennlige løsninger, blant annet gjennom de rammer som settes for kraftproduksjon og annen virksomhet på Svalbard. Krav og rammer vil bli satt med sikte på at framtidig energiforsyning baseres på løsninger og teknologi som begrenser utslippene av klimagasser mest mulig.”

Samtidig understrekes det at også på Svalbard må kostnadene ved klimatiltak stå i et rimelig forhold til de utslippsreduksjoner som kan oppnås. Det påpekes at fangst og lagring av CO₂ er svært kostnadskreven- de tiltak, og at innsatsen på dette området derfor må rettes mot tiltak og prosjekter som vil ha stor nytteverdi både i form av utslippsreduksjoner og teknologitviking.

Bydrift Longyearbyen har sammen med Universitetssenteret på Svalbard søkt Justisdepartementet om 2,5 millioner kroner til en forstudie som skal avklare valg av teknologiske løsninger og anslå en samlet kostnadsramme for en eventuell implementering av CO₂-rensing på det eksisterende kullkraftverket i Longyearbyen. Denne søknaden er til vurdering i Justisdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 154

Innlevert 27. oktober 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 3. november 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Omtrent 10 % av alle bønder har vært utsatt for uhell med personskade i løpet av det siste året. Tallet kan være høyere og variere i deler av landet.

Hva vil statsråden bidra med for å redusere antall personskader i landbruket?»

Svar:

Landbruket er belastet med mange ulykker, også sammenlignet med andre næringer der fysisk arbeid er en forutsetning, som for eksempel i bygg- og anleggsbransjen og i petroleumsnæringen. Over mange år er det blitt brukt betydelige ressurser på å bedre HMS-arbeidet i landbruket, uten at dette har ført til dokumenterbar nedgang i antall ulykker.

I jordbruksoppgjøret 2009 ble det derfor vedtatt å gjøre en større gjennomgang av HMS i landbruket. Dette resulterte i en arbeidsgrupperapport; ”Helse, miljø og sikkerhet i landbruket, organisering og arbeidsformer”. Gjennomgangen viser bl.a. at landbruksutøverens kompetanse og holdninger er viktige områder å ta tak i.

Med utgangspunkt i rapportens anbefalinger er følgende tiltak igangsatt:

1. Etablering av Nasjonalt samarbeidsforum for HMS i landbruket. Svært mange organisasjoner og institusjoner arbeider med HMS i landbruket, men det er behov for å se innsatsen i sammenheng og dermed få synergieffekter av arbeidet. Jeg leder selv forumet, som for øvrig består av

- medlemmer fra Norges Bondelag, Norsk Bonde- og Småbrukarlag, Landbrukets HMS-tjeneste, Matmerk, Norsk landbruksrådgiving, forsikringsbransjen, Arbeidstilsynet, Mattilsynet og Norske landbrukstjenester.
2. Det er igangsatt et forskningsprosjekt med kostnadsramme 12,2 mill. kroner, innvilget i 2010. Hovedformålet er å fremskaffe ny kunnskap om sikkerhetskulturen, arbeidshelsen til aktørene og ulykker for videre å redusere antall ulykker i norsk landbruk. Norsk senter for bygdeforskning er prosjektleder, og de samarbeider med Arbeidsmedisinsk avdeling ved St. Olavs Hospital i Trondheim og International Research Institute of Stavanger.
 3. Lansering av en ny kampanje for HMS i landbruket. Bak kampanjen står Landbrukets HMS-tjeneste, Norges Bondelag, Norsk Bonde- og Småbrukarlag, Norsk landbruksrådgiving, Norske

- landbrukstjenester, Landbrukets brannvernkomite, Gjensidige og Matmerk. Kampanjen er praktisk rettet, og det legges stor vekt på å fange bondens interesse. Landbruks- og matdepartementet har i forbindelse med jordbruksoppgjøret bevilget 1 mill. kroner til kampanjen for 2012.
4. De samme aktørene i samarbeid med Fellesforbundet, arbeider også med å opprette et eget Landbrukets HMS-utvalg.

I tillegg gjennomfører Landbrukets HMS-tjeneste kurs i praktisk HMS-arbeid. Mer enn 10.000 har gjennomført kurset.

Dette er et spørsmål som jeg har vært og er meget opptatt av. Arbeidsområdet er også meget krevende.

Jeg har likevel store forventninger til at tiltakene nevnt ovenfor skal gi resultater, både på kort og noe lengre sikt, og jeg vil følge nøye med på utviklingen framover.

SPØRSMÅL NR. 155

Innlevert 27. oktober 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 9. november 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Stortinget behandlet i 2004 spørsmålet om nødnett i Budsjett-innst. S. nr. 4 (2004–2005). Dessverre har mange av FrPs innvendinger i saken slått til, og nødnettet skal nå først stå ferdig i 2015 hele 11 år etter at prosessen startet. Helsepersonell tør ifølge Aftenposten 27.10.2011 ikke å snakke åpent på dagens åpne og usikre helsenett, og mange leger i legevakten har sluttet å bære helse-radioen.

Hva vil statsråden gjøre for å løse tillitskrisen mellom helsepersonell og den rød-grønne regjeringen i nødnettsaken?»

BEGRUNNELSE:

FrP gikk i Budsjett-innst. S. nr. 4 (2004–2005) inn for en teknologinøytral anbudsrunde med vekt på dataoverføringskapasitet som åpner for direktesendte bilder, medisinsk data og posisjoneringsinformasjon for alle enheter på et ulykkessted. Begrunnelsen for dette var at det hadde vært for mye fokus på en teknologi (TETRA) til fortrenghet for de behov etatene har, og muligheter som ligger i stadig nye teknologiske vinninger. Mange av våre innvendinger mot den valgte løsningen har dessverre slått til. Resultatet har

vært forsinkelser, problemer med implementeringen av de tekniske løsninger og store kostnadsøkninger. Ifølge Tidsskrift for Den norske legeförening brukes helsevesenets radiosamband aktivt i bare halvparten av norske legevaktdistrikter. En grunn til dette kan kanskje være at avisredaksjonene lytter på helse-radioen.

Svar:

Spørsmålet er stilt til Justisministeren. Som settestatsråd i Nødnettsaken, vil jeg besvare dette spørsmålet.

Kontrakt om utbygging og drift av Nødnett basert på TETRA-teknologien ble signert i desember 2006, etter Stortingets vedtak av 18.12.2006 om at trinn 1 for Nødnett skulle igangsettes, jf. St.prp. nr. 30 (2006-2007) og Innst. S. nr. 104 (2006-2007), og at kontrakt for en landsdekkende utbygging kunne inngås. Spesifikasjonen for Nødnett i konkurransegrunnlaget var teknologinøytral, slik at tilbud kunne bli gitt med basis i ulike teknologier. I forhandlingsfasen sto man igjen med to konkurrerende tilbud, begge basert på TETRA.

Analyseselskapet Gartner fikk i 2008 i oppgave å

kartlegge bruk av TETRA og andre teknologier og standarder i nød- og beredskapssamband, og å gi oversikt over viktige trekk i markedsutviklingen på dette området. Konklusjonen var at det beste teknologivalget fortsatt var TETRA. Gartner gjennomførte en oppdatering høsten 2010 for å sjekke om det var kommet inn nye momenter siden 2008, og de opprettholdt i oktober 2010 at det ikke finnes reelle alternativer til TETRA for utbygging av det norske Nødnett. Videre mente eksternt kvalitetssikrer, jf. Prop. 100 S (2010-2011), at evalueringen gir god trygghet for at TETRA er et hensiktsmessig teknologivalg.

Trinn 1 av utbyggingen er nå i all hovedsak fullført, omlag tre år forsinket. Leverandøren er forsinket med enkelte mindre deler av sin leveranse til helses delprosjekt, men dette følges tett opp av Helsedirektoratet og Direktoratet for nødkommunikasjon i forhold til leverandøren og forventes løst i løpet av året.

Stortinget vedtok 9. juni 2011, at Nødnett skal bygges ut i hele Fastlands-Norge. Nødnettenes eksisterende sambandsløsninger er gamle og tilfredsstillende i liten grad sikkerhetsmessige og operative krav. I 2004 iverksatte Datatilsynet en prosess overfor nødnettenes for å sikre at personopplysninger som formid-

les via de respektive etatenes samband, ikke skulle komme på avveie. Datatilsynet krevde at sambandene skulle sikres ved kryptering, men har akseptert at nødnetten instruerte sine ansatte om å bruke mobiltelefon i de tilfeller personopplysninger må formidles, inntil Nødnett er etablert.

Det er behov for at et nytt digitalt radiosamband for nød- og beredskapsstatene i Norge kommer på plass så raskt som mulig. Behovet for sikring av sensitiv informasjon er stort, og datatilsynet har gjentatte ganger påpekt behovet for et samband som ikke kan avlyttes. Nødnett er avlyttingssikret og gir bedre funksjonalitet, talekvalitet, dekning og kapasitet. Undersøkelser foretatt i forbindelse med evalueringen av første utbyggingsområde foretatt av Difi og Lanestedt Consulting viser derimot at innføringen av Nødnett har vært en positiv opplevelse for brukerne i alle nødnettenes. De mener Nødnett vil gi positive effekter, som bedre personvern og økt sikkerhet for de ansatte.

Jeg er opptatt av at utbyggingen av Nødnett i resten av Fastlands-Norge skal komme på plass så raskt som mulig, med en ambisiøs, men realistisk tidsplan og med forbedringer basert på erfaringer fra trinn 1.

SPØRSMÅL NR. 156

Innlevert 28. oktober 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 11. november 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I spørretimen den 21.01.2009 stilte jeg spørsmål til helseministeren om å forenkle vederlagsforskriften, men også om man ville sikre at den enkelte får beholde noe mer av pengene sine enn man gjør i dag.

Kan statsråden konkretisere når hun vil komme med forslaget til endringer nå snart 3 år siden sist jeg ble lovet gjennomgangen, og vil statsråden bidra til at satsene kommunen kan kreve inn reduseres for å ta hensyn til pasienten, eller vil det fortsatt være prøvet som er det hellige for statsråden?»

BEGRUNNELSE:

Vederlagsforskriften omhandler blant annet hvor mye kommunene kan kreve i betaling for opphold i institusjon og heldøgnspleie. Pr. i dag kan kommunen kreve 75 % av grunnbeløpet og 85 % av all inntekt over dette. Dette innebærer at den enkelte sitter

igjen med svært lite penger igjen til å dekke personlige utgifter. For de som da har en lav inntekt betyr dette at man kanskje knapt har råd til for eksempel røyk eller å kunne gjøre andre ting som man ønsker. Jeg har også hørt fra flere at de bruker masse energi f.eks. på å tenke på hvordan man for eksempel skal kunne kjøpe julegaver eller bursdagsgaver til familien fordi kommunen har tatt mesteparten av pengene man får. Det fremstår som svært urimelig at mennesker som på grunn av sykdom eller helsesituasjonen ikke skal ha mulighet til å kunne gi gaver til barnbarn osv. fordi kommunen tar det aller meste av inntekten for å dekke utgiftene til opphold i institusjon eller heldøgnspleie. Jeg har fått se eksempler på at enkelte sitter igjen med godt under 3000 kroner for å dekke personlige utgifter, gaver osv. og alle vet at det er veldig lite.

Svar:

Som kjent bygger vederlagsforskriften på et inntektsbasert system. Den enkelte beboer på sykehjem betaler ut fra egen disponibel inntekt. Denne type beregninger vil alltid være relativt kompliserte fordi den disponible inntekt vil være avhengig av den enkelte beboers ulike inntektsforhold og skattemessige fradrag. Fordelen med dette systemet er imidlertid at den enkeltes vederlag for opphold på sykehjem avpasses den enkeltes inntekt. De som har høy inntekt betaler altså mer for oppholdet enn de som har lav inntekt. For å sikre en sosial profil, må vi også i fremtiden legge til grunn et inntektsbasert system.

Forskrift om vederlag for kommunale helse- og omsorgstjenester i institusjon er kritisert for å være komplisert, vanskelig å forstå og for å kreve et etteroppgjør når skatteligningen foreligger. Kommunene bruker betydelige ressurser på å administrere dagens ordning. I tillegg opplever brukerne forskriften som vanskelig å forstå. Det er vanskelig for beboer og pårørende å kontrollere at kommunene foretar riktig vederlagsberegning. Departementet vil på denne bakgrunn se nærmere på mulighetene for å forenkle vederlagsberegningen for kommunene, gjøre regel-

verket mer forståelig for brukerne og ivareta en sosial profil på vederlagsberegningen. Departementet vil derfor gjennomgå vederlagsforskriften og komme tilbake med et forslag til nye forskrifter i et eget høringsnotat.

Det er for øvrig riktig som representanten anfører at vederlag for opphold på sykehjem utgjør en betydelig andel av den enkeltes inntekt. Samtidig er det viktig å være klar over at vederlaget dekker kost, løst, nødvendig tannbehandling, medisiner og kommunale helse- og omsorgstjenester. Dette er varer og tjenester som utgjør en betydelig utgift også for de som bor hjemme. Samtidig er det innbygget i vederlagsforskriften særskilte fradragsordninger for de med forsørgelsesplikt eller andre særskilte forhold eller utgifter. Jeg deler derfor ikke representantens oppfatning om at dagens vederlagsordning er urimelig. Den kommunale helse- og omsorgstjenesten står foran store utfordringer, og vi vil også i fremtiden måtte sikre at kommunene har et rimelig inntektsgrunnlag i vederlaget. Jeg forutsetter imidlertid at den enkelte kommune sørger for nødvendige fradrag for sine sykehjemsbeboere.

SPØRSMÅL NR. 157

Innlevert 28. oktober 2011 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 7. november 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Neste år skal verden igjen samles til et stort toppmøte, 20 år etter Rio 1992. Rio+20 markeres med «grønn økonomi» som et hovedtema.

Vil regjeringen benytte muligheten til å avslå søknaden om omsetning av genmodifisert mais i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Ingen genmodifiserte organismer (GMO) er foreløpig godkjent til mat i Norge. De multinasjonale selskapene Monsanto og Bayer CropScience har søkt om å få selge to typer genmodifisert mais. Å godkjenne to typer med GMO-mais til mat og fôr vil være noe helt nytt i Norge, og det vil bryte en viktig barriere med GMO-fri mat som et konkurransefortrinn for norsk matproduksjon.

Svar:

Det er riktig at Miljøverndepartementet har til behandling to saker vedrørende genmodifisert mais som begge er godkjent i EU, den ene fra Monsanto og den andre fra Bayer CropScience.

Begge disse genmodifiserte linjene har fått innsett gener som gjør dem sprøytemiddeltolerante. Maislinje T25 er gjort resistent mot sprøytemiddelet glufosinat, som er forbudt å bruke ved maisdyrking i Europa på grunn av miljø- og helsemessige forhold.

Norske vedtak skal fattes i medhold av genteknologiloven, og omfatter følgelig bare spiredyktige GMO. Direktoratet for naturforvaltning har i brev til departementet av 2. juni 2008 anbefalt at de to maislinjene godkjennes til bruk som all annen mais bortsett fra til dyrking.

Norge har en restriktiv politikk på GMO-området. Genteknologiloven gir oss adgang til å legge vesentlig vekt på også andre kriterier enn helse og mil-

jø, nemlig etikk, bærekraft og samfunnsnytte. De aktuelle søknadene inneholder i liten grad informasjon som belyser våre omfattende vurderingskriterier. Miljøverndepartementet har derfor etterspurt ytterligere informasjon direkte fra søkerne om etiske forhold og produktens effekt på bærekraft og samfunnsnytte. Etter norsk lov er det søkers plikt å opplyse om slike forhold. Søkerne har ikke bidratt med informasjon som belyser saken.

EU er inne i en prosess for å endre GMO-regelverket slik at medlemslandene får økt nasjonal handlefrihet og kan begrunne forbud mot dyrking av genmodifiserte planter ut fra andre forhold enn helse og miljø. Dette vil i så fall trekke EUs regelverk i retning

av den norske genteknologiloven og åpne for at vurderingskriterier utover helse og miljø kan legges til grunn, også i EU.

Eventuelle norske forbud mot GMO sett opp mot internasjonale forpliktelser og avtaler, er noe Regjeringen må vurdere nøye. Avtalene under Verdens handelsorganisasjon stiller krav om at eventuelle handelshindrende tiltak skal være basert på en vitenskapelig vurdering av helse- og miljørisiko.

Det er vurderingene ut fra de ovennevnte momentene som er avgjørende for om Norge skal godkjenne de to maislinjene eller ikke, og som regjeringen fortsatt har til vurdering.

SPØRSMÅL NR. 158

Innlevert 28. oktober 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 4. november 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I Ringsaker kommune er det nå så stor usikkerhet rundt fradelingssaker at Senterpartiet har krevd gjennomgang av jordloven. Realiteten er imidlertid at Fylkesmannens overstyring av det lokale skjønn og bruk av PBL er en minst like stor utfordring. Fylkesmannen har i minst en avgjørelse brukt som begrunnelse for å overstyre det lokale demokrati at det ikke er sykkelsti fra tomte som ønskes fradelt og til skole/sentrum.

Er statsråden enig at sykkelsti er avgjørende for tomtefradelinger i distrikts-Norge?»

Svar:

Jeg kan ikke gå inn i den konkrete enkeltsaken som måtte ligge til grunn for spørsmålet. Fylkesman-

nen er tillagt oppgaven som statlig fagmyndighet på flere sektorområder. Fylkesmannen er også klageinstans i byggesaker og meklingsinstans i plansaker.

Etter byggesaksreglene i plan- og bygningsloven kan det ikke stilles krav om sykkelsti i forbindelse med tomtefradeling, loven stiller bare krav om atkomst, i tillegg til vann og avløp, og eventuelt fjernvarme. I kommunale arealplaner kan det imidlertid stilles krav om etablering av innregulert sykkelsti som rekkefølgebestemmelse som må være oppfylt før kommunen gir tillatelse til fradeling. Fylkesmannen er klageinstans i byggesaker og fradelingssaker, og dersom spørsmålet er oppe i den forbindelse, vil fylkesmannen ha avgjørelsesmyndighet. Fylkesmannen kan imidlertid ikke reise dette kravet på eget initiativ i byggesaker.

SPØRSMÅL NR. 159**Innlevert 28. oktober 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 3. november 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Glåmdalen melder fredag 28.10. at Tine vil legge ned meieriet i Sør-Odal. Melkeproduksjon er en stor subsidiemottager og nyter godt av svært store overføringer fra samfunnet. Tine har derfor et betydelig samfunnsansvar både nasjonalt og lokalt.

Vil statsråden ta initiativ overfor Tine slik at alternative løsninger for melkeproduksjonen i Sør-Odal kan bli undersøkt før anlegget demonteres og legges ned?»

BEGRUNNELSE:

I Sør-Odal er meieriet en hjørnestensbedrift. Strukturomlegginger er en del av all næringsvirksomhet, men landbruket blir i denne sammenheng spesielt. Gjennom importvern og samvirkelovgivningen er man skjermet fra mye av den konkurranse som gjelder innenfor andre samfunnsområder. I tillegg forvalter de samme selskapene store overføringer fra fellesskapet og har fått en spesiell rolle som markedsregulator til en næring og har fått en helt spesiell rolle som markedsregulator. Dette forsterker deres samfunnsansvar betydelig både lokalt og nasjonalt og ved en nedleggelse burde det være et pålegg fra samfunnet om at man undersøker andre muligheter for et slikt anlegg.

Svar:

Jeg er kjent med at konsernstyret i Tine nylig har vedtatt å legge ned meieriet på Skarnes i Odal. Jeg har stor forståelse for at nedlegging av en arbeidsplass med om lag 70 ansatte skaper stort engasjement i regionen. Jeg legger til grunn at Tine på en best mulig måte ivaretar hensynet til de ansatte som blir berørt av endringen.

Regjeringens landbrukspolitikk skal ivareta et aktivt og variert jordbruk over hele landet. Virkemidlene i politikken er i hovedsak rettet inn mot primærjordbruket, og vi har ingen reguleringer i landbrukspolitikken når det gjelder lokalisering av næringsmiddelindustrien som Tine er en del av. Jeg vil imidlertid peke på at importvernet og generelle økonomiske virkemidler som differensiert arbeidsgiveravgift, er viktige bidrag for at næringsmiddelindustrien skal ha grunnlag for anlegg i distriktene.

Regjeringen ønsker at samvirket kan ivareta sin rolle som markedsregulator og avtaker av norske råvarer fra hele landet. Det er derfor viktig at Tine-konsernet kan levere et tilfredsstillende resultat til sine eiere og leverandører i norsk jordbruk. For at Tine skal være konkurransedyktig i markedet, må konsernet derfor kunne gjennomføre effektivisering og rasjonalisering på linje med andre foretak i næringsmiddelindustrien.

Det er landbrukssamvirket som eier som har den beste informasjon om lønnsomheten ved eventuelle endringer i anleggsstrukturen. Samvirkeforetakene er privateide selskap og myndighetene har ikke grunnlag for å overstyre foretakenes beslutninger. Jeg vil i den sammenheng peke på at det er viktig at bøndene som medlemmer i og eiere av landbrukssamvirket er aktive i beslutningsprosessene knyttet til utviklingen av samvirkeforetakene.

Avslutningsvis vil jeg framheve regjeringens satsing for å bedre rammevilkårene for norsk landbruk. Fra vårt første jordbrukssoppgjør i 2006 og fram til i dag er det lagt til rette for en inntektsutvikling som er høyere enn gjennomsnittet for andre grupper regnet i kroner. Denne utviklingen, sammen med regjeringens særlige tiltak for grovfôrbasert husdyrproduksjon, er viktig for landbruket i Hedmark.

SPØRSMÅL NR. 160**Innlevert 28. oktober 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 7. november 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«I forbindelse med den debatt som oppstod knyttet til hvilke konsekvenser det ville kunne få for beredskapen langs kysten at Redningsselskapet måtte legge to skøyter til kai, uttalte statsråden at dette ikke ville føre til en svekket beredskap.

Kan statsråden redegjøre for hvilke ekstraordinære tiltak som er gjort på andre områder som gjør at beredskapen ikke svekkes selv om to skøyter ikke skal være operative neste år for å spare penger, eller mener statsråden at redningsskøytene ikke gir bedre redningsberedskap?»

Svar:

Regjeringa har fremmet forslag om å bevilge 44,4 millioner kroner i tilskudd over Fiskeri- og kystdepartementet sitt budsjett til Redningsselskapet for 2012. Dette er en videreføring med prisjustering av bevilgningen for 2011.

Som kompensasjon for bortfall av inntekter fra den tidligere spilleautomatvirksomheten i selskapet mottar Redningsselskapet 21,5 % av avsatt beløp fra overskuddet til Norsk Tipping. Hva dette vil utgjøre for 2011 er det per i dag for tidlig å si noe eksakt om. Ordningen videreføres også i 2012. Dette tilskuddet utgjorde for 2009 ca. 132 millioner kroner og for 2010 ca. 133 millioner kroner.

Det minnes også om at Redningsselskapet har en finansformue på ca. 700 millioner kroner.

Det vises videre til at Redningsselskapet har inngått en samarbeidsavtale med Kystverket som kan gi muligheter for ytterligere oppdrag innen oljevern. Dette kommer i tillegg til at Kystverket kjøper los-transporttjenester av Redningsselskapet i enkelte regioner.

Jeg vil også understreke at både Kystvakten og redningshelikoptertjenesten har viktige roller i den norske redningsberedskapen. Dette er også ressurser som må ses i sammenheng med Redningsselskapets rolle i arbeidet med å ivareta sjøsikkerheten.

I henhold til den avtalen som ble inngått mellom staten og Redningsselskapet i 1996 pålegges selskapet å benytte det statlige tilskuddet på en kostnadseffektiv måte. I St. prp. nr. 1 for 1995 ble det i forbindelse med denne avtalen fremholdt at:

”Det framtidige samarbeidet mellom staten og Redningsselskapet må ses i sammenheng med den totale gjennomgangen av statens oppgaver i kystforvaltningen, deriblant målsettingen om bedre samordning av fartøysressursene.”

Ut i fra de midler Redningsselskapet selv skaffer gjennom egen inntektsbringende aktiviteter, samt statlige tilskudd, må selskapet selv definere det antallet fartøy som kan benytte langs kysten. Etter min oppfatning gir de ressurser som Redningsselskapet, Kystvakten og rednings-helikoptertjenesten samlet rår over en forsvarlig beredskap.

SPØRSMÅL NR. 161**Innlevert 28. oktober 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 14. november 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Statsråden har vektlagt norsk kullproduksjon som viktig eksportprodukt i et energiperspektiv.

Hvor stor andel av norsk energiexport i 2020 anslår statsråden at kull vil stå for?»

Svar:

Norsk kullproduksjon foregår fra kullgruver på Svalbard som drives av Store Norske Spitsbergen Kulkompani (SNSK).

Av St.meld. nr. 22 (2008-2009) Svalbard (”Svalbardmeldingen”) fremgår det at regjeringen legger vekt på at Longyearbyen skal videreføres som et familiesamfunn. Videre fremgår det at fortsatt kulldrift

anses som viktig for opprettholdelse av Longyearbyen som et familiesamfunn, og at det er regjeringens vurdering at kulldriften bør videreføres innenfor de strenge rammer som miljøvernlovgivningen og kravene til bedriftsøkonomisk lønnsomhet setter.

SNSK har vedtatt en forretningsplan for videreutvikling og forlengelse av kulldriften gjennom utbygging av Lunckefjell. Lunckefjellprosjektet skal forelegges Nærings- og handelsdepartementet (NHD) som eier. Endelig behandling i NHD forutsetter at det gis tillatelse fra Miljøverndepartementet.

SNSK leverer kull til flere formål. Det største bruksområdet er energiproduksjon. Halvparten av kullet selges til det europeiske kontinentet. Tyskland er det største mottakerlandet, fulgt av Danmark og Portugal. Store Norske leverer også kull til blant andre Frankrike, Storbritannia, Hellas, Polen og Norge.

I tillegg til energikull har Store Norske i flere år levert kull til stålproduksjon. Kull er et viktig tilsetningsstoff ved smelting av jernmalm og foredling til stål. Andre bruksområder for Store Norskes kull er sementproduksjon, kalkbrenning, metallstøping og kjemisk industri.

Norge eksporterte om lag 2,4 mill. tonn kull i 2009. Dette er en betydelig eksport av energi (tilsvarende nærmere 19 TWh). Den store eksporten av olje og gass fra norsk kontinentalsokkel utgjør imidlertid hoveddelen av norsk energieksport. Målt som andel av samlet brutto energieksport utgjorde kulleksporten derfor bare om lag 0,8 pst i 2009. Med en fortsatt høy eksport fra virksomheten på kontinentalsokkelen vil kulleksportens andel av den samlede energieksporten være moderat også i årene framover.

SPØRSMÅL NR. 162

Innlevert 28. oktober 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 3. november 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Da Norges Bank 28.10.11 avholdt sin pressekonferanse om oljefondets kvartalsresultat ble stortingsrepresentanter nektet adgang, til tross for romslig plass i lokalet. Det er høyst unormalt at eierrepresentanter og ansatte i en bedrift ikke har fysisk tilgang til resultatfremleggelse. Oljefondets viktige posisjon tilsier også at Stortinget bør ha en spesiell interesse for dets resultater.

Vil finansministeren be Norges Bank åpne for at stortingsrepresentanter kan delta som observatører på pressekonferansene?»

Svar:

Åpenhet er en forutsetning for at det fortsatt skal være bred tillit til forvaltningen av Statens pensjons-

fond. Norges Bank støtter opp under dette gjennom publisering av kvartals- og årsrapporter, beholdningslister, metodedokumentasjon, stemmegivning i eierskapsspørsmål, styringsdokumenter mv. Videre avholder Norges Bank kvartalsvise pressekonferanser der det gjøres nærmere rede for utviklingen i resultatene i forvaltningen av Statens pensjonsfond utland. Disse pressekonferansene er også tilgjengelig gjennom web-baserte overføringer.

Den operasjonelle forvaltningen av Statens pensjonsfond utland er delegert til Norges Bank, basert på overordnede retningslinjer fastsatt av Finansdepartementet. Banken velger selv hvordan den vil organisere kapitalforvaltningen, herunder gjennomføring av pressekonferanser.

SPØRSMÅL NR. 163**Innlevert 31. oktober 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 4. november 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Kan statsråden garantere for at markedsregulatoren Nortura SA ikke dumper overskudd av kjøtt i utlandet tilsvarende den situasjon som vi fikk i 2010 med medfølgende halvering av tollsats for å importere for å kunne dekke etterspørsel i innenlands marked, og vil statsråden redegjøre for hvordan han vil sikre at norske forbrukere skal kunne få ta del i overskudd i kjøttproduksjonen gjennom en rimeligere pris?»

BEGRUNNELSE:

Nortura Totalmarked sine prognoser for 2012 pr september 2011 viser at overskudd av gris ser ut til å fortsette ut 2011 og i 2012. Prognosen viser at en vil få et overskudd på markedsbalansen på gris på 4.700 tonn. Markedsregulatoren dumpet i 2010 store mengder med svinekjøtt til Ukraina til under 10 kroner kiloen. Konsekvensen ble at regjeringen måtte halvere tollsatsen på gris for å sikre norske forbrukere ribbe til jul.

Svar:

Ved jordbruksoppgjørene fastsettes det målpriser, som også er maksimalpriser som gjennomsnitt for året. Jordbruket har det økonomiske ansvaret for overproduksjon. Selv relativt små vareoverskudd kan gi stor reduksjon i pris. Stortinget har fastsatt at landbrukssamvirket har ansvar for at målprisene skal kunne oppnås, og at markedsregulering skal være et virkemiddel for samvirket til å kunne gjennomføre dette.

I 2010 hadde vi en overproduksjon av norsk svinekjøtt og det ble eksportert 3.100 tonn gris. Denne reguleringseksporten ble gjennomført for å bidra til at svineprodusentene skulle kunne oppnå en pris i samsvar med Stortingets forutsetninger. Jeg vil i denne sammenheng understreke at markedsreguleringen gir fordeler for alle primærprodusenter, ikke bare de som leverer til landbrukssamvirket.

I perioden før jul 2010 etterspurte dagligvarehandelen et vesentlig større kvantum av ribbe jamført med tidligere år. Salget av ribbe startet tidligere enn normalt, og ribbe ble brukt som lokkevarer i konkurranse mellom dagligvarekjedene om å tilby lavest pris. Nortura og de øvrige slakteriforetakene kunne vanskelig forutse en så stor salgsøkning for ribbe som dette ga. For å øke tilbudet av norsk ribbe, ble den løpende slaktekapasiteten for gris utnyttet fullt

ut, samtidig som frossen slaktet gris ble tatt ut fra reguleringslagrene. Jeg vil i denne sammenheng også minne om at kun om lag 15 prosent av grisen brukes til ribbe, mens industrien nødvendigvis må finne anvendelse og avsetning for alt kjøttet.

Disse tiltakene var imidlertid ikke tilstrekkelig til å dekke den uventede og store etterspørselen. Det ble derfor behov for import for å dekke opp behovet for fersk ribbe, selv om det var et overskudd av svinekjøtt for øvrig i det norske markedet. På dette grunnlag søkte Nortura som markedsregulator Statens landbruksforvaltning (SLF) om adgang til import av fersk ribbe til nedsatt toll. Nortura beregnet et udekket behov på mellom 400 og 500 tonn norsk ribbe/sideflesk med bein.

For enkeltprodukter og i perioder med for lite norske varer i markedet, kan SLF sette ned tollsatsen i henhold til Forskrift om administrative tollnedsettelse for landbruksvarer. SLF vedtok en reduksjon av tollsatsene for kjøtt av svin (ferskt/kjølt sideflesk) for perioden 30.11.-23.12.10 for å legge til rette for at matvarebutikkene skulle ha nok ribbe for å dekke etterspørselen.

Markedsregulator Nortura har nylig mottatt informasjon om at dagligvarekjedene også før jul i 2011 vil etterspørre ekstra store kvanta av ribbe. Nortura har derfor satt i verk særskilte tiltak for å dekke etterspørselen med norsk ribbe.

Det er fortsatt et overskudd av svinekjøtt totalt sett. For å håndtere dette overskuddet gjennomføres det reguleringseksport av gris, men før eksport skjæres nå ribba fra slaktet, nettopp for å bidra til bedre markedsdekning av ribbe. Nortura har i år inngått samarbeid med den øvrige kjøttbransjen om nedskjæring av gris. Dette gjelder både for fersk vare og for frossen gris fra markedsregulators reguleringslager. Den øvrige kjøttbransjen kan kjøpe helt slakt fra Nortura og returnere overskudd av øvrige deler av grisen til markedsregulator etter at bl.a. ribba er fjernet.

Tiltakene som er satt i verk forventes å redusere omfanget av reguleringseksporten med ca. 1.000 tonn, og øker tilgangen på norsk ribbe med 400 - 600 tonn. Til tross for disse tiltakene legger Nortura til grunn at det også i år vil bli behov for en viss import av ribbe for å dekke forventet etterspørsel. Nortura har derfor søkt SLF om adgang til en begrenset import av fersk ribbe til nedsatt toll for perioden 14.11.-18.12.11.

Når det gjelder spørsmålet om rimeligere pris på kjøtt til forbruker knyttet til overskuddet i markedet,

vil jeg vise til at det er kun for gris at vi har et større overskudd av norsk vare. Innledningsvis i mitt svar har jeg redegjort for fastsettingen av målpris og at markedsregulering skal være et virkemiddel for at norsk jordbruk skal kunne oppnå priser i samsvar med Stortingets forutsetninger.

Jeg vil videre vise til at det er Omsetningsrådet som etter omsetningsloven er ansvarlig for markedsreguleringen av jordbruksvarer, og som må vurdere hvilke tiltak som til enhver tid vil være mest kostnadseffektive for å nå målene som er satt for markedsreguleringen.

SPØRSMÅL NR. 164

Innlevert 31. oktober 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 4. november 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Hvordan tenker statsråden å følge opp regjeringens målsetning om at helsetilstanden og velferden i vårt dyrehold skal være blant den beste i verden, når regjeringen samtidig foreslår å kutte i statsstøtten til sentrale dyrevernonorganisasjoner som er en gruppe som er sentrale bidragsytere til å sette fokus på utfordringene innen dyrehelse og dyrevelferd?»

BEGRUNNELSE:

Tidligere spørsmål fra undertegnede vedrørende faglig begrunnelse for kutt i støtten til Dyrevernalliansen, dok. nr. 15:49, ble besvart av statsråden med en byråkratiske og generell redegjørelse. Svaret mangler signaler om grunnen til konkrete prioriteringer som var gjort, og det fremstår uklart hvorfor en velger å kutte til akkurat Dyrevernalliansen. Det er dermed ikke uten grunn at mange reagerer på signalene om at Statsråden ikke anser dyrevelferd som en viktig faktor i det norske landbruket.

Regjeringen selv hevder på Landbruks- og matdepartementets nettsider at "Det er en klar målsetting at helsetilstanden og velferden i vårt dyrehold skal være blant den beste i verden. Dette skal gjelde for alt vårt dyrehold, produksjonsdyr så vel som sports- og familiedyr" Dette er en målsetting som ikke reflekteres i regjeringens forslag til Statsbudsjettet for 2012. Budsjettforslaget er heller ikke i tråd med strategien som er vedtatt for en bedre dyrevelferd i St.meld. nr. 12 (2002-2003) om dyrehold og dyrevelferd.

Helsetilstanden og velferden generelt i dyreholdet i Norge kan ikke sies å være blant den beste i verden per i dag, selv om Norge utmerker seg med lav forekomst av smittsomme sykdommer. Vi ligger langt tilbake sammenlignet med EU når det gjelder alternativer til forsøk på dyr. Vi har videre ekstra utfordringer i det intensive landbruket på grunn av

spredte slakterier og et særlig langt vinterhalvår, hvor mange dyr står trangt og mørkt innendørs. Vi ser også stadig at både produksjonsdyr og kjæledyr mishandles eller vanskjøttes uten at dette følges opp av norske påtalemyndigheter. Mattilsynet på sin side skal drive tilsyn med dyreholdet, men alle oppslagene om dyretragedier tyder på at Mattilsynet ikke i tilstrekkelig grad klarer å ivareta kontrollen med og oppfølgingen av dyrevelferden i landet.

Svar:

Norge har en dokumentert og anerkjent dyrehelsetatus som i dag er blant de beste i verden. Resultatene fra våre overvåkingsprogrammer og statistikken fra verdens dyrehelseorganisasjon viser dette klart. Den gode dyrehelsen bidrar også til god dyrevelferd.

God dyrevelferd er et mål i seg selv og Norge har tradisjon for å være et foregangsland totalt sett, både når det gjelder regelverk, forvaltning og holdninger i befolkningen.

Det kan i denne sammenhengen nevnes at EFTAs overvåkingsorgan høsten 2009 gjennomførte en inspeksjon av norsk oppfølging av EØS-regelverk for dyrevelferd i landbruket. ESA konkluderte da med at dyrevelferd har høy prioritet i Norge og at dette reflekteres i den nasjonale lovgivningen som på flere områder er strengere enn EU-lovgivningen. ESA trakk fram at Norge har strengere regelverk enn EU-kravene når det gjelder oppstalling av purker, forbud mot kastrering av smågris uten bedøvelse, generelt forbud mot halekupering og forbud mot nebbtrimming av fjørfe.

Med den nye dyrevelferdsloven som er i kraft fra 1. januar 2010, har vi fått en moderne lov som tar opp i seg ny kunnskap og gir et vidt spekter av virkemidler både for å fange opp og følge opp regelbrudd. Det ligger etter min vurdering godt til rette for at Norge

også i fremtiden vil være et land som er ledende på dyrevelferd i verden, slik en enstemmig næringskomité også påpekte i Innst. O. nr. 56 (2008-2009).

Norge gjør en aktiv innsats i forpliktende internasjonal sammenheng, parallelt med arbeidet hjemme under særnorske forhold. Jeg registrerer at det er sterkere fokus på dyrevelferd internasjonalt. Jeg mener vi har et godt og oppdatert regelverk, samt et kompetent tilsynsapparat. Dette betyr ikke at alt er like bra på alle områder og at ikke ting kan bli bedre. I noen dyrehold finnes det en del dyrevelferdsmessige utfordringer som må finne sin løsning.

De enkelte dyrevernonorganisasjonene kan, som uavhengige aktører, bidra gjennom å synliggjøre ulike utfordringer og mulige løsninger.

Den aller viktigste enkeltfaktoren for å sikre en god helse og god velferd hos dyr, er ansvarlige, kompetente og kunnskapsrike dyreeiere. God rolleforstå-

else og godt samarbeid mellom de ulike aktørene er den beste garantien for en fortsatt positiv utvikling på dyrevelferdsområdet i Norge.

Regjeringens målsetning om å opprettholde den gode tilstanden vil først og fremst bli ivaretatt gjennom utvikling av oppdatert og hensiktsmessig regelverk og gjennom et godt og effektivt tilsynsapparat. Regelverket på dyrevelferdsområdet skal bygge på den til enhver tid gjeldende kunnskap om dyr og dyrs behov. Dette legger den nye dyrevelferdsloven også opp til. Forskningsmiljøer både nasjonalt og internasjonalt sørger for at slik oppdatert kunnskap gjøres tilgjengelig og kan tas i bruk av oss som myndigheter.

Mattilsynet har ansvar for å føre tilsyn med alt dyrehold her i landet, både når det gjelder helse og velferd. Tilsyn med dyrevelferd er en prioritert oppgave for Mattilsynet.

SPØRSMÅL NR. 165

Innlevert 31. oktober 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 4. november 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil justisministeren ta initiativ til å bevilge penger, i størrelsesorden 5 mill., til helt nødvendige IKT løsninger slik at det nye senteret for rettsgenetikk i Tromsø kan komme i drift, og slik Stortinget har forutsatt?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har vedtatt opprettelse av et rettsgenetisk senter nr. 2 (etter RMI) ved Universitetet i Tromsø og at landets første utdanningstilbud innenfor rettsgenetikk skal legges i tilknytning til dette senteret.

Lab med utstyr og personell til en minimumsdrift er nå på plass. Laboratorium er bygd om for å tilpasses drift til et Rettsgenetisk senter og virksomheten er flyttet inn i eget lokale.

Det som helt mangler er IKT løsninger. Det er ikke bevilget penger til en tilsvarende IKT løsning som RMI har med elektronisk samhandling mellom politiet, Kripes og Universitetet i Tromsø. Politiet

skal kunne rekvirere elektronisk det de ønsker og svar skal komme tilbake elektronisk. Det ble foreslått en ikke-elektronisk saksbehandling fra Tromsø for i det hele tatt å komme i gang, men dette har Politiet sagt klart nei til. Her står saken i dag, og kostnadsoverslag for IKT-løsningen er 5 millioner.

Utdanning med mastergradsprogram inne rettsgenetikk er kommet i gang og første student med mastergrad i rettsgenetikk blir uteksaminert fra Universitetet i Tromsø i juni 2012. Universitetet i Tromsø har investert mye i å få denne utdanningen i gang.

Svar:

Det er i perioden 2009 til 2011 bevilget midler til forberedelse av et nytt DNA-analysmiljø ved Universitetet i Tromsø (UiT). I 2011 ble det bevilget 2,95 millioner kroner, som foreslås videreført i 2012. Fremtidig bevilgningsbehov vil bli vurdert i forbindelse med regjeringens årlige arbeid med forslag til statsbudsjett.

SPØRSMÅL NR. 166**Innlevert 31. oktober 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 8. november 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden bidra til at rekrutteringen i skognæringen igjen kan bli en attraktiv arbeidsplass?»

Svar:

Jeg oppfatter spørsmålet slik at det dreier seg om hvordan rekrutteringen til skognæringen kan bedres.

Det er i første rekke skognæringen selv som er ansvarlig for å framstå som en attraktiv næring som ungdom vil søke seg mot, samtidig som jeg ser det som en viktig oppgave å bidra til at næringa sikres nødvendig rekruttering. Næringa må framstå som konkurransedyktig og innovativ og næringa må formidle verdier som appellerer til unge mennesker. Jeg mener bærekraftig ressursforvaltning, skogens positive klimabetydning og skogsektorens høye teknologiske nivå representerer slike attraktive verdier.

For min del har jeg derfor, helt siden jeg kom til Landbruks- og matdepartementet, vært opptatt av å styrke skogsektoren og å synliggjøre skogsektorens store samfunnsmessige betydning både i økonomisk sammenheng, når det gjelder sektorens konkurransekraft og nyskapingsevne, og når det gjelder skogsektorens store betydning i klimasammenheng. Da den rød-grønne regjeringen startet sitt arbeid var skogpolitikken nesten ikke-eksisterende, og vi har gjeninnført en aktiv og bærekraftig skogpolitikk.

Målbevisst ressursoppbygging og forvaltning har gitt stor verdiskaping i skogsektoren til nytte for distriktene og landet i et hundreårsperspektiv, og har samtidig gitt grunnlag for både framtidig verdiskaping, karbonbinding, opplevelseskvaliteter og biologisk mangfold. Jeg vil blant annet trekke fram Trebasert Innovasjonsprogram som en viktig drivkraft for å oppnå positive klimagevinster ved økt bruk av treprodukter i byggesektoren, og Bioenergiprogrammet som bidrar til økt bruk av skogsvirke og annet råstoff fra landbruket til bioenergi. Skogens positive rolle i klimasammenheng vil bidra til å styrke grunnlaget for næringsutvikling og verdiskaping fra skogressursene for landbruket og distriktene, og slik sett gjøre skognæringa interessant å satse på for ungdom.

Tilgang på kompetansehevede tiltak som kan øke engasjementet er viktig for å skape ei attraktiv næring, og det er sentralt i skogpolitikken å legge til rette for et godt kompetansetilbud. Skogbrukets Kursinstitutt (SKI) er en sentral aktør når det gjelder å utvikle og gjennomføre kompetansetiltak på skog- og utmarksområdet, rettet mot både offentlig og privat veiledningsapparat, og for skogeiere, skogsarbeidere og entreprenører over hele landet. Landbruks- og matdepartementet støtter arbeid i regi av SKI som legger til rette for et kompetansetilbud som dekker aktuelle utfordringer i skogbruket; mål om økt avvikning, en aktiv miljøprofil med oppfølging av skogbrukets miljøstandard og offentlig regelverk, økt satsing på oppbygging av kvalitetsskog, økt binding av CO₂, mer bruk av bioenergi o.a.

Landbruks- og matdepartementet bidrar også aktivt til viktig rekrutteringsarbeid gjennom skognæringens rekrutterings- og kompetanseprosjekt VELG SKOG.

Dette er et nasjonalt prosjekt for å møte rekrutterings- og kompetanseutfordringer i skogbruket. Gjennom dette prosjektet er det tatt flere initiativ for å få flere ungdommer til å satse på skogbruk, og nå samles ressursene for større slagkraft og felles innsats mot hovedmålet: Sikre samfunnet tilstrekkelig tilgang på nødvendig kompetanse for en samfunnsmessig riktig forvaltning av skogressursene.

Jeg tror det er viktig med prosjekter som dette for å jobbe målrettet mot konkrete problemstillinger som; hvilket behov for arbeidskraft har næringa, hvor mange studenter er det behov for på de ulike nivåene, hva skal til for å markedsføre skogbrukets muligheter for ungdom.

Ikke minst tror jeg prosjektet peker på et viktig punkt når det vil utvikle bransjen til en god arena for livslang læring – dette vil styrke næringens omdømme som attraktiv arbeidsplass.

Jeg er glad for at representanten Bredvold og jeg er enige om at skogsektoren er viktig, og jeg ser fram til at vi i fellesskap kan konkretisere tiltak som styrker skogsektoren og gjør den mer attraktiv for våre ungdommer.

SPØRSMÅL NR. 167**Innlevert 31. oktober 2011 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 8. november 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Hvilke tiltak vil statsråden sette i verk for å øke produksjon og forbruk av økologisk produsert mat?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har som mål at innen 2020 skal 15 % av produksjon og forbruk være økologisk. Tall fra SLF viser at i 2010 var 4,7 % av jordbruksarealet godkjent økologisk. Ytterligere 1 % av arealet var under omlegging. Det ble omsatt økologiske varer for 1 200 mill. kroner, dette tilsvarer ca 1,5 % av matvareomsetningen.

Til sammenligning var 12,6 % av jordbruksarealet i Sverige økologisk i 2009. Sammenlignet med Norge er forbruket av økologisk mat tre ganger så stort i Sverige og seks ganger så stort i Danmark. Erfaringene fra disse landene har vist at det er behov for en aktiv politikk og støtte til konkrete tiltak for å lykkes med målsettinger knyttet til økologisk produksjon og forbruk av mat.

I dag finnes det få eksempler på langvarige satsinger på slike tiltak. Geitmyra skolehage er ett av få eksempler. Et annet eksempel er den pågående etablering av Tingvoll Økopark, som er knytta til det nasjonale kompetansesentret Bioforsk Økologisk.

Svar:

I St.prp. nr 1 S (2010-2011) framgår det at Stortinget har satt som mål at det norske landbruket skal dekke etterspørselen etter varer det er naturlig å produsere i Norge, og i Regjeringens politiske plattform er det satt som mål at 15 pst. av matproduksjonen og matforbruket skal være økologisk i 2020. Landbruks- og matdepartementets handlingsplan Økonomisk, agronomisk – økologisk! skisserer strategiene for å nå målene om økologisk produksjon og forbruk.

Som Landbruks- og matminister er jeg opptatt av at vi i Norge skal produsere mat vi har forutsetning for å produsere og som forbrukerne etterspør.

Før finanskrisen var etterspørselen etter økologiske produkter større enn produksjonen. Norske forbrukere og matvarekjeder utfordret meg da på hvordan vi kunne øke produksjonen, slik at vi i større grad kunne dekke etterspørselen etter økologiske varer. Gjennom de påfølgende jordbruksoppgjør er det siden, og med tilslutning fra et flertall på Stortinget, gjennomført flere tiltak for å stimulere til økt økologisk produksjon.

Erfaringen etter finanskrisen har imidlertid vist at lavpriskjedene med lite utvalg av økologisk mat har vunnet markedsandeler, og den tidligere økningen i etterspørselen etter økologiske matvarer stoppet opp. Resultatene fra første halvår 2011 viser imidlertid at det igjen er større interesse for økologiske produkter. Dette er en positiv utvikling, som vi også ser i våre naboland. I dag er ca 5,5 pst. av arealet økologisk dyrket og ca 1 pst. av omsetningen i varehandelen er økologiske matvarer.

Jeg er opptatt av at norske bønder skal produsere mat etter forbrukernes ønsker. En forutsetning for dette er å få til velfungerende verdikjeder. Som representanten Andersen Eide er kjent med, er Matkjedeutvalgets rapport "Mat, makt og avmakt – om styrkeforholdene i verdikjeden for mat" på høring med høringsfrist 1.12. Utvalget peker i sin utredning på at samarbeidet mellom de ulike ledd i verdikjeden ikke fungerer godt nok.

For meg er det langsiktige målet selvsagt at markedets etterspørsel skal være styrende for produksjonen. Markedssvikten vi opplever tilsier imidlertid at det fortsatt er nødvendig å innrette virkemidlene for å stimulere til balanse mellom produksjon og forbruk. I forbindelse med jordbruksoppgjøret 2011 fikk Statens landbruksforvaltning og Matmerk tildelt et særskilt ansvar med å sikre at utviklingsmidlene i 2012 rettes inn mot å gjøre økologiske matvarer mer tilgjengelige.

Det økologiske markedet er lite og umodent og det må forventes at vi vil oppleve ubalanse også i framtida. Produksjon av jordbruksvarer har på sin side ofte karakter av å være mer langsiktig, og der det ikke er mulig å slå produksjonen av eller på i lys av raske og skiftende markedssvingninger. Jeg viser også til svar på spørsmål nr. 99 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal om regjeringens politikk når det gjelder økologiske matvarer.

Vi skal produsere økologisk mat i Norge først og fremst fordi forbrukerne vil ha dette tilbudet. Jeg finner imidlertid også grunn til å framheve den viktige funksjonen som økologiske driftsformer har som utviklings- og læringsarena for miljøretting av det konvensjonelle jordbruket.

For Regjeringen er det derfor viktig å føre en langsiktig og forutsigbar politikk, ikke å endre kurs og virkemidler basert på brå og forbigående svingninger i markedet.

SPØRSMÅL NR. 168**Innlevert 31. oktober 2011 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 8. november 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Er ikke Kystverkets slepebåtberedskap tilpasset nødvendig aktuttberedskap?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for spørsmålet er brannen i hurtigruten Nordlys i september i år. Denne hendelsen viste at akuttberedskapen ikke fungerte som den skulle.

Kystverket har leid inn egne slepebåter blant annet til bruk i aktuttberedskapen langs kysten. Vi har fått opplysninger om at den dagen "Nordlys" kom i brann ble ikke slepebåten BB Ocean, som lå ved kai i Ålesund, kalt inn av Hovedredningssentralen fordi den ble vurdert som ikke egnet i akuttberedskapen. I stedet var det RS Emmy Dyvi som etter 7 minutter fikk "Nordlys" under slep til kai.

Etter hva vi har fått opplyst, har Hovedredningssentralen i flere tilfeller valgt å kontakte redningsskøyta fremfor å kalle inn båter i slepeberedskapen, noe som tyder på at båtene som benyttes i slepebåtberedskapen er lite egnet for å ivareta en beredskapsfunksjon.

Svar:

Kystverket har etablert en nasjonal slepebåtberedskap som har som hovedoppgave å håndtere og bistå fartøyer som har behov for slepeassistanse. Hensikten med å etablere en slik beredskap er å redusere faren og sannsynligheten for akutt forurensning som følge av grunnstøtinger. Slepeberedskapen er primært dimensjonert og etablert for fartøyer over 5000 brutto registertonn som følger skipsleden utenfor kysten av fastlands-Norge.

Drift, etablering og lokalisering av fartøyer i den nasjonale slepeberedskapen har følgende overordnede prinsipper:

- En statlig slepeberedskap anbefales etablert i de deler av kysten der det ikke er en tilstrekkelig privat/kommersiell slepeberedskap. Staten ved Kystverket leier da inn fartøyer for å ivareta en statlig slepeberedskap.
- Ved akutte hendelser (som ved brannen om bord på "Nordlys") der det er tilgjengelig kommersielle/private aktører til stede, vil disse foretrekkes anvendt foran de statlige slepebåtene. Dette under forutsetning av at de kommersielle fartøyene er dimensjonert for å håndtere havaristen.
- Fartøyene i den statlige slepeberedskapen skal

være dimensjonert til å håndtere havarister til havs ved 5 meter bølgehøyde og vindstyrke på 20 m/s. De er konstruert med såkalte deplasementskrog. Deplasementsskrog er en forutsetning for å klare å ivareta de krav til slepekraft som Kystverket stiller til fartøyene som skal inngå i den statlige slepeberedskapen. Deplasementsskrog medfører at fartøyene får begrensede fartsressurser (inntil 17 knop på de største fartøyene). Denne farten vil i de fleste tilfeller være tilstrekkelig for å rekke fram i tide for å assistere havarister/fartøy i drift i den ytre skipsleden.

Redningsselskapets fartøyer er nesten uten unntak hurtiggående, herunder også "RS Emmy Dyvi" som ankom "Nordlys" først. Disse fartøyene har imidlertid klare begrensninger i forhold til å håndtere havarister av en viss størrelse utenfor grunnlinjen ved dårlig vær. "RS Emmy Dyvi" har en slepekraft på 10 tonn og en toppfart på ca 25 knop, noe som var tilstrekkelig for å slepe "Nordlys" til kai i Ålesund. Til sammenligning har "BB Ocean" en slepekraft på 74 tonn og en maksfart på 13,7 knop.

I forhold til de praktiske spørsmål som tas opp i begrunnelsen i svaret er disse forelagt Kystverket. Etaten opplyser at i henhold til rapporten fra "RS Emmy Dyvi" etter hendelsen med "Nordlys" var aldri Hovedredningssentralen involvert i mobilisering av redningsskøyten. "RS Emmy Dyvi" overhørte nødmeldingen fra kapteinen på "Nordlys" og dialogen skipet hadde med Florø radio. Kapteinen på "Nordlys" ba Florø radio om å varsle redningsskøyta for assistanse. "RS Emmy Dyvi" bryter inn i dialogen for å opplyse at de overhørte meldingen og er på vei. Syv minutter senere er de ved havaristen og får fast sleper som er klargjort fra baugen på "Nordlys".

Kystverkets slepebåt "BB Ocean" var ved kai i samme område som "RS Emmy Dyvi" når nødmeldingen fra "Nordlys" ble sendt ut. Fartøyet ville imidlertid brukt lenger tid ut til havaristen enn det redningsskøyta gjorde. Hendelsen med Hurtigruten var, inntil fartøyet var fortøyd til land, en redningsaksjon. Hovedredningssentralen som leder av redningsaksjoner (bergning av liv og helse), har myndighet til å rekvirere de til enhver tid best tilgjengelige ressurser for å bistå i redningsarbeidet. Under redningsaksjonen med "Nordlys" var også dette tilfellet. "RS Emmy Dyvi" gjorde etter det Kystverket erfarer en utmerket jobb med å håndtere "Nordlys", og var den ressursen som raskest kunne sette sleper.

Den nasjonale slepeberedskapen er et verktøy for å forebygge, hindre og avgrense muligheten for akutt forurensning på sjø fra fartøyer. Imidlertid har de statlige slepebåtene også kapasiteter til å bistå ved redningsaksjoner. Blant annet er fartøyene utrustet med høyopløst infrarødt kamera som kan detektere personer som flyter i sjøen i mørke. De er også utrustet med vannkanoner for å bistå ved brannslukking. I tillegg har fartøyene kapasitet til å ta om bord mannskaper fra fartøyer i nød. De er imidlertid ikke leid inn for å ivareta en liv/helse redningsberedskap. Til det formålet er Redningsselskapets fartøyer bedre eg-

net med hensyn til den fartskapasiteten som er på redningsskøyene.

I en redningsaksjon vil tidsfaktoren være avgjørende – hvor raskt er det mulig å komme nødstedt fartøy til unnsetning. Dette er vurderinger som Hovedredningssentralen må foreta i hver enkelt redningsaksjon. I tilfellet med "Nordlys" var kapasitetene til redningsskøyta de beste.

Uavhengig av denne hendelsen vil alltid fartøyene i den statlige slepeberedskapen være en ressurs som vil være tilgjengelig for Hovedredningssentralen ved redningsaksjoner.

SPØRSMÅL NR. 169

Innlevert 31. oktober 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 7. november 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Oljefondet har investert nesten like mye i italienske som i tyske statspapirer, og har betydelige investeringer i andre søreuropeiske land. Med dagens mandat må fondet handle ytterligere i disse landene når EU nå skal hente kapital, fordi mandatet opererer med såkalte markedsvekter. Samtidig åpner mandatet for at regjeringen kan gi oljefondet mulighet til å fravike mandatet "i særlig tilfeller"

Kan finansministeren redegjøre for hvordan regjeringen nå utøver Stortingets mandat?»

BEGRUNNELSE:

KrF mener fondet må få anledning til å fravike mandatet, slik at man unngår ytterligere investeringer i risikable europeiske statspapirer.

Stortinget har "i særlige tilfeller" gitt regjeringen anledning til å "fravike bestemmelsene i mandatet", jf. § 9-1 i mandatet.

Norges Bank må også selv gjøre mer for å vri fondet bort fra Sør-Europa. Dessuten er det nødvendig å få på plass et nytt mandat for statsobligasjoner, der markedsvektene blir erstattet med BNP-vekter og faktorer som i større grad sikrer ivaretagelse av risikoen for misligholdelse i de enkelte land.

Svar:

Finansdepartementet har i mandatet som er gitt til Norges Bank fastsatt en langsiktig investeringsstrategi for forvaltningen av SPU. Investeringsstrategien uttrykkes gjennom en strategisk referanseindeks. Re-

feranseindeksen har en bestemt fordeling av fondskapitalen på ulike aktivklasser (aksjer, obligasjoner og eiendom) og geografiske regioner, og er en detaljert beskrivelse av hvordan Norges Bank skal investere kapitalen dersom de ikke skal trekke på rammen for avvik fra referanseindeksen (såkalt aktiv forvaltning).

Det er bred politisk oppslutning om den langsiktige investeringsstrategien og om rammeverket for forvaltningen for øvrig. Investeringsstrategien som departementet fastsetter bygger på vurderinger av forventet avkastning og risiko på svært lang sikt. Endringer vi gjør i de store linjene må ses i et langsiktig perspektiv fordi de vil ha langsiktige virkninger. Det er ikke ønskelig at vi gjør om på strategien raskt eller for ofte. Erfaringer viser at det da kan være lett å se seg blind på dagsaktuelle temaer i finansmarkedene.

Det er en del av Norges Banks oppgaver å gi råd til Finansdepartementet om videreutvikling av fondets referanseindeks. Banken har helt siden 1997 sendt brev til departementet med forslag til endringer. Rådene har vært behandlet og omtalt i meldinger til Stortinget. I brev til Finansdepartementet 6. juli 2010 skisserte Norges Bank hvilke deler av strategien som banken ville vurdere i årene framover. Banken skrev at de ville utdype disse rådene i senere brev til departementet.

I brevet av 6. juli 2010, som ble omtalt i Nasjonalbudsjettet 2011, drøftet Norges Bank blant annet fondets valutarisiko. Banken mente blant annet at det er mye som taler for at referanseindeksen for aksjer

bør være basert på markedsverdivekter og viste til at det sikrer risikospredning og gir et bredt eierskap i produksjonskapasiteten som skaper tilbudet av varer og tjenester på verdensmarkedet. Sammenliknet med dagens investeringsstrategi vil markedsvekter innebære at fondets referanseindeks får et sterkere innslag av aksjer i amerikanske og asiatiske markeder på bekostning av aksjer i europeiske.

18. mars 2011 skrev Norges Bank et nytt brev til departementet der de utdypet og konkretiserte sine råd om videreutvikling av strategien for fondets (nominelle) obligasjonsinvesteringer.

Norges Bank ga i brevet råd om forenklinger av referanseindeksen for fondets obligasjonsinvesteringer til utelukkende å inneholde statsobligasjoner og selskapsobligasjoner. Andre typer obligasjoner, som for eksempel pantesikrede obligasjoner, ble foreslått tatt ut av referanseindeksen. Videre foreslo banken overgang til fast vekt mellom statsobligasjoner (70 pst.) og selskapsobligasjoner (30 pst.).

I brevet anbefalte banken også at indeksens andel av hvert lands statsobligasjoner skulle følge landenes relative andeler av verdens BNP. I dag tar referanseindeksen utgangspunkt i markedsvekter, men med noen viktige unntak. Indeksen andel av obligasjoner utstedt i europeiske valutaer øker ikke selv om samlet obligasjonsgjeld i Europa øker. Det skyldes at det er en fast fordeling mellom obligasjoner utstedt i europeiske, amerikanske og asiatiske valutaer i referanseindeksen.

Bankens forslag om bruk av BNP vekter innebærer videre en betydelig nedvektning av europeiske obligasjoner. Forslaget åpner derfor for å vekte opp andelen europeiske obligasjoner med om lag dobbel vekt i den nye referanseindeksen for å unngå en for sterk og rask nedvektning.

Finansdepartementet drøftet den geografiske sammensetningen av referanseindeksen i SPU i stortingsmeldingen som ble lagt fram våren 2011, jf. Meld. St. 15 (2010-2011) Forvaltningen av Statens pensjonsfond i 2010. Departementet konkluderte med at det ikke lenger synes å være grunnlag for en så sterk konsentrasjon av investeringene i Europa som fondet har i dag. Markedsvekter ble framhevet som et aktuelt utgangspunkt for en ny geografisk fordeling av referanseindeksen for aksjer. Det ble videre gitt uttrykk for at det er grunn til å vurdere nærmere om fondets investeringer i framvoksende markeder bør være større enn det som følger av markedsvekter.

Departementet skrev at endringer i fondets geografiske sammensetning uansett må foretas over tid og at det ikke er aktuelt med store og brå skift i sammensetningen av fondets investeringer. Departementet la i stedet til grunn at store deler av endringene i fondets geografiske sammensetning ville kunne gjøres gjennom tilførselen av ny kapital. Departementet

skrev videre at det kunne være aktuelt å begynne og gjennomføre endringer i tråd med de vurderinger som var presentert i inneværende år fordi endringene uansett ville bli gjennomført over tid.

Departementet skrev allerede i Meld. St. 10 (2009-2010) Forvaltningen av Statens pensjonsfond i 2009 at prinsippet med markedsvekter for referanseindeksen av obligasjoner er forbundet med svakheter. Alternativet med vekter basert på BNP har imidlertid også noen svakheter. I Meld. St. 15 (2010-2011) var det en bred omtale av referanseindeksen for obligasjoner, der bankens brev av 18. mars 2011 ble omtalt, sammen med råd fra professor Stephen Schaefer og konsulent Jörg Behrens om forvaltningen av obligasjonsporteføljen i SPU. Departementet skrev:

”Forslagene om å forenkle referanseindeksen for obligasjoner og eventuell videreutvikling av mandatet i tråd med anbefalingene i SB-rapporten [Schaefer og Behrens] vil etter departementets syn kunne gjennomføres uten vesentlige endringer i forventet avkastning og risiko. Departementet vil vurdere om det er aktuelt å gjennomføre slike endringer i løpet av året. En eventuell større omlegging av forvaltningen av obligasjonsporteføljen vil departementet legge fram for Stortinget før en endelig beslutning tas. Departementet vil gjøre rede for arbeidet med videreutvikling av obligasjonsforvaltningen i neste års melding til Stortinget om forvaltningen av fondet.”

I innstillingen til Meld. St. 15 (2010-2011) viste komiteen til at departementet vil arbeide videre med fastsettelsen av ny geografisk fordeling, jf. Innst. 436 S (2010-2011). Det ble lagt til grunn at endringer med vesentlig betydning for fondets risiko og forventede avkastning ville bli lagt fram for Stortinget før de gjennomføres.

Komiteen merket seg samtidig at det kan være aktuelt å begynne å gjennomføre endringer i tråd med de vurderingene som ble presentert i meldingen i løpet av inneværende år og tok det til etterretning.

28. juni 2011, i etterkant av Stortingets behandling av meldingen, orienterte departementet Norges Bank om Stortingets behandling. Departementet ba samtidig Norges Bank om synspunkter på hvilke type endringer knyttet til den geografiske fordelingen i fondet som det kan være hensiktsmessig å gjennomføre i løpet av inneværende år. I brev til Finansdepartementet 18. august svarte Norges Bank ved å vise til tidligere brev (6. juli 2010 og 18. mars 2011) med råd om regionfordeling og sammensetning av referanseindeksen for obligasjoner. Norges Banks brev fulgte som trykt vedlegg til Nasjonalbudsjettet 2012.

I tråd med Stortingets behandling og Norges Banks råd legger departementet opp til en gjennomgang av fondets geografiske fordeling og forvaltningen av obligasjonsporteføljen i meldingen til Stortinget våren 2012.

Norges Bank har fått i oppgave å ivareta fondets finansielle interesser på en best mulig måte. Banken har betydelig handlefrihet i forvaltningen av SPU og har, innenfor rammen av aktiv forvaltning, mulighet til å avvike fra referanseindeksen innenfor de rammer som for øvrig er satt for forvaltningen. Dersom det oppstår uro i visse deler av markedet, kan dette føre til at fondet reduserer sine obligasjonsbeholdninger i dette markedet. Mandatet tillater for eksempel at Norges Bank vrir investeringene fra et land til et annet innenfor euro-området.

Da Norges Bank presenterte rapporten om resultatene i SPU i 3. kvartal, viste de at fondets beholdning av italienske statsobligasjoner var om lag halv-

parten så stor som beholdningen av tyske statsobligasjoner og statsgaranterte tyske obligasjoner utstedt av Kreditanstalt für Wiederaufbau. Statsobligasjoner fra Spania, Portugal og Italia var vesentlig lavere enn hva referanseindeksen isolert sett tilsa. Samlet beholdning i statsobligasjoner utstedt av Portugal, Italia, Irland, Hellas og Spania var 72 mrd. kroner. Det tilsvarte 2,4 pst. av fondets samlede verdi. Beholdningen var 50 mrd. kroner lavere enn det referanseindeksen tilsa. Dette illustrerer at Norges Bank har et betydelig handlingsrom til å vri investeringene i forhold til referanseindeksen. Merk også at det er stater og selskaper i Europa som vurderes, som for eksempel målt ved rating, som de mest kredittverdige.

SPØRSMÅL NR. 170

Innlevert 31. oktober 2011 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 7. november 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Har utenriksministeren tenkt til å delta på December Summit 2011, hvis Taliban er til stede?»

BEGRUNNELSE:

I desember samles 90 land for å diskutere Afghanistans fremtid. Tilsted vil også etter all sannsynlighet representanter fra Taliban være. Dr. Massouda Jalal, som er kvinnesen forkjemper i Afghanistan er svært bekymret for at Taliban skal få stadig mer makt. Dette vil være en trussel mot høyt utdannende kvinner idet Afghanske samfunnet, og en reversering av kvinners rettigheter generelt i Afghanistan, hevder hun. Det er derfor med skepsis man har merket seg at representanter for Taliban antagelig også kommer til å delta på December Summit 2011. Taliban er terrorister, som vi har sendt våre soldater for å beskytte det afghanske folket mot, og bør ikke inviteres til å sitte rundt bordet og diskutere Afghanistans fremtid, på linje med andre deltagere.

Svar:

Jeg vil selv lede den norske delegasjonen til Bonn-konferansen om Afghanistan i desember 2011.

Kvinnens rettigheter og politisk løsning på konflikten i Afghanistan er to av de mest sentrale utfordringene for dette landet. Den eneste varige løsningen for Afghanistan er en politisk løsning og forsoning med opprørsgrupper – også Taliban. Vi har

gjentatte ganger understreket at en politisk løsning må ivareta interessene til alle grupper i det afghanske samfunnet – inklusive kvinnesen. Det er bred internasjonal støtte til president Karzais forsoningslinje. En fortsatt militær konflikt med Taliban vil ikke være forenlig med en positiv politisk og økonomisk utvikling for Afghanistan.

Kvinnens rettigheter og likestilling gis høy prioritet i Norges engasjement i Afghanistan. I vår dialog med afghanske myndigheter legger vi vekt på betydningen av et systematisk likestillingsarbeid og at kvinners rettigheter må ivaretas. Jeg har personlig tatt dette opp i en rekke møter med afghanske politikere – også med president Karzai.

Vi har spesielt tatt opp spørsmålet om kvinners deltakelse på Bonn-konferansen med Afghanistans regjering. Norge har også fremmet dette som en felles nordisk sak overfor afghanske myndigheter.

I forbindelse med Bonn-konferansen skal det avholdes et såkalt sidemøte hvor representanter for frivillige organisasjoner og kvinnettverk presenterer sin virksomhet og sine synspunkter på sentrale politiske spørsmål i Afghanistan. Jeg vil sette av tid i mitt program til møter med disse organisasjonene for det er viktig for meg å høre deres syn på utviklingen i Afghanistan.

Sammensettingen av den afghanske delegasjonen til Bonn er ikke offentliggjort, men afghanske myndigheter har signalisert at kvinneandelen i delegasjonen vil være 25 %. Det er opp til president Kar-

zai å sette sammen Afghanistanens delegasjon. Vi vil forholde oss til den delegasjonen som presidenten utpeker.

Norge vil fortsette å arbeide for at afghanske kvinners rettigheter blir hørt og bedret. Dette er et

spørsmål som strekker seg mye lenger enn til kvinnelig deltakelse i Bonn-konferansen. Styrking av kvinners rettigheter er et langsiktig mål for all vår virksomhet i Afghanistan.

SPØRSMÅL NR. 171

Innlevert 1. november 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 8. november 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«I oktober 2011 ble det kjent at Nor Lines nå skal bygge to naturgassdrevne miljøskip som skal brukes til transport til og fra Norge samt langs hele norskekysten. Bruk av naturgass gir kraftig forbedring i miljøregnskapet for allerede miljøvennlig transport. Utslipp av NO_x blir redusert med 90 % og svovel- og partikkelutslipp fra drivstoff elimineres. Miljøskipe-nes volum og derved bruttotonnasje økes. Da øker også avgiftene til Kystverket.

Hva vil statsråden gjøre for å redusere avgift på moderne miljøvennlige skip?»

Svar:

Kystverkets avgifter er delt inn i losavgiftene som dekker kostnadene til lostjenesten, kystavgiften som dekker en andel av utgiftene til statlige navigasjonsinstallasjoner og sikkerhetsavgiftene som dekker driftsutgiftene ved trafikksentralene i Horten, Brevik, Fedje og Kvitsøy.

I oppbyggingen av Kystverkets avgifter er det lagt til grunn at disse skal være kostnadsorienterte samt at det skal tas hensyn til de ulike fartøyenes betalingsevne. Avgiftene øker med fartøyenes størrelse, da dette vilkåret anses å ha sammenheng med fartøyenes inntjeningssevne. Kystverkets avgifter skal i første rekke ivareta de inntjeningskrav som stilles til etaten gjennom fremleggelsen av statsbudsjettet. I

forbindelse med innføring av NO_x-avgiften ble det konkludert med at det var mest hensiktsmessig å gjennomføre dette uten å inkludere Kystverkets avgifter i opplegget.

I regjeringens budsjettforslag for 2012 er sjøtransportens konkurransevilkår styrket ved at kystavgiften er redusert med 50 pst., som utgjør i overkant av 30 mill kroner. Siden 2010 har regjeringa redusert Kystverkets avgifter med 90 mill kroner, gjennom gradvise reduksjoner i kystavgiften og fjerning av sikkerhetsavgiften for havnene. Ytterligere reduksjoner i avgiftsbelastningen må følges opp gjennom de årlige budsjettprosesser.

Videre har regjeringa besluttet at det skal nedsettes et offentlig utvalg som skal foreta en helhetlig gjennomgang av lostjenesten med regelverk. Utvalget skal utrede lostjenestens omfang og organisering. Videre skal utvalget se lostjenesten i sammenheng med andre ulykkesforebyggende tiltak. Lostjenesten skal også vurderes i forhold til den teknologiske utviklingen, både på land og på fartøyene.

I oppfølgingen av utvalgets konklusjoner om lostjenestens omfang og organisering, vil det være naturlig også å vurdere hvordan lostjenesten skal finansieres. Jeg vil derfor avvente utvalgets rapport før det tas stilling til spørsmål om endringer i utformingen av Kystverkets avgifter.

SPØRSMÅL NR. 172**Innlevert 1. november 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 8. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Målet om overføring av transport fra land til sjø har tilslutning fra alle partier. Likefullt går det sent med innføring av tiltak som kan sikre slik overføring av transport. Arbeidet omhandler politikkområder som styres av 4 ulike departement; Samferdselsept., Fisk- og Kystdept., Miljøverndept. og Finansdept. Arbeidet med ny NTP for perioden 2014-2023 pågår for fullt.

Hvordan er administrativt og politisk arbeid organisert for å sikre koordinerte tiltak som kan økt gi overføring av transport fra land til sjø?»

Svar:

Regjeringens transportpolitikk fremgår av NTP og de årlige budsjettene. De ulike departement har en rekke møteplasser og arenaer – både politisk og administrativt - der politikken utarbeides. Det er likevel særlig mellom Samferdselsdepartement og Fiskeri- og kystdepartementet det er en tett dialog, siden det er disse to departementene som har hovedansvaret for å utarbeide stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan. I tillegg til arbeidet mellom departementene er det også utstrakt kontakt med ulike direktorat, samt ulike bransje- og interesseorganisasjoner og lokale og regionale myndigheter.

Når det gjelder overføring av gods til sjø er det nevnt flere virkemidler i NTP, f. eks nytt regelverk for havner og farvann, utbedringer av farleder, bedre landverts tilknytning til havnene og lettelser i gebyr- og avgiftsbelastningen. Regjeringen følger opp dette, noe som blant annet fremgår av statsbudsjettet for 2012 der blant annet kystavgiften er foreslått ytterligere redusert. I Soria Moria II står det at avgifter skal avvikles i løpet av perioden. Etter fremleggelsen av statsbudsjettet har regjeringen også besluttet at det skal nedsettes et offentlig utvalg med representanter fra ulike aktører som skal gjennomgå lostjenesten.

Bakgrunnen er at det har vært reist spørsmål om omfanget av lostjenesten, og om farledsbevisordningen kan erstatte bruk av los. I tillegg er det en teknologisk utvikling innen navigasjonsutstyr og kompetanse ombord på fartøy som aktualiserer en slik gjennomgang.

I tillegg er overføring av gods fra veg til sjø også avhengig av andre aktører, eksempelvis havneiere og rederier slik at transporttilbudet på sjø blir så attraktivt som mulig, og slik at vareeierne velger sjøtransport fremfor andre transportmiddel.

Jeg vil videre vise til mitt svar på representanten Sortevik spørsmål (nr 427) fra i fjor. Der ble det redegjort for utfordringer knyttet å overføre transport, herunder organisering og eierskap i havner. I retningslinjene for arbeidet med planforslaget til NTP – som ble sendt etatene og Avinor i april i år – har Samferdselsdepartementet og Fiskeri- og kystdepartementet derfor bedt etatene og Avinor om å se på alternative organiseringer og eierskapsløsninger i viktige godsknutepunkt dersom det kan bidra til en mer effektiv og fleksibel ressursbruk.

Jeg kan også opplyse om at vi i 2011 avholdt fem såkalte regionale møter med næringslivet som en del av arbeidet med NTP 2014-2023. På ett av disse møtene var sjøtransport et eget tema, men også på noen av andre møtene ble dette teamet diskutert, og det kom forslag til hvordan politikken på dette området kan følges opp videre. Hovedkonklusjonene fra disse fem møtene er for øvrig summert opp i en kortfattet rapport som ligger tilgjengelig på Samferdselsdepartementet nettsider (<http://www.regjeringen.no/nb/dep/sd/aktuelt/nyheter/2011/ny-rapport-innspel-fra-naringslivet-til-.html?id=661550>.)

Fremtidig politikk på området vil bli vurdert i arbeidet med neste NTP. Denne legges etter planen frem våren 2013.

SPØRSMÅL NR. 173**Innlevert 1. november 2011 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 4. november 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«9. august 2009 ble det igangsatt en væpnet aksjon i Bø i Telemark på bakgrunn av tips fra en nabo om at det var truende atferd med et våpen. Da politiet kom til stedet ble det konstatert at det dreide seg om et lekegevær.

Mener statsråden at politiet i Telemark opptrådte med den riktige forholdsmessighet i denne saken, og vil statsråden bidra til å oppklare hvorfor de aktuelle lydloggene ble slettet før den reglementsmessige tiden?»

BEGRUNNELSE:

En mann fra Bø i Telemark ble 9. august 2009 utsatt for en politiaksjon og behandling som i etterkant synes som helt meningsløs når alle fakta i saken har fremkommet. En nabo, som vedkommende hadde et vanskelig forhold til, og som er ansatt i politiet, varslet om at vedkommende var bevæpnet og at hun derfor følte seg truet. Politiet iverksatte en væpnet aksjon mot vedkommendes hjem og foretok en arrestasjon av vedkommende med hans nærmeste familie som vitner. Politiet konstaterte da de kom til stedet at det hele dreide seg om et lekegevær, men fortsatte likevel aksjonen. Vedkommende ble først ført til en lokal skole hvor de hadde opprettet et samlingspunkt, deretter ble vedkommende kjørt fra Bø til politihuset i Skien. Vel fremme i Skien ble han strippet og ransaket. Deretter ble han satt på glattcelle.

Lydloggen fra aksjonen ble slettet før den reglementsmessige tiden og kunne ha vært med på å oppklare viktige fakta i saken.

Vedkommende har ikke tidligere vært i befatning med politiet.

Vedkommende som ble utsatt for aksjonen og hans familie har fått alvorlige traumer i etterkant.

Svar:

Politiet i Telemark foretok en væpnet aksjon i Bø i Telemark den 9. august 2009.

Bakgrunnen for aksjonen og bevæpningen var at en nabo, som tidligere hadde blitt utsatt for truende oppførsel fra mannen, nå hadde sett at han var bevæpnet og følte dette enda mer truende.

Politidirektoratet opplyser at politiet i Telemark

rykker ut på noe i overkant av 90 bevæpnede oppdrag i året. Det er ikke uvanlig at det våpenet som blir brukt er en replika, en softgun eller et plombert våpen. I mange tilfeller er såkalte "lekevåpen" en kopi av et funksjonelt våpen, og således ikke mulig å skille på avstand.

Når dette ikke er avklart, må politiet alltid forbedre seg og aksjonere i forhold til å pågripe en reelt bevæpnet person.

Før og underveis i denne aksjonen, ble det utført etterretning og undersøkelser for eventuelt å kunne unngå eller avlyse aksjonen. Blant annet ble mannens far kontaktet og spurt om han hadde våpen. Dette ville han ikke svare på.

Mannen ble pågrepet uten dramatikk, påsatt håndjern og fraktet bort fra stedet.

Først til en skole i nærheten, og da jourhavende påtalejurist besluttet innbringelse, ble han transportert til sentralarresten i Skien. Der ble han ransaket og innsatt i arrest.

Mens dette pågikk, ble hans bolig ransaket. Det ble da funnet et "lekegevær" som på avstand og med redusert sikt nok kunne gå for å være et reelt gevær.

Telemark politidistrikt ved fungerende politimester og flere ansatte ble i etterkant av dette anmeldt. Spesialenheten for politisaker igangsatte etterforskning.

Spesialenheten ba kort tid etter om utlevering av lydloggen fra operasjonen. Denne anmodningen ble liggende i straffesaken mot siktede, uten å bli iverksatt.

I henhold til den lokale instruks for politidistriktet skal alle lydlogger slettes etter 3 måneders oppbevaring. Spesialenheten gjentok sin anmodning om utlevering av lydloggen. På det tidspunktet var det gått noe over 3 måneder, og lydloggen var således slettet i henhold til instruks.

Det er å beklage at anmodningen om å utlevere lydloggen ble liggende ubesvart inntil lydloggen, i henhold til fastsatte rutiner, ble slettet.

Spesialenheten etterforsket saken grundig og konkluderte sitt arbeid med å henlegge den som "intet straffbart forhold bevist" for de anmeldte tjenestemenn. Henleggelsen ble anket til Riksadvokaten som fastholdt henleggelse på samme grunnlag.

SPØRSMÅL NR. 174**Innlevert 1. november 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 8. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Norske transportbedrifter står overfor en betydelig konkurransevridning fordi de ikke konkurrerer på like vilkår med utenlandske transportører.

Når vil ministeren gjøre bompengebrikke (AutoPASS) obligatorisk i alle tyngre kjøretøy som ferdes på norske veier?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidende 31.10.2011 kommer det frem at bomselskaper sliter med å kreve inn ubetalte bompenger fra utenlandske sjåførere. Dette har negative konsekvenser for lovlydige transportselskaper i Norge.

Man ser flere eksempler på at nasjonale transportbedrifter er i ferd med å bli utkonkurrert av utenlandske transportører som kan prise seg lavere bl.a. fordi mange av dem unnlater å betale bomavgifter.

Det er vesentlig at norsk og utenlandsk tungtransport konkurrerer på like vilkår.

Utenlandske transportører konkurrerer i stadig større grad med norske transportører om oppdrag på norske veier. Konkurranse er grunnleggende bra; det gir bedre ressursutnyttelse og skjerper aktørene til å yte best mulig. Men vi må ta på alvor at norske transportbedrifter per i dag ikke konkurrerer på like vilkår med utenlandske transportører. Høyre har i Dokument 8:178 S (2009–2010) understreket viktigheten av problemet.

Svar:

Samferdselsdepartementet arbeider med et lovforslag og en forskrift om påbudt bruk av AutoPASS-brikke for tunge kjøretøy (over 7,5 tonn). Målet er at påbudet skal tre i kraft fra og med sommeren 2012.

SPØRSMÅL NR. 175**Innlevert 1. november 2011 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide****Besvart 14. november 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Bilkjøring i alkoholrus er et stort problem i de fleste land.

Mener statsråden det er en fornuftig prioritering av Statoil å selge øl, vin og brennevin på bensinstasjoner i utlandet?»

Svar:

Regjeringen har høye forventninger til hvordan norske selskaper, uavhengig av eierskapsstruktur, arbeider med sitt samfunnsansvar. I St. meld. nr. 10 (2008-2009) Næringslivets samfunnsansvar i en global økonomi klargjør regjeringen sine forventninger på dette området. Som det fremkommer i meldingen, legger regjeringen til grunn at norsk næringsliv skal være blant de fremste til å utvise samfunnsansvar ba-

sert på et godt verdigrunnlag, bevissthet og refleksjon. Videre forventes det at alle norske selskaper viser åpenhet om økonomiske, sosiale og miljømessige konsekvenser av sin virksomhet.

Generelt er det selskapenes ledelse og styret som er ansvarlig for alle forretningsmessige beslutninger i selskapene. Dette gjelder også for hvilke varesortimentet m.v. som tilbys for eksempel på bensinstasjoner i utlandet. Statoils bensinstasjoner hører dessuten organisatorisk inn under Statoil Fuel & Retail ASA, et norskbasert og børsnotert selskap hvor Statoil ASA eier majoriteten av aksjene. Den norske stat er ikke aksjeeier i Statoil Fuel & Retail ASA.

Det er derfor ikke riktig av meg å kommentere Statoil Fuel & Retail's prioriteringer hva gjelder selskapets varesortiment.

SPØRSMÅL NR. 176**Innlevert 1. november 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 7. november 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Er miljø- og utviklingsministeren kjent med de forhold som omtales i Aftenposten 29. oktober vedrørende norsk bistand til Tanzania, og hva vil han konkret gjøre for å bringe forholdene i orden både i denne saken og i lignende forhold andre steder?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten avslører lørdag 29. oktober en bistandsskandale som har fått utvikle seg i Tanzania uten særlig inngripen fra norske myndigheter. Til tross for at store beløp har forsvunnet i korrupsjon har man fra norsk side i liten grad tatt affære og bare 750 000 kroner er tilbakebetalt. Ifølge avisen skal så mye som 150 millioner kroner av en totalkostnad på 300 millioner til et utviklingsprogram forsvunnet i korrupsjon.

Ifølge avisen så skal miljø- og utviklingsministeren ha lovet 500 nye bistandsmillioner til landet samtidig som Norge forhandlet med landet om tilbakebetaling av misbrukte midler.

Dersom dette medfører riktighet står det i grell kontrast til regjeringens uttalte målsetning om å slå ned på og bekjempe korrupsjon. Det harmonerer også svært dårlig med miljø- og utviklingsministerens uttalelser på høringen i Stortinget 25. oktober der fokus var på Dokument 3:4 (2010-2011) Riksrevisjonens undersøkelse av resultatorienteringen i norsk bistand.

Dersom Aftenpostens oppslag medfører riktighet viser det at norsk bistands- og utviklingspolitikk er fullstendig ute av kontroll, og det forventes derfor at miljø- og utviklingsministeren griper inn og bringer de omtalte forhold til opphør.

Svar:

Jeg vil først vise til spørsmål til skriftlig besvarelse om samme sak fra stortingsrepresentant Peter N. Myhre (Frp) i januar 2010. Korrupsjonen som ble avdekket i det norskstøttede naturressursprogrammet i Tanzania i 2007 har også tidligere vært oppe til debatt i Stortinget i muntlig spørretime 2. april 2008. Saken har altså vært kjent lenge.

Aftenposten setter nå søkelys på bruken av norsk bistand samt utvikling i fattige land i en serie artikler. En kritisk presse er åpenhetens beste venn og korrupsjonens verste fiende. Derfor er det svært verdifullt at Aftenposten stiller kritiske spørsmål ved måter norske bistandsmidler anvendes på.

Samtidig er det enkelte fakta i denne saken som ikke er kommet tydelig nok fram. Management of Natural Resources Programme i Tanzania var et stort program som gikk over flere avtalefaser i tiden 1994-2006. Målet var at Tanzania skulle bli bedre til å forvalte sine store naturressurser, og det ble regelmessig rapportert om gode faglige resultater. Gjennom sluttevaluering og revisjon av programmet i 2006/07 ble det imidlertid slått fast at kontrollen med pengene ikke hadde vært god nok, penger var blitt brukt i strid med avtalen. Dette ledet til en grundig gjennomgang av regnskapene. Ambassaden i Dar es Salaam engasjerte eksterne revisorer som gjorde jobben sammen med regnskapsavdelingen i det ansvarlige departementet i Tanzania.

Gjennom denne prosessen ble det dokumentert at 2,8 milliarder tanzanianske shilling, det vil si om lag 11 millioner kroner, var brukt i strid med avtalens bestemmelser. Dette omfattet urettmessig innbetaling av moms, utbetaling av kosttilskudd og lønninger, samt utgifter det ikke fantes dokumentasjon for. Etter langvarige forhandlinger ble hele beløpet på omlag 11 millioner kroner tilbakebetalt til Norge i fjor høst. Tidlige spekulasjoner gjengitt i Aftenposten gikk på at inntil 150 millioner kroner var blitt misbrukt. Men ingen revisjonsrapport som er lagt fram kan dokumentere slike påstander.

I tråd med prinsippet om nulltoleranse ble samarbeidet med det ansvarlige departementet for programmet stanset da misbruket ble oppdaget. Etter at de misbrukte pengene ble betalt tilbake har det vært en normalisering av forholdet til dette departementet, men noen nye avtaler er så langt ikke blitt inngått. Det var aldri aktuelt å stanse hele samarbeidet med Tanzania på grunnlag av denne saken. Budsjetttøtte blir fremdeles gitt. Årets budsjetttøtte til Tanzania ligger på 200 millioner kroner. Tanzania har forpliktet seg skriftlig til å føre en aktiv kamp mot korrupsjon i avtalen med Norge og de 11 andre givene av budsjetttøtte. Den forpliktelsen blir fulgt tett opp i den politiske dialogen mellom givene og tanzanianske myndigheter.

Til siste del av spørsmålet fra representanten Vaksdal vil jeg på generelt grunnlag understreke at oppfølgingen av all norsk bistand må være tett, for å sikre at midlene blir brukt etter hensikten. Som for alle andre investeringer er det risiko knyttet til bistand. Kontrollen kan aldri bli så sterk at risikoen blir null. Dessuten er det et mål med utviklingssamarbeidet at fattige land skal styre seg sjøl. Da må deres in-

stusjoner og systemer forbedres. Derfor må vi håndtere utfordringene i utviklingssamarbeidet samtidig som de fattige landene selv sitter i førersetet.

I de senere år er det satt inn ekstra tiltak for å redusere risikoen for misbruk av midler. Det er innført helt nye og standardiserte systemer for tilskuddsforvaltningen, inkludert felles håndbøker, regelverk, maler og felles elektronisk system. Dette har ført til et bedre og mer standardisert system for hele til-

skuddsforvaltningen. I tillegg til dette er det etablert en sentral kontrollenhet og en egen seksjon for anskaffelser. Vi har også Norads kvalitetssikringsarbeid når det gjelder bistanden, og Norads egen, selvstendige evalueringsvirksomhet som gjelder bistanden. Det arbeides kontinuerlig for å gjøre systemene for oppfølging og kontroll av bistandsmidlene så sikre som mulig. Dette gjelder i høyeste grad også i samarbeidet med Tanzania.

SPØRSMÅL NR. 177

Innlevert 1. november 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 10. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Med bakgrunn i svar fra statsråden på spørsmål nr. 102 om at en fortsatt vurderer om man skal opprette et Nav-ombud så er dette lite konkret.

Hvor lenge skal departementet og statsråden bruke av tid på et ja eller nei til et Nav-ombud?»

BEGRUNNELSE:

Jeg fikk svar på spørsmål 102 der statsråden også er enig i at brukeren skal bli møtt med service og respekt samt god informasjon og tilgjengelighet. Allikevel så får man tilbakemeldinger på at slikt ikke alltid skjer. Statsråden skylder på de vanskelige oppstartårene. Samtidig sier statsråden at utviklingen er blitt bedre. Samtidig vil en omorganisere igjen for at man skal håndtere klagen. Altså man ser bort i fra et

uavhengig ombud som Nav kunne ha vært. Man går inn for interne løsninger. I tillegg sier en at eventuell etablering av et særskilt ombud fortsatt er under vurdering. Man klarer altså ikke helt å bestemme seg.

Svar:

Jeg viser til min redegjørelse i mitt svar til representanten av 28. oktober i år, der jeg blant annet redegjør for Arbeids- og velferdsetatens pågående arbeid med å bedre servicen og styrke rettssikkerheten til brukerne.

Departementet vil orientere Stortinget på en egnet måte når det er tatt en beslutning i spørsmålet om en eventuell opprettelse av et ombud for brukere av arbeids- og velferdsforvaltningen.

SPØRSMÅL NR. 178**Innlevert 1. november 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 11. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Utbygging av riksvei 2 Kongsvinger-Slomarka er nå i gang. Dette betyr også at det haster med avklaring for utbygging av gjenstående parseller Nybakk - Slomarka for å få kontinuerlig utbygging. I skriftlig spørsmål nr.1854 for 2010-2011 svarte statsråden at bomselskapets søknad om å forskuttere planleggingsmidler skulle behandles så raskt som mulig. Nå har det gått 2 måneder og tiden begynner å bli svært knapp.

Når kommer klarsignalet for denne forkutteringen?»

Svar:

Samferdselsdepartementet har mottatt søknaden fra bompengeselskapet om å forskuttere midler til planlegging av rv 2 Slomarka – Nybakk, ved inndekning gjennom framtidige bompengeinntekter. Departementet har nå saken til behandling og tar sikte på en rask avklaring.

SPØRSMÅL NR. 179**Innlevert 1. november 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 10. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Viser til oppslag i Finnmark dagblad i dag 1. nov. der en gravid kvinne har gått uten sykepenger fra Nav siden august. Hun har nå gitt opp å ta kontakt med Nav. Samtidig bekymrer hun seg for barnet hun har i magen både fysisk og psykisk.

Er statsråden fornøyd med at en behandler mennesker slik og hva vil statsråden foreta seg konkret?»

BEGRUNNELSE:

I Finnmark Dagblad 1. november kan en lese om en gravid kvinne som venter på sykepengene sine. Hun har ikke penger til mat på grunn av at ventetiden har blitt så lang. Nav har lovet penger på konto slik og slik men allikevel så skjer det ingenting. Det viser seg at Nav skylder og på at en ikke har fått de nødvendige papirer. Arbeidsgiver har levert parirer flere ganger. Dokumentasjon ble sendt tidligst 7. juli dette år. Hun har ikke fått sykepenger fra august til dd. Hun har samtidig gitt opp å ta kontakt med Nav. Hun er også bekymret for barnet da hun har lite penger til mat og ernæringen da langt fra er optimalt med et barn i magen. Samtidig er det en psykisk påkjenning å gå slik i uvisse. Dette er lite tilfredsstillende og kan ikke være akseptabelt i et samfunn.

Svar:

Representanten stiller spørsmål vedrørende en enkeltsak ved NAV Hammerfest, hvor en kvinne skal ha ventet på utbetaling av sykepenger siden august i år.

Det er selvfølgelig ikke akseptabelt at brukere i flere måneder blir stående uten livsoppholdsytelser de har krav på, selv om de vil kunne ha rett til økonomisk sosialhjelp for å avhjelpe situasjonen. Jeg har derfor innhentet en redegjørelse om saken fra Arbeids- og velferdsdirektoratet. Forvaltningsmessig taushetsplikt om personlige forhold fratar meg muligheten til å redegjøre for saksgangen i detalj, men jeg vil likevel peke på hovedårsaken til at det har tatt så lang tid å behandle saken.

For at Arbeids- og velferdsetaten skal kunne behandle krav om sykepenger er det nødvendig at etaten mottar inntektsopplysninger fra arbeidsgiver. Det er behov for å belyse ulike forhold avhengig av hvilken type krav som er fremmet. Arbeidsgiver må derfor sende inn korrekt skjema med inntektsopplysninger for at Arbeids- og velferdsetaten skal kunne behandle kravet. I den konkrete saken hadde brukeren levert sykmelding til etaten slik hun skulle. Etaten mottok imidlertid ikke inntektsopplysninger fra arbeidsgiver på fastsatt skjema, og dette gjorde at saken ble forsinket. Arbeids- og velferdsdirektoratet har

opplyst meg om at saken nå er ferdigbehandlet, og at de beklager de ulemper saksgangen har medført for brukeren.

Jeg har forståelse for at det kan være vanskelig for arbeidsgiver og brukerne å orientere seg i alle skjemaene som må sendes inn. Arbeids- og velferdsetaten har derfor laget en skjemaveileder på nav.no som forklarer hvilke skjemaer som skal sendes inn for de ulike stønadstypene.

Arbeids- og velferdsetaten mottar årlig til sammen om lag 15 millioner forsendelser. Gode systemer for dokumentbehandlingen er helt sentralt for kvaliteten i saksbehandlingen. Elektronisk doku-

menthåndtering som ble innført høsten 2010/våren 2011 har lagt et godt grunnlag for både bedre intern samhandling i etaten og dialog med brukerne. Inn-tekstopplysninger fra arbeidsgivere er imidlertid ikke omfattet av den nye løsningen. Arbeids- og velferdsetaten deltar nå i et arbeid (EDAG - Elektronisk dialog med arbeidsgiverne) med sikte på å få etablert elektronisk innrapportering også på dette området. Regjeringen har omtalt dette arbeidet i statsbudsjettet for 2012. Det forventes at EDAG vil forenkle arbeidsgivers opplysningsplikt til det offentlige og bedre oppgaveløsningen i de deltagende etatene.

SPØRSMÅL NR. 180

Innlevert 2. november 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 8. november 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Vil utenriksministeren bidra aktivt til å styrke sikkerheten for de iranske flyktningene i Camp Ashraf i Irak, og vil han bidra til å få en humanitær og internasjonalt styrt avvikling av leiren?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til mine spørsmål Dokument nr. 15:543 (2010-2011), Dokument nr. 15:1227 (2010-2011) og Dokument 15:1967 (2010-2011) om sikkerheten til de iranske flyktningene i leiren Camp Ashraf i Irak, samt utenriksministerens svar på dette.

Flyktningene i leiren har nå oppnådd status som asylsøkere og det arbeides internasjonalt med ulike løsninger for å få en internasjonalt styrt og humanitær avvikling av leiren. Irakiske myndigheter har imidlertid signalisert at de ønsker leiren avvirket innen utgangen av året.

Det har de siste dager vært betydelig irakisk styrkeoppbygging rundt leiren og med massakren for få måneder siden i frisk minne, frykter mange nå et nytt angrep på de forsvarsløse flyktningene i leiren.

Svar:

Som jeg sa i mitt svar av 5.10.2011 på ditt spørsmål av 30.9.2011 om samme sak, er det akseptert internasjonalt at Iraks myndigheter har rett til å oppløse

Camp Ashraf. I samtaler som jeg de seneste månedene har hatt med irakiske statsråder, etterlater de ingen tvil om at de vil gjøre det. I disse samtalene har jeg understreket irakernes ansvar for beboernes sikkerhet og for at de må få forlate leiren på en trygg måte.

Regjeringens syn er at en ordnet avvikling av leiren best kan oppnås om FN, representert ved operasjonen i Irak (UNAMI) og Høykommissæren for flyktninger, gis en sentral rolle. Dette synes nå å skje, men det er Iraks myndigheter som vil ha hovedansvaret for avviklingen av leiren.

Vi vil på norsk side følge utviklingen i saken og vil, gjennom kontakt med irakiske myndigheter og FNs representanter i Irak, understreke betydningen av en ordnet og humanitær avvikling av Camp Ashraf.

For ordens skyld vil jeg peke på at beboerne i Camp Ashraf foreløpig ikke er å betrakte som flyktninger, slik du skriver i ditt spørsmål. FNs høykommissær for flyktninger (UNHCR) har imidlertid åpnet for at de på individuelt grunnlag kan søke om flyktningstatus. De fleste av de ca 3400 beboerne, med unntak for de omlag 160 lederne som er etter søkt for terrorisme både i Iran og Irak, skal ha levert søknad. De er dermed å betrakte som asylsøkere, noe som inntil videre gir dem en viss beskyttelse. Men det er usikkert om beboerne oppfyller kriteriene for flyktningstatus.

SPØRSMÅL NR. 181**Innlevert 2. november 2011 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 10. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å forenkle saksbehandlingen i Nav, slik at personer med hjelpebehov får en best mulig tilrettelegging, og mener statsråden at en praksis som den som er beskrevet under fremstår som hensiktsmessig?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er orientert om en situasjon der en mor til 2 barn med store hjelpe- og pleiebehov, har vært i kontakt med NAV angående bil som må tilpasses barnas behov. Det ene barnet har fått innvilget type 1 kjøretøy som isolert sett er tilstrekkelig for dette barnet. Når det andre barnet nå også har behov for tilpasset kjøretøy har mor bedt om et kjøretøy type 2, slik at hun kan ta med begge barna samtidig. Etter det undertegnede er kjent med vil også dette andre barnet ha rett på tilpasset bil. Slik systemet da tolkes kan altså mor få tilbud om to ulike typer 1 bil, og slik bli sittende med 2 biler til disposisjon. Hun kan derimot med denne situasjonen ikke ta med begge barna samtidig, ettersom det ikke lar seg gjøre og tilpasse type 1 bil til begge barnas behov, med bakgrunn i plassmangel. For meg fremstår det underlig dersom en slik praksis er etablert. Det fremstår i denne anledning som svært byråkratisk og lite fornuftig å ikke tilpasse behovet til denne familien, mens NAV altså åpner for tildeling av 2 ulike biler.

Svar:

Representanten Kjos stiller spørsmål vedrørende forenklinger i saksbehandlingen på hjelpemiddelområdet i Arbeids- og velferdsetaten, dvs. ved landets hjelpemiddelsentraler.

Henvendelsen springer ut av en konkret sak, som

dreier seg om tilståelse av bil gjennom folketrygden. Jeg kjenner ikke til saken representanten Kjos viser til utover det som er framgår av henvendelsen. Jeg kan derfor ikke uttale meg om den konkrete saken, eller si noe nærmere om hvorfor saksgangen har vært som den har.

Jeg kan imidlertid redegjøre kort om regelverket for stønad til bil der flere personer i samme husstand fyller vilkårene for rett til stønad til bil. Reglene om stønad til bil er hjemlet i lov om folketrygd kapittel 10, og nærmere i forskrift om stønad til motorkjøretøy eller annet transportmiddel. Som utgangspunkt gis det ikke stønad til mer enn én bil i hver husstand da en brukers transportbehov som regel vil være avhjulpet på en tilfredsstillende måte gjennom ett kjøretøy i husstanden. Der flere brukere fyller vilkårene for rett til stønad til bil i samme husstand, vil dette normalt løses ved at én bil tilpasses, i den grad det er nødvendig og hensiktsmessig, til begge brukerne. I en sak som den representanten viser til, vil den normale løsningen dermed være at det gis stønad til én bil, og at denne tilpasses slik at begge barna kan benytte bilen.

Stønad til spesialtilpasning til flere brukere vil kunne gis uavhengig av om det gis stønad til bil i gruppe 1 (tilskudd til ordinær bil) eller gruppe 2 (lån til spesialtilpasset såkalt kassebil).

Jeg har tidligere varslet Stortinget om at det skal gjennomføres en evaluering av bilstønadsordningen som ble innført i 2003. Regelverket for stønad til bil er til dels komplisert. Jeg vil etter at evalueringen er gjennomført vurdere både hvorvidt det er mulig å gjøre forbedringer og forenklinger i saksbehandlingen, samt også hvorvidt det bør gjøres endringer i regelverket.

SPØRSMÅL NR. 182**Innlevert 2. november 2011 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 11. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Fiskelogistik Gruppen A/S.(DK) Driver med kjølfryse transport av fisk og fiskeriprodukter i DK, Norden, Nord-Tyskland og Be-Ne-Lux landene. Den 31 mai i år ble deres modulvogntog stoppet på Svinesund. Dette til tross for overholdelse av totalvekt, total lengder, EU direktiver, m.m. Tollvesenet forholdt seg til tidligere bestemmelser for semitrailere (bestemmelser fra før direktivet kom). Til tross for henvendelser har ikke Gruppen fått svar på hvorfor deres modulvogntog ble stoppet.

Når kan svar forventes?»

BEGRUNNELSE:

Modulvogntog i de fleste land, er foreløpig på forsøksstadiet (Holland har permanente regler) hvor overordnede hensyn uten begrensninger og særtilllegg forholder seg direktiv 96/53.

Følgende er å lese i direktivet/råd: Total maksvekt på 60 tonn og maks lengde 25. 25 m. Kjøring er tillatt på noen veier i Norge. Utover dette gir direktivet bestemmelser om vekt, dimensjoner og dreieradius. Gruppen, som har samarbeid med Linjegods/Schenker, søkte på Det norske Vegvesens hjemmesider og fant disse opplysningene.

Med bakgrunn i disse bestemmelsene, som for øvrig i stor grad er i samsvar med de danske bestemmelsene, startet Gruppen således med transport på Oslo og holdt på med dette i 1/2 års tid uten problemer.

Det var derfor en stor overraskelse for Gruppen at transporten med modulvogntog ble stanset på Svinesund den 31. mai, hvor tollrepresentanten forholdt seg til en separat bestemmelse fra tidligere dimensjons- bestemmelser for semitrailere; regler som fortrinnsvis har vært brukt for semitrailere til kombitrakk, - vei/bane. Her(Tollvesenet) blir det hevdet og vist til regler som overhodet ikke er nevnt i direktivet og som heller ikke forholder seg til modulvogntog.

Transporten ble likevel stanset.

Bortsett fra bestemmelsen for semitrailere, som

ikke er relevant i denne sak, så er det oppdatert informasjon om prøveordning med modulvogntog på norske vegvesen.no av 13.08 2009. En ytterligere bekræftelse på at Gruppen har handlet i den beste tro. I dette skriv under avsnitt C står det at: Innvendig lasteplanlengde målt bak førerhuset ikke må overstige 21. 43 m.

Til sammenligning så har modulvogntoget tilhørende Gruppen, som ble stoppet en lengde på 21. 13 m.(7. 74m + 13. 39m).

Sett med mine øyne så kan det konkluderes med at modulvogntogene ikke bare overholder alle overordnede bestemmelser om totale mål, totalvekt og Råds direktiv 96/53 av juli 1996, men også den norske særbestemmelsen hva angår maks lasteplanlengde.

Ingen av de stoppede vogntog overskred total lengden på 25. 25 m. Eller totalvekt på 60 tonn. Til tross for flere henvendelser fra Gruppen, sitter de i dag uten svar. Så langt jeg kan se har Gruppen hele tiden operert innenfor råd og reglement/direktiver. Det er derfor med forundring jeg erfarer at disse modulvogntog er blitt stanset. Ikke minst er det forunderlig at Gruppen ikke blir gitt svar på sine spørsmål vedrørende fortolkning av gjeldende regelverk. Så langt estimerer Gruppen/Schenker at de har hatt et økonomisk tap i størrelsesorden 250 000 kroner.

Svar:

Vegdirektoratet opplyser at modulvogntoget som ble stoppet av Tollvesenet ikke var i samsvar med de gjeldende norske bestemmelser for modulvogntog. Vegdirektoratet mottok deretter i oktober i år søknad om dispensasjon fra gjeldende norske bestemmelser om modulvogntog. Vegdirektoratet har opplyst at saksbehandlingen har tatt noe tid fordi det har vært nødvendig å utrede spørsmål både knyttet til det faktiske og rettslige grunnlaget for saken. De opplyser videre at søknaden kan forventes besvart i løpet av om lag to uker.

SPØRSMÅL NR. 183**Innlevert 2. november 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 11. november 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hva som er statusen for oppfølging av forespørselen fra CERN vedrørende etablering av datasenter i Norge, og hva vil statsråden konkret foreta seg i oppfølgingen av saken?»

BEGRUNNELSE:

I april 2010 foreslo CERN å investere mellom en halv og en milliard kroner i etablering av datasenter i Norge. Forutsetningen var at Norge selv bidro med en bevilgning på rundt 5-10 pst av kostnaden for å kunne realisere prosjektet.

Undertegnede etterspurte oppfølgingen av saken i skriftlige spørsmål, dokument 15:139 (2010-2011) og dokument 15:333 (2010-2011).

Den avventende holdningen fra Norge ved å unnlate å svare, har medført at CERN i sin nye invitasjon har gått bredere ut, noe som har resultert i at Finland og Spania har meldt sin positive interesse i kampen om det prestisjefylte datasenteret.

Svar:

CERN er for tiden i anbuds- og konkurranseprosess om et nytt datasenter. Fristen for tilbud var i uke 45. Departementet kjenner til et antall solide, norske søknader. Vi har god tro på de norske søkeres kvaliteter. CERN vil nå behandle tilbudene, og vedtak fra CERN forventes på senvinteren.

Regjeringen var tidlig inne for å vise at den støt-

ter norske søknader, blant annet med politisk besøk til CERN i Genève høsten 2010, og med aktiv bistand til norske søkere gjennom virkemiddelapparatet. Fra 2008 har Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet også bidratt aktivt til grunnlaget for norske søknader gjennom forstudier om grønne datasentre i Norge, og har i samarbeid med andre departementer søkt å legge til rette for at norske søkere skal kunne nå opp i den internasjonale konkurransen.

Jeg vil også vise til at vi gjennom målrettet IKT-politikk bidrar til at digital infrastruktur og kompetanse i Norge er på høyt globalt nivå. Den økonomiske politikken gir stabile og forutsigbare rammebetingelser og vi gir gode muligheter for bruk av fornybar energi. Dette er forhold som er viktige forutsetninger for å konkurrere i et slikt marked, ved siden av de naturgitte betingelsene.

Jeg vil presisere at CERN har henvendt seg til mulige tilbydere, og ikke til den norske regjering med sin anbudsutlysning. Nå vurderer CERN de innkomne tilbudene. På dette stadiet i anbudsprosessen mener jeg det vil være uriktig å blande seg inn i de vurderinger CERN gjør. Jeg har tillit til at CERN vil fatte sin beslutning basert på kriteriene gitt i utlysningen og de innkomne tilbudene.

Regjeringen vil fortsatt følge aktivt med i saken, og legge til rette for at de norske søkerne har gode muligheter til å konkurrere om drift av datasentre også i fremtiden, innenfor de rammer regelverket setter.

SPØRSMÅL NR. 184**Innlevert 2. november 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 11. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Fortsatt er det en del støy og uro på hvor ny firefelts E6 ved Åkersvika ved Hamar skal gå.

Kan statsråden bekrefte at ny trasé vil følge eksisterende E6?»

Svar:

Regjeringen har i arbeidet med ny trasé for E6 utenfor Hamar lagt til side Vegdirektoratets alternativ B. Alternativ B innebærer at E6 legges i ny trasé,

delvis i reservatets ytterkant. Regjeringen mener at dette alternativet innebærer for store ulemper for folk som bor i Ridabu.

Vegdirektoratets alternativ A innebærer at vegen følger dagens trasé, men med utvidelse til fire felt. Spørsmålet om alternativ A kan gjennomføres innenfor rammen av naturmangfoldloven skal vurderes av Lovavdelingen i Justisdepartementet.

Saken sluttbehandles i regjeringen etter at Lovavdelingen har uttalt seg.

SPØRSMÅL NR. 185**Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 11. november 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til svar fra kunnskapsministeren på spørsmål nr. 116 om tilskudd til Haugesund Toppidrettsgymnas. Der vises det til at HTG ble godkjent i juni 2011. HTG fikk opplyst at søknad om godkjenning skulle sendes til Utdanningsdirektoratet noe som ble gjort 19.03.10. den 24.01.11 fikk de beskjed om at søknaden var sendt til feil mottaker. Dersom godkjenning kom for sent til å bli regnet med i budsjettet for 2011- 2012 så kan ikke det lastes HTG.

Vil ministeren vurdere å gi tilskudd til HTG etter de nye opplysningene?»

BEGRUNNELSE:

Haugesund Toppidrettsgymnas søkte den 19.03.10 om å bli godkjent som toppidrettsgymnas. Denne søknaden ble etter informasjon sendt til Utdanningsdirektoratet innen fristen 1. april. Etter lang tid ble søknaden etterlyst av HTG og fikk da som svar i brev datert 24.01.11 fra Utdanningsdirektoratet at det var Kunnskapsdepartementet som var rette instans å henvende seg til. Utdanningsdirektoratet satt på søknaden i 10 måneder uten å returnere eller informere søker om at dette var feil adresse. Dersom Utdanningsdirektoratet hadde returnert søknaden til HTG innen rimelig tid så hadde skolen vært godkjent allerede i juni 2010.

Svar:

Som vist til i svaret er kap. 228 post 79 Toppidrett en budsjettstyrt post. Dersom flere skoler som er godkjent etter privatskoleloven og gir tilbud om særskilt tilrettelagt videregående opplæring i kombinasjon med toppidrett, blir godkjent av Norges idrettsforbund som toppidrettsgymnas, vil derfor disse skolene ikke automatisk omfattes av ordningen, jf. Kunnskapsdepartementets Prop 1 S (2011-2012). En eventuell innlemming av nye skoler i ordningen må behandles i forbindelse med de årlige budsjettforslagene.

Det er med andre ord snakk om to ulike prosesser. Søknad om godkjenning som toppidrettsgymnas behandles av Norges idrettsforbund, mens spørsmålet om hvorvidt et toppidrettsgymnas som er godkjent av Norges idrettsforbund også skal inkluderes i ordningen med toppidrettstilskudd, må behandles i de årlige budsjettforslagene.

Godkjenningen fra Norges idrettsforbund forelå i juni 2011, dvs. før budsjettforslaget for 2012 ble endelig lagt. Innenfor et stramt budsjettforslag for 2012 er det ikke funnet rom for å prioritere økte midler til toppidrettstilskudd til nye skoler og tilskuddsordningen er derfor foreslått videreført på samme nivå som i 2011.

En økning av bevilgningen til dette formålet i senere år er et budsjettspørsmål som må vurderes opp mot andre satsinger, og er noe jeg må komme tilbake til i de årlige budsjettforslagene.

SPØRSMÅL NR. 186**Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 10. november 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å få fortgang i Nordmøre Energigjenvinning sitt krav for å bli likestilt med Norcem og Hurum Energigjenvinning, slik at selskapet får refundert avgiftene sine slik tilfellet var på Hurum Energigjenvinning?»

BEGRUNNELSE:

Nordmøre Energigjenvinning sin kamp for å bli likestilt med Norcem og Hurum Energigjenvinning, som for så vidt gjelder innbetaling av sluttbehandlingsavgift ved energigjenvinning fra avfall, dreier denne saken seg om. Disse to anleggene, som er integrert i industrien på samme måte som NEKS, har enten vært fritatt sluttbehandlingsavgift opp gjennom årene, eller fått refundert all tidligere innbetalt avgift.

Saken er nå behandlet i Tollregionen Vest-Norge og i Toll og avgiftsdepartementet. Saken er deretter sendt til Finansdepartementet til endelig avgjørelse.

Bransjen med offentlige eide aktører som har monopolpris fra egne eierkommuner, og som ofte tar en svært høy pris fra disse, er nærmest umulig å overleve i. Dersom Nordmøre Energigjenvinning ikke får refundert avgiftene umiddelbart, vil selskapet med all sannsynlighet måtte avvikle driften. Det haster derfor svært for deres arbeidsplasser, at saken blir avgjort. Regjeringen burde i denne saken legge vekt på å stimulere til verdiskapning.

Svar:

Forvaltningssaken som representanten Grimstad tar opp, gjelder Finansdepartementets behandling av klage 29. september 2011 fra Nordmøre Energigjenvinning KS over Toll- og avgiftsdirektoratets forvaltningsvedtak 14. mars 2011. Departementet mottok saken ved direktoratets oversendelse i brev 11. oktober 2011. Den forvaltningsmessige behandlingen av saken blir prioritert på vanlig måte, og jeg kan ikke angi når endelig vedtak vil bli truffet. Jeg finner heller ikke grunn til nå å gi konkrete kommentarer til saken, men skal i stedet gi en generell redegjørelse for problemstillingen saken gjelder.

Avgiften på sluttbehandling av avfall ble innført i 1999 og var en oppfølging av NOU 1996: 9 Grønne skatter. Formålet med avgiften var å prise miljøkostnadene ved avfallsbehandling. Fra 1. juli 2004 ble forbrenningsavgiften lagt om fra en avgift basert på innlevert mengde avfall til en avgift direkte på utslipp, bl.a. basert på målinger. Dette innebar at for-

brenningsavgiften stimulerte til utsortering av miljøskadelige avfallsfraksjoner og til rensing av utslipp. Avgiften innebar at forbrenningsanlegget ble påført en kostnad som i prinsippet tilsvarte miljøskadene ved avfallsforbrenning. Dette innebar også at de som leverte avfall til sluttbehandlingsanlegg, stod overfor priser som avspeilet miljøkostnadene. Avgiften stimulerte på denne måten både til materialgjenvinning, og til at husholdninger og næringsliv fikk et incitament til å redusere avfallsmengden.

Samtidig var avgiften avgrenset slik at energianlegg i industrien som kun benyttet avfallsbaserte brensler i produksjonen, ble ansett som et gjenvinningsanlegg som ikke var omfattet av avgiftsplikten. Dette ble i St.prp. nr. 54 (1997-98) Grønne skatter begrunnet med at det kun er avfall som leveres til sluttbehandling som omfattes av avgiften, og at "Dette innebærer at (...) bearbejdede avfallsbaserte brenselprodukter som erstatter andre energikilder i produksjon ikke vil bli belastet avfallsavgift". Det var i regelverket for avgiften stilt nærmere krav til brenselets kvalitet.

Under behandlingen av en forvaltningssak hvor en virksomhet ikke oppfylte kravene til brenselkvaliteten, fant Finansdepartementet i et vedtak 7. mai 2009, inntil videre å kunne dispensere fra avgiftsplikten i medhold av Stortingets vedtak om avgift på sluttbehandling av avfall § 7. Dispensasjonen ble omtalt i Prop. 1 S (2009-2010) avsnitt 3.14.2.

Som grunnlag for dispensasjonen vektla departementet de miljømessige fordelene ved at energien av avfallet benyttes selv om de eksplisitte kravene til brenselkvaliteten i dette tilfellet ikke var oppfylt. Det ble også vist til at avgiften ikke ivaretok de miljøpolitiske hensyn som her gjør seg gjeldende. Departementet la opp til at tilsvarende også skulle gjelde andre liknende tilfeller, etter innhentet uttalelse fra miljømyndighetene.

Forbrenningsavgiften ble avvirket fra 1. oktober 2010, jf. Prop. 126 LS (2009-2010) avsnitt 2 og Meld. St. 2 (2009-2010) Revidert nasjonalbudsjett 2010 avsnitt 3.4.2 om vurdering av avgiften på forbrenning av avfall.

Toll- og avgiftsdirektoratet har lagt til grunn at dispensasjonen til fordel for andre virksomheter som nå søker om tilsvarende dispensasjon, skal få virkning fra søknadstidspunktet. Søkerne mener under henvisning til likebehandlingsprinsippet at dispensasjonen må gis tilbakevirkende kraft. Dette spørsmålet skal departementet nå vurdere som ledd i klagesaksbehandlingen.

SPØRSMÅL NR. 187**Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant Åshild Karoline Haugland****Besvart 15. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Ny firefelts veg på E18 gjennom Vestfold er i dag under utbygging, eller under planlegging. Disse prosjektene er i stor grad finansiert gjennom bompenger. Ved ferdigstilling vil det koste 111kr å kjøre gjennom Vestfold fylke.

Har statsråden gjort seg opp noen tanker om hvordan dette vil være med å prege bosettings- og arbeidsmønsteret i Vestfold fylke?»

BEGRUNNELSE:

I NTP for perioden 2010 – 2019 planlegger regjeringen å investere 219 mrd kroner til vei. Regjeringen tar inn nå ca 56 milliarder kroner i året fra billistene, gjennom avgifter og bompenger.

Denne regjeringa setter ny rekord i bompengefinansierte prosjekter og under halvparten av de bilrelaterte avgiftene brukes veiutbygging. Fremskrittspartiet ønsker at bilrelaterte avgifter skal gå til det formålet de var ment til, nemlig til å finansiere vei. Fremskrittspartiet mener videre at utbyggingen av 4felts motorvei gjennom Vestfold fylke rammer befolkningen i alt for stor grad.

Svar:

Jeg er kjent med at Vestfold fylkeskommune nå har sluttet seg til et opplegg for utbygging og finansiering av den gjenstående strekningen Bommestad – Sky i møte i fylkestinget 26. oktober 2011. I dette opplegget er det lagt til grunn en samlet bompengetakst på 106 kr for lette kjøretøy som kjører hele E18-strekningen gjennom Vestfold i de årene det vil være innkreving i alle innkrevingspunktene samtidig.

Statens vegvesen vil oversende saken til Samferdselsdepartementet så snart viktige forutsetninger som bl.a. kostnadsoverslag og trafikkprognoser er nærmere avklart og kvalitetssikret. Prosjektet skal dessuten gjennom ekstern kvalitetssikring (KS2). For øvrig vil jeg understreke at det er en klar forutsetning at det er lokalpolitisk tilslutning til de bompengeprojekter som blir lagt fram for Stortinget. I tillegg vil Regjeringen foreta konkrete vurderinger av hvert enkelt prosjekt før det legges fram, blant annet av sammenhengen mellom nytte og betaling. Dette vil også bli gjort for den videre utbyggingen av E18 i Vestfold.

SPØRSMÅL NR. 188**Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 15. november 2011 av justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Stortinget vedtok i 2007 å etablere landes andre offentlige analyseinstitutt for DNA prøver i Tromsø. Laboratoriet står i dag uvirksom pga. manglende bevilgning på 5 millioner kroner til datautstyr. Ventetiden for å få analysert DNA-prøver hos rettsmedisinsk institutt er over 3 uker.

Hva vil statsråden gjøre for at kapasiteten i Tromsø blir tatt i bruk for bl.a. å bidra til oppklaring av voldtekt og drap?»

Svar:

Det er i perioden 2009 til 2011 etter ønske fra Stortinget bevilget midler til forberedelse av et nytt DNA-analysemiljø ved Universitetet i Tromsø (UiT). I 2011 ble det bevilget 2,95 millioner kroner. Jeg viser til Prop. 1S (2011-2012), der det foreslås å videreføre bevilgningen i 2012. Regjeringens budsjettbehandling for 2012 er basert på innmeldt behov for etablering av et nytt offentlig analyseinstitutt for DNA-prøver i Tromsø. Forslaget fra UiT er vurdert på lik linje med andre forslag til budsjettet, men nådde ikke opp i prioriteringen i denne omgangen. Fremtidig bevilgningsbehov i sakens anledning tas opp i den ordinære budsjettprosessen. I følge Folkehel-

seinstituttet ligger det i dag ingen DNA-saker i påvente av oppstart. Den gjennomsnittlige behandlingstiden er mer enn halvert det siste året og er innenfor de mål som er satt for 2011. I såkalte hverdagskriminalitetssaker, som utgjør over 80 prosent av sakene, så er den gjennomsnittlige behandlingstiden ca 20 – 25 dager. De svært alvorlige sakene, som overfallsvoldtekter, drap og andre saker som politiet har bedt om prioriteres, blir behandlet i en egen prosess og levert til de tidsfrister som er satt. Det finnes

eksempler på at slike analyser er blitt gjennomført på ca ett døgn i nær dialog mellom laboratoriet, Kripos og politiet. Men det skal også tilføyes alvorlig kriminalitet, som drapsetterforskning, ofte er store saker med svært mange spor. Det kan være sendt inn flere hundre spor i en sak til analyse. Ofte må også et stort antall referanseprøver fra vitner og fornærmede innhentes og sammenliknes på laboratoriet. Dette er svært krevende saker og krever nær dialog mellom laboratoriet og etterforskningsledelsen i politiet.

SPØRSMÅL NR. 189

Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 16. november 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Organisasjonen Norske lakseelver frykter at nye gruver vil true villaksen. Statsråden har på seminar den 2. november 2011 i regi av blant annet Norsk Bergindustri, LO og Norsk Industri stilt seg positiv til ny gruve drift.

Hvilke initiativ vil statsråden ta for at ny gruve drift ikke vil ødelegge villakselvene som renner i de samme områdene der gruve drift kan være aktuelle?»

Svar:

De siste årenes sterke økning i prisene på metaller og industrimineraler har gjort at det er økende interesse for å starte opp nye og gjenåpne gamle gruver i Norge. Dette gir muligheter for nye arbeidsplasser i mange kommuner med lovende mineralressurser i årene fremover. Regjeringen har besluttet at det skal utarbeides en strategi for mineralnæringen som skal legges fram neste år. Arbeidet med strategien er godt i gang.

Ved etablering og drift av mineralvirksomhet stilles det krav til ivaretagelse av naturmiljø, herunder lakseelver. All mineralutvinning må ha tillatelse etter mineralloven, plan- og bygningsloven og forurensningsloven, og hver sak skal vurderes individuelt. Tillatelse til gruve drift skal bare gis dersom nytten av tiltaket vurderes som større enn ulempene. Hensynet til naturmangfoldet må også være tilstrekkelig ivare tatt. For nasjonale laksevassdrag og laksefjorder er det etablert et eget beskyttelsesregime for å sikre villaksen en særlig beskyttelse.

Når det skal etableres nye gruver og nye sjødeponier gjennomføres det en kommunal planprosess, og bedriften som skal forestå utvinning, utarbeider et planprogram som involverer konsekvensutredning av beslutningsrelevante spørsmål, herunder hensynet til forvaltningen av laksefjorder og lakseelver, naturmiljø og forurensning. I denne prosessen høres alle berørte interesser, og innspill og innsigelser kan gis på faglig grunnlag, slik at en grundig samlet vurdering kan foretas. I den grad det er aktuelt med utslipp fra virksomheten, må det søkes om utslippstillatelse fra forurensningsmyndighetene.

For utvinning av mineralressurser ved kysten, vil sjødeponi være et aktuelt alternativ, da det normalt er mindre kostnadskrevende enn deponering på land. Regelverket legger rammer for etablering av deponier for avgangsmasser i sjø som også sikrer en miljømessig forsvarlig forvaltning av marine ressurser og naturmiljøet. Spørsmålet om etablering av sjødeponi må vurderes på faglig grunnlag i hvert enkelt tilfelle, og den endelige beslutningen må tas etter en vurdering av alle beslutningsrelevante forhold.

Norske miljøkrav er strenge i internasjonal sammenheng. Det er derfor nødvendig for bedrifter som ønsker å starte og drive mineralvirksomhet i Norge, å ha oppdatert kunnskap og teknologi, og god kompetanse og kunnskap om miljøvirkningene av egen virksomhet.

SPØRSMÅL NR. 190**Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel****Besvart 14. november 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Mange lokalsamfunn ventar i spenning på klagehandsaminga av den nye 420 kW linja mellom Ørskog og Sogndal. Den nye linja får store negative konsekvensar for mange innbyggjarar både når det gjeld nærføring til busetnad, naturinngrep og frykt for strålingsfare. I Førdedalen i Bremanger kommune er folk svært uroa. Den planlagde linja vil øydelegge deira nærrområde. Sogn og Fjordane fylkeskommune og Bremanger kommune har også protestert på traseen gjennom Førdedalen.

Blir desse protestane tekne til følgje og når kjem svaret?»

GRUNNGJEVING:

Innbyggjarane i Førdedalen i Bremanger kommune i Sogn og Fjordane har gjennom mange år kjempa mot linjeføringa gjennom Førdedalen. Dei meiner at det finst gode alternativ for linjeføring som også legg til rette for at den planlagde linja mellom Ørskog og Sogndal kan byggast.

Deira ankepunkt mot den planlagde linjeføringa går på at den vil dominere fullstendig dalføret. Dei er svært uroa over strålingsfaren og det skapar ein konstant frykt som vil vere vankeleg å leve med. I tillegg til 420 kW linja går det også ei dobbel 132 kW linje gjennom dalen.

Sogn og Fjordane fylkeskommune er også kritisk til den planlagde linjeføringa gjennom Førdedalen, og dei viser til dette blant anna i ei høyringsuttale som vart vedteken i fylkesutvalet 01.07.2009 der det står "Bremanger kommune: Gjennom Førdedalen bør linja leggst opp i dalsida på sørsida av dalen slik

at dalbotnen ikkje blir dominert av linja. Vidare bør trafostasjonen leggst nede ved sjøen i samsvar med grunneigarane sitt ønskje og i tråd med Bremanger kommune sitt innspel".

Bremanger kommune gjorde følgjande vedtak 30.06.2009." Bremanger kommune kan ikkje akseptere den valde løysinga gjennom Bremanger kommune for framføringa av 420 kW kraftlinje mellom Ørskog og Sogndal. Dette gjeld særleg den rassering av Førdedalen som følgje av linjeframføring og plassering av transformatorstasjonen".

Ein er kjende med at OED har pålagt Statnett å utgreie alternative løysingar i dette området. Innbyggjarane i Førdedalen forventar at det blir gjort endringar i traseen i tråd med deira, fylkeskommunen og kommunen sine høyringsuttaler. Denne linja blir ståande i 50-100 år, og då må det velgast framtidsretta løysingar.

Svar:

Departementet fattet 8. april 2011 delvedtak for 420 kV kraftledningen Ørskog-Sogndal. Det tas sikte på å ferdigbehandle gjenstående strekninger innen utgangen av året.

I Bremanger kommune har NVE gitt konsesjon for en trasé gjennom Førdedalen. Det er også omsøkt en trasé gjennom Sjørdalen/Myklebustdalen. En rekke andre traséer har gjennom søknads- og konsesjonsbehandlingen blitt utredet og vurdert, men ikke blitt konsesjonssøkt.

Alle klager og innspill vurderes i den avsluttende behandlingen av saken, men jeg kan ikke forskuttere resultatet av de vurderingene som skal gjøres.

SPØRSMÅL NR. 191**Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 11. november 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Det at man ikke kan gradere uttak av pappapermisjon hos flere enn en arbeidsgiver vil kunne medføre at mange fedre ikke får utnyttet helse pappapermisjonen.

Mener statsråden at dagens regelverk er fleksibelt nok, og vil statsråden endre regelverket slik at det blir mulig å kunne gradere uttak av foreldrepermisjon med foreldrepenger når man har flere arbeidsgivere?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt kontaktet av en far som skal ut i pappapermisjon, og som har to arbeidsgivere. Vedkommende jobber pst stilling hos hver arbeidsgiver. Ved førstegangshenvendelse hos Nav fikk han beskjed om at det var fullt mulig å jobbe i den ene 50 pst stillingen, og ta ut permisjon fra den andre. Dvs. 100 dager med foreldrepenger.

16 dager før permisjonen skulle starte ble vedtaket omgjort av Nav og han fikk beskjed om at han kun fikk 50 dager permisjon med foreldrepenger, og at det ikke var mulig å gradere uttaket hos flere enn en arbeidsgiver.

Det at Nav ikke gir riktige opplysninger kan også gjøre at situasjonen blir vanskelig for mange, da de har tillit til at den informasjon de mottar er riktig, og innretter seg etter denne informasjonen.

Svar:

Jeg vil først understreke at det er veldig beklagelig dersom noen opplever å få feil eller motstridende informasjon fra NAV. Jeg kan ikke gå inn i den konkrete saken som er utgangspunkt for spørsmålet. NAVs vedtak i enkeltsaker kan imidlertid påklages til NAVs klageenhet, og klageenhetens vedtak kan ankes inn for Trygderetten.

Med virkning fra 2007 ble det gjort vesentlige endringer i regelverket for foreldrepenger. Blant annet ble det innført en mer fleksibel ordning for gradert uttak av foreldrepenger til erstatning for tidligere regler om gradert uttak og tidskonto. Det er anledning til å kombinere foreldrepenger med delvis arbeid basert på skriftlig avtale med arbeidsgiver. Den skriftlige avtalen skal danne grunnlag for NAV-kontorets vedtak om omfanget og varigheten av graderte foreldrepenger og skal inneholde stillingsprosent og varigheten av deltidsarbeidet. Foreldrene kan ta ut graderte foreldrepenger samtidig.

Det framgår av folketrygdloven at hver av foreldrene bare kan ta gradert uttak ut fra avtale med én arbeidsgiver av gangen. Denne begrensningen ble satt ut fra hensynet til administrasjonen av ordningen.

Jeg arbeider med en gjennomgang av regelverket for foreldrepenger med sikte på forenklinger/forbedringer. Jeg tar med meg innspillet inn i dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 192**Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 16. november 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Fylkeslegen er klageinstans når det gjelder å kvalitetssikre hvorvidt en pasient har fått den behandlingen man har krav på. I følge saksbehandler hos fylkeslegen i Telemark så har disse ikke hjemmel som sier hvorvidt man kan eller ikke kan overprøve helseforetakene i forhold til om pasienten skal kunne få dekket behandling ved privatinstusjon eller ikke.

Stemmer dette, og i så tilfelle, vil statsråden sørge for at fylkeslegen får myndighet til å kunne gi pasienten rett til å få dekket disse utgiftene fra Helseforetakene?»

BEGRUNNELSE:

Likebehandling av alle pasienter har vært viktig. Når 2 pasienter som har samme sykdomsbilde, som

behandles på den samme private institusjon (Bergen Spine Center) og med få måneders mellomrom allikevel opplever at den ene får dekket utgiftene mens den andre ikke får det så virker dette både veldig rart, samtidig som det tydeligvis ikke er likebehandling av pasientene. Jeg har tatt opp denne problemstillingen med statsråden tidligere jamf. bl.a. spørretimen 13 april 2011. Pasientene har også klaget til Fylkesmannen i Telemark for å få gjort noe med dette. Men saksbehandleren hos Fylkesmannen sier at han ikke vet hvor vidt han kan overprøve heleseforetaket eller ikke så tillater jeg meg å måtte stille statsråden spørsmål om dette.

Svar:

Før jeg svarer på det konkrete spørsmålet representanten stiller, skal jeg presisere at jeg ikke kjenner de to enkeltsakene det refereres til. Jeg vil derfor på generelt grunnlag besvare representantens spørsmål. Representantens spørsmål berører flere tema, herunder likebehandling og prioritering av pasienter, de regionale helseforetakenes sørge-for-ansvar og adgangen til å klage til Helsetilsynet i fylket ved Fylkesmannen.

Likebehandling av pasienter er et grunnprinsipp for den offentlige helsetjenesten i Norge. Pasientrettighetsloven bestemmer at pasienten har rett til nødvendig helsehjelp fra spesialisthelsetjenesten. Lovens utgangspunkt er likebehandling, en lik rett for alle pasienter til nødvendig behandling. Likebehandlingsprinsippet kan imidlertid ikke være til hinder for at helsetjenesten prioriterer pasientene etter hvor raskt hjelpen må gis. Pasienter som av medisinske grunner ikke kan vente, må tas først.

De regionale helseforetakene skal sørge for at pasienten tilbys nødvendig helsehjelp i spesialisthelsetjenesten. Disse spesialisthelsetjenestene kan ytes av de regionale helseforetakene selv, eller ved at RHF-ene inngår avtale med andre tjenesteytere.

Dersom en pasient selv velger å la seg behandle ved et privat sykehus som ikke har avtale med et regionalt helseforetak, eller den aktuelle behandlingen ikke er omfattet av avtalen, må pasienten selv dekke utgiftene.

Pasienten har krav på å få nødvendig helsehjelp fra spesialisthelsetjenesten. Hva slags undersøkelse og behandling pasienten har krav på er avhengig av hvordan helsepersonell vurderer pasientens behov for helsehjelp, hvilken utsikt pasienten har til bedring

og om det er grunn til å tro at behandling vil ha effekt. Pasienten har ikke krav på en behandling som det ikke er forventet at pasienten vil ha noen nytte av, og kostnadene ved behandlingen må stå i rimelig forhold til effekten av behandlingen. En minstestandard for forsvarlig helsehjelp kan likevel ikke fravikes av økonomiske grunner. Dette følger av forsvarlighetskravet i spesialisthelsetjenesteloven § 2-2.

Hvis det er vurdert at pasienten har rett til behandling, og pasienten har fått opplyst et tidspunkt for når han skal få slik behandling, vil pasientens rett til nødvendig helsehjelp være brutt dersom behandling ikke er gitt innen fristen. I en slik situasjon har pasienten rett til å motta nødvendig helsehjelp uten opphold ved et annet sykehus i Norge eller eventuelt i utlandet. Dette følger av pasientrettighetsloven § 2-1 fjerde ledd. HELFOs pasientformidling hjelper pasienter med å finne behandlingstilbud ved annet sykehus i Norge eller utlandet når sykehusene bryter behandlingsfristen.

Etter en vurdering av pasientens helsesituasjon kan spesialisthelsetjenesten komme til at pasienten ikke har rett til nødvendig helsehjelp, selv om han bør få behandling. Pasienten vil da bli satt på venteliste for behandling, men han vil bli prioritert bak pasienter som har krav på nødvendig helsehjelp. Det vil ikke bli satt en frist for når pasienten skal få denne behandlingen.

Pasienten kan klage til Fylkesmannen/Helsetilsynet i fylket dersom han mener at det foreligger manglende oppfyllelse av en ytelse, tjeneste eller annen rettighet etter pasientrettighetsloven (rettighetsklage). Før klage til tilsynsmyndigheten fremmes, bør pasienten ha bedt helsepersonellet/institusjonen om å få den helsehjelpen han mener å ha krav på, såkalt anmodning om oppfyllelse.

Klageordningene skal gi vern mot urett og vilkårlighet. For at klageordningen skal være effektiv, forutsettes det at tjenesten innretter seg lojalt etter klageorganets avgjørelse.

Fylkesmannen/Helsetilsynet i fylket vurderer om den enkelte har fått sine pasientrettigheter oppfylt, men det tilligger ikke tilsynsmyndigheten å tilby den spesialisthelsetjeneste pasienten har krav på. Det er fremdeles det regionale helseforetaket som har dette sørge-for-ansvaret og som bærer kostnadene ved helsetjenestetilbudet. Det foreligger ingen planer om å endre på dette.

SPØRSMÅL NR. 193**Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 16. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Det foreslås nå fra NSB at Spikkestadlinja skal betjenes av linje 400 som stopper ved alle stasjoner og holdeplasser fra Lillestrøm. Reisetida Oslo S - Heggedal øker fra dagens på 35/36 til 42/43 min. Økningen i reisetiden vil kunne medføre at flere av de som i dag reiser med Spikkestadbanen i stedet vil kjøre til Asker, med de utfordringene det vil medføre der fordi man sparer tid ved å gjøre dette.

Er statsråden tilfreds med det nye forslaget, eller vil statsråden be NSB gå igjennom dette igjen for å finne en bedre løsning?»

BEGRUNNELSE:

For alle som pendler så er det viktig at reisetiden er kortest mulig. Dersom reisetiden gjøres lenger og det finnes andre alternativer ja da velger man disse i stedet. Dette betyr at selv om at det blir bedre frekvens med flere avganger, så gjøres tilbudet dårligere ved at det vil ta lengre tid. Det betyr et dårligere tilbud for pendlerne. Jeg er sikker på at statsråden er enig med meg i at den foreslåtte endringen ikke vil bidra til at flere velger kollektivt. Jeg mener derfor at NSB må endre på antall stopp i forbindelse med rush-tiden på morgen og ettermiddag slik at ikke pendlerne må bruke enda lengre tid enn det man gjør i dag. Forutsetningen når man foreslår å gjøre endringer i 2011 bør jo være at det går raskere og ikke seinere.

Svar:

Samferdselsdepartementets oppgave er evt. å sørge for eller å få på plass et best mulig togtilbud totalt sett, etter at det er gitt store bevilgninger til forbedringer i infrastrukturen. Samtidig må vi sikre at NSB får best mulig nytte av sine nye tog, til glede for kundene.

Den foreslåtte ruteplan 2014 vil være den beste løsningen for togpassasjerene på Østlandet samlet sett. De aller fleste reisende vil få et forbedret tilbud, med økt punktlighet, flere togavganger og flere sitteplasser. Mellom Spikkestad og Asker legges det opp til halvtimesavganger hele driftsdøgnet, også i helgene. De reisende mellom Spikkestad og Oslo vil med togbytte i Asker kunne få tilnærmet lik reisetid som i dag.

Spikkestadlinja er fjernstyrt og enkeltsporet med kun kryssingsmuligheter på Heggedal og Spikkestad. Kjøring på Askerbanen er mulig i begrenset omfang da kun ett spor har forbindelse til Spikkestadlinja. Tog i retning fra Oslo til Spikkestad må krysse over

spor for motgående trafikk i det de kjører inn til Asker stasjon. Med fokus på flest mulig kollektivreisende blir tilbudet på Spikkestadlinja derfor et resultat av hva som er mulig å oppnå som en totalløsning.

Det opprinnelige forslaget til ny grunnrutemodell, som NSB også presenterte for lokale myndigheter i 2008/2009, innebar at Spikkestadlinja derfor dessverre bare fikk timesfrekvens hele driftsdøgnet. Dette forslaget ville medført lavere frekvens i rush enn i dag i tillegg til at to mindre stasjoner skulle legges ned. Det opprinnelige forslaget innebar også at toget ville kjørt på enkeltspor i begge ender, noe som er ugunstig ut i fra et punktlighetsperspektiv.

Det siste året har NSB og Jernbaneverket arbeidet frem en revidert grunnrutemodell for hele Østlandet for å finne bedre løsninger for reisende. I dette arbeidet har det vært viktig å finne løsninger som vil gi tilfredsstillende punktlighet. I det reviderte forslaget som NSB og Samferdselsdepartementet nå forhandler om, er det foreslått at ny rutemodell skal gi halvtimesfrekvens hele driftsdøgnet på Spikkestadlinja, altså en betydelig økning i frekvens (fra 44 avganger per virkedag til 78 avganger per virkedag). For å få til en slik frekvensøkning må to mindre stasjoner (Ås-åker og Hallenskog) nedlegges og reisetiden øke noe. Spikkestadlinja vil i det reviderte ruteplanforslaget bli betjent ved at lokaltogslinja Lillestrøm – Asker kjøres til og fra Spikkestad fra desember 2012. Disse togene stopper ved alle stasjoner og holdeplasser. Med omstigning i Asker vil det imidlertid fortsatt være mulig fra desember 2012 for de fleste avganger å oppnå en tilnærmet lik reisetid som i dag (selv når overgangstid medregnes). Dersom man velger å ikke bytte tog i Asker, vil reisetiden øke fra dagens 35-36 minutter til 42-43 minutter på strekningen Oslo S - Heggedal. Fra desember 2014 vil slik omstigning være mulig med alle avganger.

Det reviderte ruteplanforslaget legger også til rette for at det kan tilbys et forbedret helgetilbud på Spikkestadlinja. Det tilbys i dag ett tog hver annen time i tidsrommet lørdag kl. 15.00 til søndag kl. 15.00. Samferdselsdepartementet og NSB forhandler nå om togtilbudet skal økes til halvtimesfrekvens hele driftsdøgnet også i helg på Spikkestadlinja.

Jeg ser frem til at mange reisende får flere avganger, nye tog, flere sitteplasser og et enklere togtilbud å forholde seg til i årene fremover til tross for at noen vil oppleve enkelte ulemper og uheldige konsekvenser. De første forbedringene kommer allerede fra 2012 og de øvrige fra desember 2014.

SPØRSMÅL NR. 194**Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 18. november 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Står miljøvernministeren inne for olje- og energiministerens uttalelser vedrørende oljesand til The Globe and Mail 2. november 2011?»

BEGRUNNELSE:

I en artikkel på det canadiske The Globe and Mail (www.theglobeandmail.com) 2. november 2011 gir olje- og energiminister Ola Borten Moe støtte til utvinning av canadisk oljesand og de canadiske myndigheters tillatelser til dette. I samme artikkel kommer det også frem at han mener miljøbevegelsen ikke gir et korrekt bilde av de miljømessige sidene ved oljesand.

Videre kommer det frem at olje- og energiminister vil kjempe mot at EUs drivstoffdirektiv skal inneholde et forbud mot import av produkter basert på oljesand, fordi "verden trenger mer canadisk råoljeproduksjon", at "direktivet hverken er vitenskaplig eller transparent" og at "noen europeiske råoljekilder kan gi nesten like store CO₂-utslipp som oljesandproduksjon".

Svar:

Regjeringen har ikke tatt stilling til Kommisjonens forslag ennå, og Norge har derfor ennå ingen offisiell posisjon til forslaget.

For øvrig vil jeg gjerne benytte anledningen til å rydde opp i noen misforståelser som er blitt gjengitt i media om denne saken. Selve drivstoffkvalitetsdirektivet ble vedtatt i EU i 2009. Diskusjonen nå handler om metodikken for beregning av blant annet klimagassbelastningen for fossile drivstoff. Formelt vil dette være et følgedirektiv til drivstoffkvalitetsdirektivet. EU-kommisjonen har kommet med et forslag

til dette direktivet, som på fagspråket vil være en såkalt implementeringsforordning i form av et kommisjonsdirektiv.

I forslaget legger Kommisjonen opp til at beregningene av klimagassbelastning for de fossile drivstoffene baseres på standardverdier fordelt på noen forskjellige kategorier. Det er foreslått tolv ulike kategorier, til dels oppdelt videre i henholdsvis diesel/gassolje og bensin, med tilhørende standardverdier. En av disse kategoriene er foreslått som drivstoff fra naturlig bitumen, som inkluderer oljesand/tjæresand. Forslaget for denne kategorien er en høyere standardverdi enn for eksempel drivstoff fra konvensjonelle råoljer. For de kategoriene som har høyere standardverdier enn for drivstoff fra konvensjonelle råoljer er det anledning til å bruke lavere klimagassbelastningsverdier for reell belastning gjennom dokumentasjon.

Disse beregnede klimagassbelastningene skal brukes for å vurdere om man har nådd det nye målet i drivstoffkvalitetsdirektivet om en 6 prosents reduksjon i samlet klimagassbelastning i et livsløpsperspektiv innen 2020. Landets forbruk av drivstoff og transportenergi til veitrafikk, ikke-veigående mobile maskiner og fritidsfartøy skal sammenliknes med en basisverdi for 2010 for fossile drivstoff. EU-kommisjonen har basert forslaget til standardverdier på utredninger og vitenskaplig arbeid.

Kommisjonsforslaget er nå til vurdering og behandling i den særskilte komiteen opprettet under drivstoffkvalitetsdirektivet. Etter at saken er ferdigbehandlet i komiteen og de har stemt over forslaget, går saken videre til behandling i Europaparlamentet og Rådet iht. de fastsatte reglene for slike komitologiprosesser. Norge har ingen formell rolle i EUs drøftinger fremover.

SPØRSMÅL NR. 195**Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 14. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Jeg er kjent med at det er fremkommet en rekke forslag i forbindelse med høringsrunden om implementering av vikarbyrådirektivet. Flere av forslagene, bl.a. fra LO, var ikke en del av departementets høringsnotat om saken og kan få store konsekvenser for bemanningsbransjen. Det er kommet signaler om at flere av disse forslagene vil bli del av en evt. implementering av direktivet. Dersom dette er tilfelle for-

venter jeg at saken blir sendt ut på ny høring slik utredningsinstruksen punkt 5.5 krever.

Kan statsråden bekrefte det?»

Svar:

Jeg kan bekrefte at departementet vil behandle en ev. slik sak på den måten utredningsinstruksen krever.

SPØRSMÅL NR. 196**Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 15. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Viser til spørsmål nr. 15:346 (10-11) om nye regler for parkeringsbransjen. Det har vært flere grove eksempler på parkeringsselskaper som opptrer krittikkverdige. Enkelte parkeringsselskaper truer sine ansatte med oppsigelse, dersom de nekter å ty til løgn og juks for å få inn mer penger. Blant annet har noen blitt fortalt hvordan man kan fotografere frontruter slik at parkeringslappen ikke synes.

Statsråden lovet at forslag til nye regler ventes sendt på høring tidlig i 2011, men hvorfor er dette enda ikke gjort?»

Svar:

Som jeg skrev i mitt svar av 29. november 2010 på spørsmål 346 fra representanten Ropstad, arbeider Samferdselsdepartementet med forslag til nye felles regler for offentlig og privat parkeringsvirksomhet blant annet for å sikre kvaliteten og brukervennligheten i det parkeringstilbudet som tilbys publikum, slik at vi unngår situasjoner som beskrevet i spørsmålet.

Arbeidet med å ferdigstille et høringsforslag vedrørende ovennevnte har vist seg mer tidkrevende enn tidligere antatt. Det er et omfattende arbeid, hvor mange elementer skal samles til et enhetlig forslag. Det er også sent i prosessen blitt brakt inn nye elementer det tar noe tid å utrede. Forslag vil bli sendt på høring når saken er tilstrekkelig utredet og nødvendige avklaringer foretatt.

SPØRSMÅL NR. 197**Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 16. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«De siste ukene har jeg fått flere henvendelser fra familier med barn som er diagnostisert med ME og som er svært syke. Det som kjennetegner barnet er behov for 24 timers tilsyn. Flere familier forteller at NAV i disse dager uten forvarsel og uten kjente politiske vedtak fratru familiene pleiepenger, som har vært og er helt avgjørende økonomisk for å klare sine forpliktelser. Fortvilelsen er stor.

Kan statsråden sammen med arbeidsministeren sørge for at vedtak om å frata pleiepenger blir reversert umiddelbart?»

BEGRUNNELSE:

En av foreldrene i hver av disse familiene har vært utenfor arbeidslivet etter at barnet deres ble sykt og fikk diagnosen ME. Det er ikke mulig at så syke barn kan være alene hjemme. Barna er helt avhengige av mye omsorg, pleie og tilsyn 24 timer i døgnet. Noen av barna har vært syke fra før de fylte ti år.

Det er også mulighet til å gi pleiepenger til begge foreldrene når forholdene tilsier det. En av familiene har mottatt pleiepenger 100/40 pga mye pleie. Stell og mating kan foregå på nattetid, av hensyn til barnet. Det er typisk for sykdommen at barnet kan tåle dette bedre når alt er stille rundt en og det er mørkt. Nå blir all støtte fratatt, meg bekjent uten varsel gjennom politisk diskusjon, lov eller rundskrivsændring.

I disse dager har vi i media sett et sterkt fokus på ME, med håp om at ny forskning skal bidra til et gjennombrudd. Det som forhåpentligvis er kommet frem gjennom dette, er at ME er en alvorlig sykdom, og at mange er svært syke. Dette har også Helsedirektoratet anerkjent, i og med at de ikke lenger generelt anbefaler tilpasset trening eller kognitiv terapi til pasienter med ME. For disse barna finnes ingen behandlingstilbud i dag i det offentlige hjelpeapparatet, og kompetansen om ME er dårlig.

Senest i går fikk en av disse familiene email fra NAV om at også deres klage på opphør av pleiepenger er avvist. Og foreldrene skriver til meg at de er knust, de vet ikke hva de skal gjøre nå. Dette skjer samme dag som det gamle vedtaket om pleiepenger går ut. Det er uforståelig at NAV ensidig og uavhengig av politiske vedtak kan avslutte pleiepengeordningen for ME-syke. Jeg har tidligere overfor de tre helseministrene i Stoltenbergregjeringen tatt til orde for at de to angjeldende statsrådene bør skrive rundskriv el.a. til kommunene og til NAV-kontorene om at ME faktisk er en sykdom, om at de har rett til både

helsehjelp og andre støtteordninger, om at de og deres lege må bli trodd. Det som nå skjer i NAV viser at dette fortsatt er nødvendig.

I sine mange svar til meg om ME, henviser statsråden ofte til gjeldende lover og regelverk. Det hjelper lite dersom disse pasientene ifølge saksbehandlere, helsepersonell eller andre faller utenom lover og regelverk.

En av familiene som nå mister pleiepenger om kort tid, sier at begrunnelsen fra NAV er at barnet ikke er sykt nok, fordi det ikke sonderes. Det henvises til en tidligere trygderettkjennelse. Fordi en av foreldrene er til stede alltid, fordi de kjemper døgnet rundt for å få nok næring i barnet for at barnet skal slippe sonde, mener altså NAV at barnet ikke er sykt nok. Da må jeg vise til mine mange spørsmål fra tidligere om familier som har kjempet i måneder for å få nesesonde til sine syke ME pasienter, noen uten resultat. Dette er ingen hemmelighet i ME-miljøene, ei heller at sondeutstyr og sondeemat ikke uten videre dekkes av det offentlige.

Jeg ber nå innstendig om at helseministeren tar kontakt med arbeidsministeren. Vedtakene om å frata familier pleiepenger må reverseres, og at søknader bedømmes etter de kriterier som har vært gjeldende hittil, i alle fall inntil problemstillingen er gjennomgått grundig.

Det finnes ingen andre ordninger for disse få familiene med så syke barn, som kan kompensere for at en eller begge foreldrene ikke kan være i arbeid, eller for at barnet trenger 24 timers omsorg og pleie.

Svar:

Jeg kjenner ikke konkret disse sakene. Jeg gir derfor her generell informasjon om praktiseringen pleiepengeordningen i forhold til foreldre med omsorg for barn med diagnosen kronisk utmattelsessyndrom (ME).

Etter folketrygdloven § 9-11 kan det ytes pleiepenger til yrkesaktive foreldre som har omsorg for "barn under 18 år som har en livstruende eller annen svært alvorlig sykdom eller skade" som trenger "kontinuerlig tilsyn og pleie". Når sykdommen må anses for varig, er retten til pleiepenger begrenset til perioder hvor sykdommen er ustabil. Det kan også utbetales pleiepenger i startfasen av en svært alvorlig sykdom. Hvor lenge det kan tilstås pleiepenger i slike perioder vurderes konkret i hver enkelt sak. I noen tilfeller tar det for eksempel lang tid før diagnose stilles fordi det et er en sjelden tilstand, og da vil startfasen

bli lenger. Normalt vil startfasen være om lag seks til åtte måneder, men kan strekke seg lenger i særlige tilfeller.

Vilkåret om svært alvorlig sykdom innebærer at det bare er de mest alvorlige sykdomsutslagene hos barn som utløser rett til pleiepenger. Staten har i samarbeid med Rikshospitalets barneklinnikk kommet frem til en liste over de klart alvorlige sykdommer hvor det normalt innvilges pleiepenger. Dette gjelder kreftpasienter, barn med store trafikkskader eller andre alvorlige skader, for tidlig fødte barn eller kritisk syke nyfødte barn med hjertefeil, store funksjonshemninger, alvorlig astma, samt psykiatriske diagnoser hvor barnet er suicidalt eller i en så alvorlig tilstand at barnet av andre grunner trenger kontinuerlig tilsyn. ME er som det framgår ikke med i denne listen. Retningslinjene er imidlertid ikke uttømmende, men gir en anvisning på hvordan man vurderer alvorlighetskravet.

ME er en sykdom som kan variere sterkt i utvikling, grad og styrke. Trygderetten har lagt til grunn at det generelle sykdomsbildet ikke er slik at diagnosen i seg selv gir rett til pleiepenger. Selv om det eventuelt er behov for omfattende pleie fra foreldrene, kan ikke sykdomsbildet generelt sammenlignes med de sykdommene som etter retningslinjene anses som svært alvorlige. I Trygderetts kjennelse 07/02700 la retten til grunn at sykdommen ikke ble ansett tilstrekkelig alvorlig før den utviklet seg slik at barnet måtte soneernæres. Sakene praktiseres imidlertid ikke slik at det er et vilkår at barnet sondeernæres for at sykdommen kan anses tilstrekkelig alvorlig. Imidlertid sier kjennelsen noe om hvilken alvorlighetsgrad som kreves for at ME i det enkelte tilfellet skal kunne anses som svært alvorlig eller livstruende sykdom.

Det kan også tilstås pleiepenger til yrkesaktive foreldre som har omsorg for barn under 12 år som er

eller har vært innlagt i helseinstitusjon eller behandlet poliklinisk i sykehus, jf. folketrygdloven § 9-10. Har barnet en kronisk sykdom, er aldersgrensen 18 år. ME er vanligvis ikke kronisk, spesielt for barn og unge der prognosen er relativt god. Omtrent alle barn/ungdommer med ME er over 12 år og faller derfor utenfor bestemmelsen.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har informert meg om at deres helhetsinntrykk er at det gis tilstrekkelig informasjon før stønaden stanses, men at det ikke kan utelukkes at det finnes eksempler der dette ikke er gjort. I mange saker gis det også pleiepenger i en overgangsperiode på tre måneder dersom man har mottatt ytelsen i lang tid.

Regelverket krever som nevnt at det foretas en konkret vurdering i den enkelte sak. Selv om et barn kan ha sterkt behov for tilsyn og hjelp, kan det likevel være slik at sykdommen ikke kan karakteriseres som livstruende eller så alvorlig at man oppfyller vilkårene for rett til pleiepenger. Dersom foreldrene mener NAV forvaltning har vurdert denne enkeltsaken for strengt, kan de påklage vedtaket og i siste instans anke til Trygderetten.

Dersom det ikke foreligger rett til pleiepenger, kan foreldrene som ønsker å ha tilsyn og pleie med barnet ha rett til hjelpstønad hvis sykdommen anses som varig (mer enn tre års varighet). Høyeste sats er ca 80 000 kroner årlig. Omsorgslønn fra kommunen kan også være en aktuell ytelse.

Kaasa-utvalget la frem sin rapport 17. oktober i år, NOU 2011:17 Når sant skal sies om pårørendeomsorg. Utvalget har ønsket å styrke familier hvor det er barn med alvorlige varige lidelser og pårørende med særlig krevende omsorgsoppgaver. Utvalget foreslår blant annet en utvidelse av pleiepengeordningen. Utvalgets forslag vil bli vurdert på ordinært vis.

SPØRSMÅL NR. 198

Innlevert 3. november 2011 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 10. november 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvilke tiltak vil statsråden iverksette for å unngå at voldtektsforbrytere som hovedregel prøveløslattes etter 2/3-tid, og hvordan stiller statsråden seg til at lovbruddskategori kan anvendes som selvstendig kriterium for å begrense adgangen til prøveløslatelse?»

BEGRUNNELSE:

Etter straffegjennomføringsloven § 42 (1) kan Kriminalomsorgen "løslate domfelte på prøve når vedkommende, medregnet mulig varetektsopphold, har gjennomført to tredjedeler av straffen og minst 60 dager. Dersom løslatelse på prøve medfører at den

gjenstående straffetid blir mindre enn 14 dager, kan prøveløslatelse bare skje dersom tungtveiende grunner taler for det. Domfelte som er dømt i utlandet til fengsel i mer enn 21 år, og som er overført til gjennomføring av straffen i Norge, kan løslates på prøve etter å ha vært fengslet i minst 14 år.”

Etter forskrift til lov om straffegjennomføring § 3-41 kan prøveløslatelse ”bare finne sted dersom det etter en konkret vurdering anses tilrådelig”.

Svar:

Straffegjennomføringslovens bestemmelser om prøveløslatelse er generelt utformet og skiller ikke mellom lovbruddskategorier. Prøveløslatelse besluttes etter en individuell sikkerhetsvurdering og ca. 70 % av innsatte, som har lang nok dom til å bli prøveløslatt, innvilges prøveløslatelse. Prøveløslatelse er en viktig del av tilbakeføringsarbeidet og skal være en integrert del av straffegjennomføringen. I forbindelse med behandlingen av utkastet til ny straffegjennomføringslov uttalte justiskomiteens flertall (med unntak av Fremskrittspartiet) følgende i innstilling O.nr 60 (2000-2001):

«Komiteens flertall, alle uten medlemmene fra Fremskrittspartiet, viser til at prøveløslatelse kan brukes som et virkemiddel for å få en gradvis tilpasning til samfunnet og et liv uten kriminalitet. Dersom prøveløslatelse finner sted, skal dette være en integrert del av fullbyrdelsen av fengselsstraffen.»

«Flertallet vil imidlertid understreke at prøveløslatelse skal skje etter en individuell vurdering, og at ingen har rett eller krav på løslatelse før tiden.»

Forslaget om en generelt utformet prøveløslatelsesordning fikk etter dette bred støtte i Stortinget og ble vedtatt i den nye straffegjennomføringsloven av 18.mai 2001.

Ordningen med prøveløslatelse ble på ny berørt i forbindelse med behandlingen av St.meld. nr. 37

(2007-2008) Straff som virker. Prøveløslatelse gir kriminalomsorgen mulighet til å følge opp innsatte etter endt fengselsstraff og er derfor et svært viktig virkemiddel i tilbakeføringsarbeidet. Dette var årsaken til at departementet ikke foreslo endringer i løslatelsesordningen i stortingsmeldingen.

Viktigheten av individuelle vurderinger ved prøveløslatelse ble som nevnt sterkt understreket ved behandlingen av straffegjennomføringsloven, og jeg kan forsikre representanten Dahl om at de politiske signalene er fulgt opp. Praksis etter den gamle fengselsloven av 1958 var at tilnærmet alle ble prøveløslatt. Etter at kriterier for skjønnsutøvelsen i løslatelsessaker ble regulert i straffegjennomføringsloven og underliggende regelverk får mange avslag på søknad om løslatelse.

Det understrekes at prøveløslatelse ikke skal besluttes med mindre det er sikkerhetsmessig forsvarlig. Ved vurderingen skal det særlig legges vekt på innsattes adferd under straffegjennomføringen, og om det er grunn til å anta at han/hun vil begå nye straffbare handlinger i prøvetiden. Det straffbare forholdets alvorlighet er et moment i helhetsvurderingen, og dersom det foreligger andre omstendigheter som for eksempel at domfelte har begått lignende forbrytelser tidligere, skal det vektlegges.

En generelt utformet prøveløslatelsesordning gir kriminalomsorgen mulighet til å gi alle domfelte oppfølging i den første tiden etter løslatelse fra fengsel og bidra til reduksjon av tilbakefall. Samtidig sikrer den innskjerpingen av ordningen som ble gjennomført ved vedtagelsen av straffegjennomføringsloven at kriminalomsorgen kan avslå søknader om prøveløslatelse hvor det er fare for nye straffbare handlinger.

Jeg mener at dagens løslatelsesordning ivaretar samfunnets sikkerhet i tilstrekkelig grad med de muligheter som foreligger til å avslå søknader om løslatelse.

SPØRSMÅL NR. 199**Innlevert 4. november 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 18. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Hamar Arbeiderblad avdekker i dagens (fredag 4.11.) utgave en sak der NAV og systemet de forvalter framstår som svært stivbent og firkantet. En AFP-pensjonist fikk pga. en feil fra arbeidsgiver i 2008 utbetalt feriepenger på en liten ekstrajobb for selskapet. Han oversteg dermed inntektsgrensen på 15 000 kroner med noen kroner. Feilen ble meldt til NAV umiddelbart, men nå 3 år etterpå krever NAV tilbake flere tusen kroner i for mye utbetalt pensjon.

Er statsråden enig i at regelverket skal praktiseres så strengt?»

BEGRUNNELSE:

NAV sier de vil foreta tvangstrekk i pensjonen hans for å inndrive kravet. Saken har mange sider. Den avslører mange sider ved det å sette en grense for mulig inntekt i tillegg til pensjon og at det å tjene noen kroner over denne grensen også utløser tilbakebetaling for inntekten under grensen. Det er imidlertid en annen debatt enn det denne saken dreier seg om.

3 år har NAV brukt på en sak som de umiddelbart fikk varsel om at det var gjort feil. Saken kunne lett ha vært løst uten vesentlige kostnader for både skattyter og NAV ved at feilen ble rettet opp. I stedet har man brukt saksbehandlerressurser og uroet en trygdemottaker for et beløp som ikke kan forsvare innsatsen.

Saken avslører også at det er en urovekkende forskjell i NAVs krav til egen saksbehandling og krav de setter til trygdemottager. Dermed berøres også viktige prinsipper som rettssikkerhet og likhet for loven.

Svar:

Kompetansen til å behandle enkeltsaker er lagt til Arbeids- og velferdsetaten, og med Trygderetten som uavhengig ankeinstans. Jeg ønsker derfor ikke å uttale meg om utfallet av konkrete enkeltsaker.

Jeg vil likevel vise til ordningen med etteroppgjør som er etablert i forbindelse med inntektsprøvingen av AFP etter gamle regler. Etteroppgjøret kan tidligst gjennomføres etter at skatteligningen for det foregående året er kjent. Gjennomføringen av de årlige etteroppgjørene må dessuten tilpasses de øvrige oppgavene i Arbeids- og velferdsetaten. Saksbehandlingstiden kan derfor variere noe.

Jeg vil ellers påpeke at AFP-ordningen etter de

gamle reglene er utformet slik at all arbeidsinntekt som en AFP-pensjonist har ved siden av pensjonen i utgangspunkt skal føre til avkorting av pensjonen. Inntektsgrensen på 15 000 kroner er ikke en friinntekstegrense, men er et toleransebeløp som er fastsatt for å unngå at mindre inntektsavvik skal føre til ny beregning av pensjonen.

Det er også slik at for mye utbetalt AFP etter gamle regler skal avregnes uavhengig av eventuell skyld hos mottaker eller feil hos det behandelende organet. Reglene skiller seg klart fra folketrygdens regler om tilbakekreving av feilutbetalinger. Dersom det vitterlig har skjedd en overbetaling av AFP i et kalenderår, skal dette avregnes i senere utbetalinger. Dette har blant annet sammenheng med at hoveddelen av utbetalt AFP er arbeidsgivernes penger. Ved inntektsprøving og etteroppgjør av AFP gjelder følgende regler:

- Dersom pensjonisten etter uttak av pensjon har arbeidsinntekt (inntekt som er pensjonsgivende i folketrygden) som overstiger 15 000 kroner, skal pensjonen reduseres ut fra forholdet mellom tidligere inntekt og framtidig inntekt.
- Pensjonen reduseres ut fra pensjonistens opplysninger om forventet framtidig inntekt.
- Når den faktiske inntekten for det enkelte år er kjent, det vil si etter at skatteligningen foreligger, skal det foretas et etteroppgjør.
- Dersom faktisk inntekt avviker fra det pensjonisten tidligere har oppgitt som forventet inntekt, skal pensjonen beregnes tilbake i tid, med mindre avviket er lavere enn 15 000 kroner.
- AFP reduseres ikke for såkalte etterslepsinntekter, det vil si arbeidsinntekt som pensjonisten kan dokumentere skriver seg fra arbeid eller virksomhet før AFP ble tatt ut.
- Vedtak om etteroppgjør kan påklages.

Jeg er for øvrig svært opptatt av at saksbehandlingen i Arbeids- og velferdsetaten er forutsigbar, rettferdig og trygt forankret i lovverket. I departementets tildelingsbrev til Arbeids- og velferdsdirektoratet er det formidlet at Arbeids- og velferdsetaten skal sikre den enkeltes rettigheter gjennom forvaltning av trygdelovene og andre sosiale overføringsordninger på en god og effektiv måte. Det skal legges vekt på å sikre enhetlig forvaltningspraksis i etaten. Dette gjelder også behandlingen av saker om AFP i den grad behandlingen av denne ytelsen er lagt til etaten.

SPØRSMÅL NR. 200**Innlevert 4. november 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 10. november 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Leder av NSO, Norsk studentorganisasjon uttaler 4. november at de nye byggetekniske forskriftene er så kostnadsdrivende at de kan gi full stans i byggingen av nye studenthybler.

Vil statsråden mene at de nye byggforskriftene tjener sin hensikt når studentboligene varsles kan bli opp mot 150 000 kroner dyrere pr. enhet og gi full stans i byggingen av disse?»

BEGRUNNELSE:

Nye byggetekniske forskrifter stiller krav til livsløpstandard og universell utforming av studentboliger. Leder av Norsk studentorganisasjon (NSO), uttaler i en pressemelding 4. november d.å. at de frykter de nye forskriftene blir en så sterk kostnadsdriver at hver enkelt studenthybel kan bli opp mot 150 000,- kr dyrere å bygge. Resultatet kan i følge NSO dermed bli at det blir full stans i byggingen. Allerede ved semesterstart stod 14 000 studenter i kø for å få studentbolig. Kostnadsrammene samskipnadene må forholde seg til ved bygging av nye hybler er allerede så

knappe at NSO mener regjeringen nå gjør det nærmest umulig å bygge nye hybler.

Svar:

Jeg er kjent med NSOs bekymring for studentboligproduksjonen og vil vise til at jeg har satt i gang et arbeid der vi vurderer hvordan et unntak fra tilgjengelighetskravene for studentboliger kan utformes.

Jeg ser det som nødvendig å nyansere kostnadsbildet for studentboliger. Det refererte estimatet fra studentsamskipnadene på kr 150 000 er ikke omfrent og viser til ekstrakostnader knyttet til byggeteknisk forskrift, byggesaksforskrift, samt til to forskrifter som ligger utenfor kommunal- og regionaldepartementets ansvarsområde. At studenter i økende grad ønsker sentralt beliggende hybler med eget kjøkken og bad for en person, framfor boliger med felleskapsløsninger er også en klart prisdrivende faktor. Dette påvirker i høy grad hvor mange studentboliger som kan bygges innenfor de kostnadsrammer som er lagt for studentboligproduksjonen.

SPØRSMÅL NR. 201**Innlevert 4. november 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 16. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren sørge for at togpendlerne fra Heggedal får et togtilbud som bringer de like raskt eller raskere på jobb sammenlignet med i dag?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Budstikka torsdag 3. november raser togpendlerne på Spikkestadbanen og vil aksjonere. Bakgrunnen er nye togtider og kjøremønster som vil øke reisetiden for pendlere fra Heggedal til Oslo. Dette mener de er stikk i strid med hva de har blitt lovet tidligere.

I valgkampen lovet flere rød-grønne politikere

bedre forhold for de reisende på Spikkestadbanen, og samferdselsminister var selv på besøk på Heggedal stasjon i valgkampen. Befolkningen i Heggedal tok dette som et tegn på at forholdene skulle bli bedre, og ikke verre.

De forverrede forholdene for togpendlerne vil føre til at flere velger bil til jobben, flere vil benytte den allerede overbelastede Røykenveien, og flere vil kjøre til Asker for å ta toget derfra, noe som vil være krevende da pendlerparkeringen i Asker allerede er overfylt.

Stadig flere i Asker og Bærum reiser kollektivt. Det å legge forholdene tilrette for de kollektivreisende har stått høyt på dagsorden både i Akershus fyl-

kesting og i de nevnte kommunene. Asker kommune har i tillegg vært svært bevisste på å bygge ut langs kollektivtraseene. Da forventes det at staten følger opp og ikke forverrer situasjonen for de kollektivreisende.

Svar:

Samferdselsdepartementets oppgave er et best mulig togtilbud totalt sett, etter at det er gitt store bevilgninger til forbedringer i infrastrukturen. Samtidig må vi sikre at NSB får best mulig nytte av sine nye tog, til glede for kundene.

Den foreslåtte ruteplan 2014 vil være den beste løsningen for togpassasjerene på Østlandet samlet sett. De aller fleste reisende vil få et forbedret tilbud, med økt punktlighet, flere togavganger og flere sitteplasser. Mellom Spikkestad og Asker legges det opp til halvtimesavganger hele driftsdøgnet, også i helgene. De reisende mellom Spikkestad og Oslo vil med togbytte i Asker kunne få tilnærmet lik reisetid som i dag.

Spikkestadlinja er fjernstyrt og enkeltsporet med kun kryssingsmuligheter på Heggedal og Spikkestad. Kjøring på Askerbanen er mulig i begrenset omfang da kun ett spor har forbindelse til Spikkestadlinja. Tog i retning fra Oslo til Spikkestad må krysse over spor for motgående trafikk i det de kjører inn til Asker stasjon. Med fokus på flest mulig kollektivreisende blir tilbudet på Spikkestadlinja derfor et resultat av hva som er mulig å oppnå som en totalløsning.

Det opprinnelige forslaget til ny grunnrutemodell, som NSB også presenterte for lokale myndigheter i 2008/2009, innebar at Spikkestadlinja derfor dessverre bare fikk timesfrekvens hele driftsdøgnet. Dette forslaget ville medført lavere frekvens i rush enn i dag i tillegg til at to mindre stasjoner skulle legges ned. Det opprinnelige forslaget innebar også at toget ville kjørt på enkeltspor i begge ender, noe som er ugunstig ut i fra et punktlighetsperspektiv.

Det siste året har NSB og Jernbaneverket arbeidet frem en revidert grunnrutemodell for hele Østlandet for å finne bedre løsninger for reisende. I dette arbeidet har det vært viktig å finne løsninger som vil gi tilfredsstillende punktlighet. I det reviderte forslaget som NSB og Samferdselsdepartementet nå forhandler om, er det foreslått at ny rutemodell skal gi halvtimesfrekvens hele driftsdøgnet på Spikkestadlinja, altså en betydelig økning i frekvens (fra 44 avganger per virkedag til 78 avganger per virkedag). For å få til en slik frekvensøkning må to mindre stasjoner (Åsaker og Hallenskog) nedlegges og reisetiden øke noe. Spikkestadlinja vil i det reviderte ruteplanforslaget bli betjent ved at lokaltoglinja Lillestrøm – Asker kjøres til og fra Spikkestad fra desember 2012. Disse togene stopper ved alle stasjoner og holdeplasser. Med omstigning i Asker vil det imidlertid fortsatt være mulig fra desember 2012 for de fleste avganger å oppnå en tilnærmet lik reisetid som i dag (selv når overgangstid medregnes). Dersom man velger å ikke bytte tog i Asker, vil reisetiden øke fra dagens 35-36 minutter til 42-43 minutter på strekningen Oslo S - Heggedal. Fra desember 2014 vil slik omstigning være mulig med alle avganger.

Det reviderte ruteplanforslaget legger også til rette for at det kan tilbys et forbedret helgetilbud på Spikkestadlinja. Det tilbys i dag ett tog hver annen time i tidsrommet lørdag kl. 15.00 til søndag kl. 15.00. Samferdselsdepartementet og NSB forhandler nå om hvorvidt togtilbudet skal økes til halvtimesfrekvens hele driftsdøgnet også i helg på Spikkestadlinja.

Jeg ser frem til at mange reisende får flere avganger, nye tog, flere sitteplasser og et enklere togtilbud å forholde seg til i årene fremover til tross for at noen vil oppleve enkelte ulemper og uheldige konsekvenser. De første forbedringene kommer allerede fra 2012 og de øvrige fra desember 2014.

SPØRSMÅL NR. 202**Innlevert 4. november 2011 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 14. november 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«For et par år siden arrangerte UD et seminar for å fasilitere økt handel mellom Norge og Israel. Olje- og gasssektoren er et område hvor Norge har kompetanse så vel som strategiske interesser. I israelsk farvann er det oppdaget olje- og gass.

I hvilken grad har israelske myndigheter invitert og bedt om samarbeide med norske myndigheter, når kom første henvendelse, hvor mange henvendelser og hvordan har disse blitt ivarettatt og fulgt opp av den norske utenriksministeren for fremme norske interesser?»

Svar:

I mine samtaler og møter med Israels utenriksminister Lieberman har vi snakket om mulighetene for et nærmere samarbeid om olje- og gassinteresser, som representanten Rytman tar opp i sitt spørsmål. Jeg drøftet også dette med statsminister Netanyahu i januar 2011 som var interessert i forvaltningen av inntektene fra olje- og gassvirksomheten. I et møte 14. januar 2011 inviterte jeg utenriksminister Lieberman til å sende en ekspertdelegasjon til Norge med denne hensikt.

Utenriksdepartementet mottok 31. mars i år en henvendelse fra Israels ambassade i Oslo, hvor det

framgikk at det israelske ministeriet med ansvar for nasjonal infrastruktur (Ministry of National Infrastructure) var interessert i å sende en slik delegasjon til Norge. Hensikten med delegasjonsbesøket skulle være å lære av norske erfaringer på ulike felter innen utvinning av hydrokarboner, samt organisatoriske og miljømessige aspekter ved denne utvinningen. Dette er den eneste offisielle henvendelsen vi har mottatt til Utenriksdepartementet fra israelske myndigheter.

Utenriksdepartementet besvarte henvendelsen gjennom en note til det israelske utenriksdepartementet i mai i år. I noten ble det israelske Ministry of National Infrastructure invitert til å sende en delegasjon til Oslo.

I noten til de israelske myndigheter ble det også vist til den prinsipielle norske holdningen i forhold til havområder med uavklarte eller omstridte jurisdiksjonsforhold. Denne prinsipielle holdningen innebærer at det utvises tilbakeholdenhet med hensyn til undersøkelser og utnyttelse av naturressursene i slike områder. Norske myndigheter vil ikke ta stilling til uløste jurisdiksjonsspørsmål som ikke berører norske havområder.

Israelske myndigheter har ikke besvart vår invitasjon fra mai.

SPØRSMÅL NR. 203**Innlevert 4. november 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 16. november 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Hva er regjeringens standpunkt vedrørende oljesand?»

BEGRUNNELSE:

Olje- og energiministeren har vært i Canada og uttalt seg om oljesand. Til NTB 03.11.11 hevder SPs Erling Sande og miljøvernminister Erik Solheim (SV) at uttalelsene ikke reflekterer regjeringens politikk.

NTB gjengir energiministerens utsagn slik:

"Oljestatsråden har under sitt besøk i Canada onsdag og torsdag kommet med flere kontroversielle uttalelser, hvor han blant annet gir sin fulle støtte til Statoils utvinning av tungolje fra tjæresand i Alberta i Canada. Han refser dessuten EU fordi han mener retningslinjene i det kommende drivstoffdirektivet – hvor nettopp drivstoff basert på olje fra tjæresand utelukkes – ikke er vitenskapelig fundert."

og

"EU-kommisjonen valgte fredag selv å gå i rette med den norske oljeministeren og hans påstander om

at direktiv for drivstoffkvalitet ikke er vitenskapelig og transparent.

– EU-kommisjonen hadde ikke kommet med dette lovforslaget hvis det ikke hadde vært basert på vitenskap. Vi er ikke enig i disse uttalelsene i det hele tatt, sier Isaac Valero Valderon, talsmann for EUs klimakommisssær Connie Hedegaard."

Svar:

Oljesand er ikke en ressurs som utvinnes i Norge. Statoil ASAs aktiviteter inkluderer imidlertid utvinning av oljesand. Det er selskapets styre og administrasjon som skal treffe de forretningsmessige beslutninger i selskapet. Dette er i tråd med statens etabler-

te eierpolitikk slik den er presentert i Meld. St. 13 (2010-2011) Aktivt eierskap – norsk statlig eierskap i en global økonomi. Et stort flertall i Stortinget har gitt sin tilslutning til dette synet gjennom behandlingen av to representantforslag om Statoils virksomhet i henholdsvis dokument 8:109 (2008-2009) og dokument 8:25S (2009-2010). Regjeringens prinsipielle standpunkt ligger fast.

Enkeltelementer i EUs drivstoffkvalitetsdirektiv er nå til behandling. Regjeringen har ikke tatt stilling til EU-kommisjonens forslag ennå, og Norge har derfor ingen offisiell posisjon.

SPØRSMÅL NR. 204

Innlevert 7. november 2011 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen

Besvart 14. november 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«I FiskeribladetFiskaren s. 13 av 7. november d.å. refereres et møte om innføringen av Hardangerforskriften, og spådommene om hvilke følger denne vil få for næringa. Statssekretær Kristine Gramstad opplyser at departementet er gjort kjent med at det innen den 31. januar 2012 vil foreligge resultat av en konsekvensanalyse for innføring av forskriften.

Vil statsråden avvente innføringen av forskriften til denne informasjonen kan være en del av beslutningsmaterialet?»

BEGRUNNELSE:

Det har vakt debatt at departementet vil innføre Hardangerforskriften uten å gjøre en konsekvensanalyse først. Næringa har nå påtatt seg å utføre denne. Allikevel er politisk ledelse uklar på om denne informasjonen vil bli en del av beslutningsgrunnlaget før avgjørelse om innføring av forskriften. I FiskeribladetFiskaren 7. november skapes det mer tvil om hvordan departementet vektlegger ny informasjon i saken, ved at statssekretær Kristine Gramstad ikke er tydelig på hvilken informasjon som vektlegges.

Svar:

I Hardangerfjorden står en overfor flere miljømessige utfordringer, som blant annet rømming og lus. Dette går utover ville lakse- og sjørretbestander. Det er faglig enighet om at den totale mengde (biomassen) av oppdrettsfisk i sjøen i området er en viktig påvirkningsfaktor.

I 2009 sendte Fiskeri- og kystdepartementet på høring et forslag til forskrift som skulle sikre at biomassen i Hardangerfjorden ikke overstiger 50 000 tonn fisk stående i sjøen. Gjennom departementets egne utredninger, to høringsrunder – den siste i vår – og møter med næringen og interesseorganisasjoner, har en rekke sider av forslagene til regulering av oppdrettsvirksomheten i Hardangerfjorden blitt belyst. Dette gjelder både forslagenes konsekvenser for miljøet, næringen selv, samfunnet og næringslivet i regionen for øvrig.

Jeg er innforstått med at regulering av den stående biomassen i Hardangerfjorden kan få samfunns- og næringsmessige konsekvenser i området. Samtidig vil jeg understreke at havbruksnæringen og villfiskinteressene må kunne leve side om side – også i Hardangerfjorden. Dersom næringen selv sørger for at den til enhver tid stående biomassen i sjøen ikke overstiger 50 000 tonn, vil jeg imidlertid vurdere hvorvidt det er behov for en innretning av næringen som regulerer biomassen i området.

Blant annet som en følge av innspillene departementet har mottatt i høringsrundene, arbeider vi nå med å finne best mulige måter for avgrensning av biomassen til 50 000 tonn, slik at det går minst mulig ut over arbeidsplassene i regionen. Arbeidet er prioritert i departementet, som ser at det vil være nødvendig å sende et revidert forslag på ny høring. I den sammenheng vil det være naturlig å også vurdere kunnskap som ev. kommer fram i næringens egen konsekvensanalyse.

SPØRSMÅL NR. 205**Innlevert 7. november 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 14. november 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Når foreligger departementets konklusjon på om de vil overkjøre lokaldemokratiet og nekte IKEA-etablering, eller om de vil støtte opp om en hel regions samlede ønske om IKEA-etablering i Larvik?»

BEGRUNNELSE:

Miljøverndepartementet har fortsatt til behandling spørsmål om hvorvidt departementet vil overkjøre et tilnærmet samlet politisk miljø i Larvik, Sandefjord og Vestfold fylke ved å nekte etablering av IKEA i Larvik kommune. Saken har tatt uforholdsmessig lang tid å behandle i departementet og det er nå stor bekymring knyttet til om departementet trener saken for å tvinge aktørene til å velge andre områder for etableringen. Det er i så fall et dramatisk nederlag for lokaldemokratiet og det lokale selvstyre, samtidig som miljøkonsekvensene er negative for hele regionen. I tillegg er dette et dramatisk negativt signal til alle som ønsker å investere i vår region.

Jeg legger til grunn at departementet har rimelig oversikt over hva en kan forvente av myndighetene i forhold til forsvarlig forvaltningsskikk og det er all grunn til å mene at Miljøverndepartementets behandling av saken nærmer seg grensen for hva som kan aksepteres.

Et tilnærmet samlet politisk miljø i regionen har besinnet seg og forsøkt å være tålmodige for ikke å presse frem et vedtak som kan være negativt for hele regionen, men det er vanskelig å stilltiende akseptere to års saksbehandling i departementet. Det minste en nå kan forvente er en endelig dato for når saken skal være sluttbehandlet i departementet.

Svar:

Departementet har til behandling unntaksbestemmelsen i Regional plan for handel og sentrumsutvikling i Vestfold, som tilrettelegger for handel på Danebu. Unntaksbestemmelsen tilrettelegger i praksis for etablering av IKEA. Anundsen etterspør når avgjørelse i saken vil foreligge.

Miljøverndepartementet skal avgjøre om fylkestingets vedtak om handel på Danebu er akseptabelt i forhold til den nasjonale politikken for lokalisering av handel, som er fastlagt i Forskrift om rikspolitisk bestemmelse for kjøpesentre. Dette er en sammensatt sak som krever bred drøfting og avveining av ulike og til dels motstridende interesser. Prosessen tar derfor tid. Jeg regner imidlertid med å fatte en avgjørelse i saken relativt snart.

SPØRSMÅL NR. 206**Innlevert 7. november 2011 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 9. november 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hvilket regelverk gjelder dersom en kommune velger å redusere sitt skattøre, og finnes det noe regelverk eller praksis som gjør at en kommune som reduserer sitt skattøre vil få et provenytap som er større enn 100 pst. av skattereduksjonen?»

BEGRUNNELSE:

Etter Stortingets skattevedtak kan kommunalt skattøre fritt fastsettes av den enkelte kommune. Siden 1978 har alle kommuner i Norge hatt maksimalsats. Dette kan skyldes at alle kommuner i Norge i utgangspunktet har for lave inntekter i forhold til oppgavene de skal utføre, eller det kan bety at det ligger hindringer i veien for kommuner som ønsker å redusere skattøret som økonomiske sanksjoner i inntekts-

systemet, eller i fylkesmennes praksis. Det er den siste mulige forklaringen jeg ønsker å få belyst. Jeg ønsker med andre ord å få listet opp mulige hindringer i regelverket for at en kommune ikke velger å sette ned skattøret og hvordan disse virker økonomisk for kommunen.

Svar:

Henvendelsen er overført Finansdepartementet fordi spørsmålet vedrører skattesystemet.

Skatteutjevningen mellom kommuner inngår som en viktig del av inntektssystemet for kommunesektoren. Ordningen innebærer at kommuner med skatteinntekter over landsgjennomsnittet gir fra seg

inntekter til kommuner med skatteinntekter under landsgjennomsnittet.

Stortinget vedtar hvert år maksimumssatser for kommunal inntektsskatt og kommunal formuesskatt. Maksimumssatsene skal gjelde med mindre kommunestyret vedtar lavere satser. Det er mer enn 30 år siden noen kommuner har valgt å ha lavere satser enn maksimumssatsene. Dersom en eller flere kommuner skulle vedta lavere satser enn maksimalsatsene, vil en måtte ta stilling til hvordan dette skal håndteres i inntektssystemet for kommunene. Regjeringen vil vurdere dette dersom det blir aktuelt. I utgangspunktet bør den enkelte kommunene legge til grunn at kommunen selv må bære det inntektsbortfallet som skyldes en lokalt vedtatt skattelette.

SPØRSMÅL NR. 207

Innlevert 7. november 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 16. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Igjen har det skjedd en tragisk ulykke med dødelig utgang på den ulykkesbelastede E16 mellom Bergen og Voss. Bare siden januar i år har syv personer blitt drept på denne relativt korte strekningen. Staten vegvesen har satt ned en arbeidsgruppe som arbeider med saken, men lite vil skje før 2018, vesles det. Man skylder på lange planprosesser. Dette er ikke holdbart.

Hva konkret vil statsråden foreta seg for stoppe denne uhyggelige utviklingen?»

Svar:

Jeg har fokus på den ulykkesbelastede strekningen, og ser svært alvorlig på situasjonen. Det er et mål snarest å iverksette tiltak som reduserer antall drepte og hardt skadde, slik at strekningen minst blir like trygg som andre vegstrekninger i fylket.

Jeg har fått opplyst fra Statens vegvesen at de er i ferd med å slutføre en rapport som behandler ulykkesituasjonen på E16 Voss – Trengereid i forhold til tiltak spesielt rettet mot møteulykker. Rapporten skal inneholde en prioritert liste over forslag til strakstiltak. Mulige strakstiltak er det også redegjort for i mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 1784 og svar på spørsmål nr. 2 i spørretimen 12.10.2011, begge fra representanten Sortevik.

Region vest vil nå starte utbedring av strekningen. Den ulykkesanalysen som er gjennomført har gitt grunnlag for å innføre følgende tiltak:

- Nedsatt fartsgrense på deler av strekningen til 70 km/t
- Hvitkalking¹ i tunneler (ca. 25-30 tunneler)
- Sinusoppmerking 2 på deler av strekningen
- Utbedring av enkelte kurver. Aktuelle tiltak er retningsmarkering, utbedre rekkverk og tverrfall.
- Belysning mellom tunnelene. Det er foreløpig sett på 8 delstrekninger som er aktuelle.
- Diverse skilting. Det vurderes friteksttavler som kan omtale “antatt kjøretid” og “spesielle kjøreforhold”
- Utbedring av sideterreng/rekkverk bl.a. på steder med for korte rekkverk og med feil avslutning.

Arbeidet vil bli startet opp så snart været tillater og de nødvendige grunnnavstøtinger er utført. Region vest tar sikte på å gjennomføre strakstiltakene i 2012. Kostnaden er stipulert til 25 mill. kr.

1 Hva er hvitkalking?

Tunnelveggene hvitkalkes slik at tunnelrommet blir mye lysere. Dette kan enten bare gjøres i inngangssonene eller i hele tunnelen. Dette er ikke en er-

statning for belysning i tunnelen, men et supplement. Med hvitkalking er det lettere å lese kurvaturen og geometrien i tunnelen.

2 Hva er sinusfresing?

Sinusfresing er et tiltak mot møteulykker. Det freses ned et 50 cm bredt spor i midten av vegen (med

form som en sinusbølge). Dette gir en vibrerende effekt inni kjøretøyet dersom dekket kommer oppå fresen. Sinusfresing gjøres kun på "nytt" dekke og kun på strekninger hvor vegbredden er minst 7,5 meter. Dette tiltaket må derfor ses i sammenheng med dekkeprogrammet for 2012 som ennå ikke er ferdigstilt.

SPØRSMÅL NR. 208

Innlevert 7. november 2011 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 18. november 2011 av justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«I svar på spørsmål nr. 173 om politiaksjonen i Telemark, august 2009, fremsetter statsråden påstander om at vedkommende som ble utsatt for politiaksjonen tidligere hadde opptrådt truende overfor sin nabo.

Kan statsråden dokumentere sine påstander om at det skal ha vært truende atferd, og finnes det dokumentasjon om på hvilket tidspunkt lydloggen ble slettet?»

Svar:

Spørsmål nr. 173 ble forelagt Politidirektoratet som ledd i forberedelser til justisminister Storbergets

skriftlige svar datert 4. november 2011. Direktoratet innhentet nærmere bakgrunnsinformasjon fra Telemark politidistrikt. Opplysningene i svaret baserer seg på tilbakemeldingen fra politidistriktet. Ved fornyet henvendelse opplyser Telemark politidistrikt at dokumentasjonen for innholdet i justisminister Storbergets svar er å finne i straffesakens dokumenter.

Straffeprosessloven gir nærmere regler om partenes rett til innsyn i saksdokumentene.

Politidirektoratet opplyser at lydloggen, i henhold til gjeldende instruks, ble slettet etter 3 måneder. Det dreier seg om en automatisk sletting, som ikke er dokumenterbar i ettertid.

SPØRSMÅL NR. 209

Innlevert 7. november 2011 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 15. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hva er det totale beløpet som bompengeselskap i Norge har tatt opp i lån, slik at det kan bygges og vedlikeholdes veier, under henholdsvis Stoltenberg-regjeringen I, Bondevik-regjeringen II og Stoltenberg-regjeringen II?»

BEGRUNNELSE:

I Dagsnytt 7. november 2011 avviste Statsministeren behovet for prosjektfinansiering innen veisektoren, og hevdet at det sentrale er at det bevilges nok penger fra år til år. Statsministeren forsterket med dette det inntrykket regjeringen forsøker å skape, nemlig at en ikke vil benytte seg av lånefinansiering for å bygge ny vei raskere.

I Stortingets spørretime 26. oktober uttalte Stats-

ministeren "at hvis Norge begynner å lånefinansiere veiprojekter, har vi innrettet oss veldig dumt." Statsministeren hevdet videre at "vårt problem er ikke at vi har for lite penger, vårt problem er den totale bruken av penger og eventuelt press på renten. Vi behøver ikke å kjøpe veier på avbetaling, vi kan bevilge til dem kontant."

Dersom regjeringen mener låneopptak er et galt virkemiddel innenfor veisektoren, vil det være interessant å vite det totale lånebeløpet som regjeringen likevel står bak for å få bygget ny vei.

Bompengesystemet har renteutgifter som selskapene må betjene som følge av lånene de tar opp i vanlige banker. Selskapene har og andre kostnader ved å drifte bompengeløsningene.

Bompengeselskapene må dessuten forskuttere statens bidrag til byggingen av veien, og får derfor også renter på dette.

Dersom regjeringen mener dette er å "innrette seg veldig dumt" vil det være av interesse å få en oversikt over låneopptaket som er foretatt, samt en begrunnelse for hvordan dette harmonerer med Statsministerens uttalelser og regjeringens såkalte motstand mot lånefinansiering.

Svar:

Bompengeselskapene rapporterer ikke på hvor mye lån de har tatt opp det enkelte år. Hvor mye bompengeselskapene forplikter seg til å stille til disposi-

sjon til det enkelte bompengeprojekt framgår av bompengeproposisjonene. For bompengefinansierte riksveiprojekter vil årlige bompengebidrag framgå av budsjettproposisjonene. Om midlene som bompengeselskapene skal stille til disposisjon er lånte midler eller innkrevde bompenger framgår imidlertid ikke.

Bompengeselskapene rapporterer inn årlige regnskapstall. Av disse framgår samlet gjeld per 31. desember det enkelte år. Vedlagt følger en oversikt over bompengeselskapenes totale gjeld ved utgangen av årene 2000-2010. Tallene er i løpende kroner.

År	Gjeld (mill.kr.)
2000	8720
2001	10272
2002	9960
2003	1002
2004	10878
2005	11386
2006	11947
2007	11966
2008	11808
2009	16874
2010	17251

SPØRSMÅL NR. 210

Innlevert 7. november 2011 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 9. november 2011 av statsminister Jens Stoltenberg

Spørsmål:

«Kan undertegnede få innsyn i rapporten, utarbeidet i 2004, om tiltak som skulle beskytte viktige samfunnsinstitusjoner mot terrorangrep?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til oppslag i Dagsavisen mandag 7. november, hvor det fremgår at rapporten er sikkerhetsgradert i henhold til bestemmelsene i sikkerhetsloven.

Svar:

Oppslaget i Dagsavisen mandag 7. november omtaler en sikkerhetsgradert rapport utarbeidet av Politidirektoratet i 2004 med sikringstiltak i regjeringskvartalet, som Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet har ansvaret for å følge opp. Fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud har tilbudt å gi en redegjørelse om rapporten og oppfølgingen av denne for Stortingets utvidede utenriks- og forsvarskomite. Hvis Stortinget ønsker det, vil det på denne måte kunne bli kjent med innholdet i rapporten.

SPØRSMÅL NR. 211**Innlevert 8. november 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 16. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jeg viser til tidligere spørsmål om dødsulykker på E16 mellom Bergen og Voss i Hordaland fylke. Søndag 6.11.2011 inntraff syvende dødsulykken i 2011 på denne strekningen. E-16 er blitt en farlig vei for trafikantene. Situasjonen krever ekstraordinære tiltak.

Hvilke konkrete ekstraordinære tiltak vil samferdselsministeren gjennomføre innenfor en tidsramme på 6 mnd for å redusere antall dødsulykker og alvorlige trafikkuulykker på E-16 Voss - Bergen, og hvilke konkrete mål har statsråden for slike eventuelle tiltak?»

Svar:

Som jeg har gitt uttrykk for i tidligere svar, ser jeg svært alvorlig på situasjonen. Jeg har fokus på den ulykkesbelastede strekningen. Det er et mål snarest å iverksette tiltak som reduserer antall drepte og hardt skadde, slik at strekningen minst blir like trygg som andre vegstrekninger i fylket.

Jeg har fått opplyst fra Statens vegvesen at de er i ferd med å slutføre en rapport som behandler ulykkesituasjonen på E16 Voss – Trengereid i forhold til tiltak spesielt rettet mot møteulykker. Region vest vil nå starte utbedring av strekningen. Den ulykkesanalysen som er gjennomført har gitt grunnlag for å innføre følgende tiltak:

- Nedsatt fartsgrense på deler av strekningen til 70 km/t
- Hvitkalking¹ i tunneler (ca. 25-30 tunneler)
- Sinusoppmerking² på deler av strekningen
- Utbedring av enkelte kurver. Aktuelle tiltak er

- retningsmarkering, utbedre rekkverk og tverrfall.
- Belysning mellom tunnelene. Det er foreløpig sett på 8 delstrekninger som er aktuelle.
- Diverse skilting. Det vurderes friteksttavler som kan omtale “antatt kjøretid” og “spesielle kjøreforhold”
- Utbedring av sideterreng/rekkverk bl.a. på steder med for korte rekkverk og med feil avslutning.

Jeg kan ikke love at alle tiltakene blir gjennomført i løpet av 6 måneder, men arbeidene vil starte så snart det er praktisk mulig, dvs. så snart været tillater det og de nødvendige grunnnavstøtinger er utført. Strakstiltakene vil bli gjennomført i 2012 og koste i overkant av 25 mill. kr.

1 Hva er hvitkalking?

Tunnelveggene hvitkalkes slik at tunnelrommet blir mye lysere. Dette kan enten bare gjøres i inngangssonene eller i hele tunnelen. Dette er ikke en erstatning for belysning i tunnelen, men et supplement. Med hvitkalking er det lettere å lese kurvaturen og geometrien i tunnelen.

2 Hva er sinusfresing?

Sinusfresing er et tiltak mot møteulykker. Det freses ned et 50 cm bredt spor i midten av vegen (med form som en sinusbølge). Dette gir en vibrerende effekt inni kjøretøyet dersom dekket kommer oppå freesen. Sinusfresing gjøres kun på “nytt” dekke og kun på strekninger hvor vegbredden er minst 7,5 meter. Dette tiltaket må derfor ses i sammenheng med dekkeprogrammet for 2012 som ennå ikke er ferdigstilt.

SPØRSMÅL NR. 212**Innlevert 8. november 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 15. november 2011 av forsvarsminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Stavanger Aftenblad hevder 7.11.11 at nedleggningen av Forsvarets fellesoperative hovedkvarter på Jåtta i Stavanger og opprettelsen av et nytt Forsvarets operative hovedkvarter på Reitan ved Bodø er blitt dobbelt så dyrt som antatt.

Kan statsråden opplyse Stortinget om hva de samlede kostnader for nedlegging, omorganisering og oppretting av nytt hovedkvarter summerer seg til?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 8. november 2011 med spørsmål fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten om kostnader knyttet til nedleggningen av Forsvarets fellesoperative hovedkvarter (FOHK) på Jåtta og opprettelsen av Forsvarets operative hovedkvarter (FOH) på Reitan. Høybråten refererer til Stavanger Aftenblad, som 7. november 2011 hevder at nedleggningen av FOHK og opprettelsen av FOH har blitt dobbelt så dyrt som antatt. Høybråten ber om at Stortinget opplyses om hva de samlede kostnadene for nedlegging, omorganisering og oppretting av nytt hovedkvarter summerer seg til.

Stortinget vedtok ved behandling av Innst. S nr. 318 (2007-2008), jf. St.prp. nr. 48 (2007-2008) å legge ned FOHK og Landsdelskommando Nord-Norge og opprette et samlet FOH på Reitan. I St.prp. nr. 48 (2007-2008) ble det redegjort for de økonomiske konsekvensene av tiltaket, herunder det samlede investeringsbehovet knyttet til etableringen av FOH. Investeringsbehovet ble i proposisjonen anslått til ca. 452 mill. kroner (2008-kroner) og det ble beregnet en positiv nåverdi for etableringen på ca. 526 mill. kroner i et 20-års perspektiv. I grunnlaget for vedtaket

var årlig driftsinnsparing beregnet til ca. 91 mill. kroner (2008-kroner).

I brev av 10. juni 2009 til forsvarskomiteén med svar på komitéens spørsmål knyttet til behandlingen av St.prp. nr. 70 (2008-2009), ble det nærmere redegjort for endringer i det totale investeringsbehovet fra ca. 452 mill. kroner til ca. 485 mill. kroner (2009-kroner). Det vises til Innst. S. nr. 370 (2008-2009), jf. St. prp. nr. 70 (2008-2009), hvor brevet er vedlagt.

I brev til Stortingets president av 14. september 2009 med svar på spørsmål nr. 1534 til skriftlig besvarelse, ble det informert om at det er identifisert et behov for sikring av FOH innenfor en planramme på 129 mill. kroner (2009-kroner). Det er lagt til grunn at implementering av sikringstiltak ikke er en merkostnad i forhold til de beregnede flyttekostnadene og at kostnader knyttet til sikringstiltak også i stor grad ville påløpt dersom det hadde blitt valgt å videreføre en løsning med virksomhet både på Jåtta og Reitan.

Kun mindre tiltak gjenstår før etableringen er ferdigstilt og iht. status pr. i dag vil etableringen av FOH gjennomføres innenfor en ramme på ca. 520 mill. kroner (2011-kroner). Dette er innenfor rammen av det som ble lagt til grunn etter Stortingets behandling av Innst. S. nr. 370 (2008-2009), jf. St.prp. nr. 70 (2008-2009) på 485 mill. kroner, justert for prisendring og tillegg for usikkerhetsavsetning.

Det er følgelig ikke grunnlag for å hevde at etableringen av FOH er blitt dyrere enn det som ble lagt til grunn etter Stortingets behandling av Innst. S. nr. 370 (2008-2009), jf. St.prp. nr. 70 (2008-2009). Jeg legger opp til å informere Stortinget om gjennomføringen av etableringen av FOH våren 2012.

SPØRSMÅL NR. 213**Innlevert 8. november 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 16. november 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Vil fiskeriministeren vente på resultatet av konsekvensanalysen fra Asplan Viak før en eventuelt iverksetter forskriften?»

BEGRUNNELSE:

En ny forskrift om redusert tak på lakseproduksjonen i Hardanger og Sunnhordland vil føre til stort tap av arbeidsplasser i regionen. Næringen har engasjert Asplan Viak til å utføre en konsekvensanalyse av forskriftsforslaget, og ber derfor Fiskeri- og kystdepartementet om utsettelse av et endelig vedtak til denne analysen er gjennomført.

Svar:

Jeg viser til at jeg har mottatt et tilsvarende spørsmål om konsekvensanalysen fra Asplan Viak fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen (spørsmål nr. 204). Mitt brev datert 14. november 2011, som er svar på sp. nr. 204, gir etter mitt skjønn svar også på spørsmål nr. 213 fra Stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad. Svar på spørsmål nr. 204 ligger vedlagt.

Lenke til spørsmål 204:

<http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=51771>

SPØRSMÅL NR. 214**Innlevert 8. november 2011 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 18. november 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Kan statsråden frembringe en oversikt over ventetiden i fylkesnemndene på landsbasis, og hva vil han gjøre for å korte ned ventetiden der denne er for lang, jf. lov om barnevernstjenester (barneloven)?»

BEGRUNNELSE:

På nytt har det kommet foruroligende meldinger om lang ventetid ved fylkesnemndene i Hedmark og Oppland. Også tidligere har lang ventetid vært et problem, ikke bare i disse fylkene, men også i andre deler av landet. Oppslag i pressen forteller om overskridelser av de frister som gjelder etter loven. Det sier seg selv at lang ventetid er en stor belastning for de berørte partene, dessuten også en kostnadsdriver i systemet.

Svar:

I likhet med representanten mener jeg at ventetiden i fylkesnemndene er for lang i for mange saker. Dette tar jeg meget alvorlig, og departementet følger utviklingen i saksbehandlingstiden tett. I henhold til barnevernloven skal ordinære saker om omsorgsovertagelse i fylkesnemndene behandles snarest og

hvis mulig innen fire uker etter at fylkesnemnda mottok saken. Per 2. tertial i år har bare omtrent 10 prosent av sakene blitt behandlet innen denne fristen.

Representanten ber om en oversikt over ventetiden i fylkesnemndene på landsbasis. Tabellen under gir en oversikt over antall uker fram til første ledige tidspunkt for saksavvikling, dvs. minimum ventetid før en sak kan komme opp for nemnda. Tallene er innhentet per 2. tertial 2011.

Fylkesnemnd	Antall uker
Østfold	5
Oppland og Hedmark	16
Buskerud og Vestfold	12
Telemark	12
Oslo og Akershus	13
Agder	7
Rogaland	14
Hordaland og Sogn og Fjordane	4
Møre og Romsdal	14
Trøndelag	20
Nordland	13
Troms og Finnmark	12

Når en sak skal berammes, må fylkesnemnda finne et tidspunkt som passer for alle parter i saken. Det faktiske beramningstidspunktet for nye saker til fylkesnemnda kan derfor bli senere enn første ledige uke i nemnda.

Selv om beramningstidene som framgår av tabellen over er svært lang for mange av nemndene, er det positive trekk ved utviklingen hittil i år. For enkelte nemnder er beramningstiden betydelig redusert i forhold til første tertial. En annen positiv utvikling er reduksjonen i antall ubehandlede saker. Per 1. september var det totalt 722 ubehandlede saker i nemndene, mens dette tallet var redusert til 626 saker per 1. november.

Riksrevisjonen kartla i 2008 og 2009 årsakene til den lange saksbehandlingstiden i fylkesnemndene. Riksrevisjonen pekte både på manglende kapasitet og svakheter i den administrative styringen som årsaker til lang saksbehandlingstid.

Fylkesnemndene har hatt kraftig vekst i saker til behandling siden 2003. Fra 2009 til 2010 var saksveksten på 18 prosent. Saksinngangen har per andre kvartal 2011 stabilisert seg på 2010-nivå. Saksbehandlingskapasiteten er økt kraftig i samme periode, men det går nødvendigvis noe tid fra det blir registrert et behov for økt kapasitet, til nye nemndsledere er på plass.

Inneværende år er fylkesnemndenes budsjett styrket med 10 mill. kroner, og det er tilsatt nye fylkesnemndsledere for å få saksbehandlingstiden ned. I tillegg er fylkesnemndene omorganisert for å oppnå

mer effektiv ressursutnyttelse. Blant annet er regionleddet avviklet og direktøren har gitt de daglige lederne et tydelig og direkte ansvar for den daglige driften av nemndene, herunder saksavviklingen. I 2012 foreslår jeg videre å styrke budsjettet med ytterligere 2,35 mill. kroner.

Saksbehandlingstiden varierer mye mellom nemndene. Representanten trekker spesielt frem Fylkesnemnda i Oppland og Hedmark. Denne nemnda er blant nemndene med lengst saksbehandlingstid. Fylkesnemnda i Oppland og Hedmark fikk i 2010 utvidet kapasiteten med én nemndsleder på engasjement. Denne stillingen er nå fast og personen er tilsatt. Oppland og Hedmark har en positiv utvikling i antall ubehandlede saker som har gått ned fra 78 saker ved utgangen av august til 45 saker ved utgangen av oktober.

Fylkesnemnda i Trøndelag har også lang beramningstid. Dette skyldes en svært høy saksinngang i denne nemnda første halvår 2011. Denne situasjonen tas det nå tak i, og nemnda er bl.a. styrket bemanningsmessig.

Jeg er enig med representanten i at vi ikke kan akseptere en så lang saksbehandlingstid i fylkesnemndene som vi ser i dag. Det har vært en kraftig vekst i saker til behandling over en lengre periode i fylkesnemndene, og det er gjennomført flere tiltak for å bedre ressursutnyttelsen samtidig som saksbehandlingskapasiteten er økt. Jeg mener grepene som er gjort er gode, og forventer at tiltakene snarest vil gi redusert saksbehandlingstid.

SPØRSMÅL NR. 215

Innlevert 9. november 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 18. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for forskjellen i krav til ansettelsesforhold, og dets omfang i Tjenestemannsloven, kontra Arbeidsmiljøloven, generelt og spesielt, ved universitet og høyskoler, med unntak av blant annet vitenskapelige stillinger og stipendiatstillinger?»

BEGRUNNELSE:

Det har ved flere anledninger vært satt fokus på tilsetningsforhold ved utdanningsinstitusjoner, der det har vært brukt midlertidige tilsetninger i flere om-

ganger, over lengre tid, i ulike stillingskategorier for samme person. I den forbindelse virker det som om det er en gråsoner, for når man er omfattet av den ene eller andre loven, som regulerer tilsetningsforholdet. Det stilles spørsmålstegn ved hvilke vurderingskriterier som legges til grunn og eventuelt når de er oppfylt ved blant annet følgende situasjoner: For det første når det gjelder den ansattes rettigheter ved fortrinnsrett til stilling og for det andre ved krav til fast tilsetning på bakgrunn av forutgående midlertidig tilsetning.

Svar:

Spørsmålet berører, foruten mitt ansvarsområde, også fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren, som har ansvaret for tjenestemannsloven, og kunnskapsministeren, som har ansvaret for universitets- og høyskoleloven.

Spørsmålet er svært omfattende og jeg vil derfor begrense meg til å nevne at hovedregelen både i arbeidsmiljøloven, tjenestemannsloven og universitets- og høyskoleloven er at arbeidstaker skal ansettes fast.

I alle de tre lovene er det gitt muligheter for å ansette arbeidstakere midlertidig. I hvilke situasjoner arbeidstakerne kan ansettes midlertidig, varierer imidlertid noe avhengig av om det er arbeidsmiljøloven, tjenestemannsloven eller universitets- og høyskoleloven som regulerer forholdet.

Avtale om midlertidig ansettelse kan etter arbeidsmiljøloven inngås når arbeidets karakter tilsier det og arbeidet atskiller seg fra det som ordinært utføres i virksomheten, for arbeid i stedet for en annen eller andre (vikariat), for praksisarbeid eller for deltaker i arbeidsmarkedstiltak i regi av eller i samarbeid med Arbeids- og velferdsetaten og for idrettsutøvere, idrettstrenerne, dommere og andre ledere innen den

organiserte idretten. Som utgangspunkt har midlertidig ansatte, som på grunn av virksomhetens forhold ikke får fortsatt ansettelse, fortrinnsrett til ny ansettelse i samme virksomhet, med mindre det gjelder en stilling arbeidstakeren ikke er kvalifisert for. Arbeidstaker har som hovedregel rett til fast ansettelse etter fire års midlertidig ansettelse.

Etter tjenestemannsloven kan det ansettes midlertidig dersom tjenestemannen trengs bare for et bestemt tidsrom eller for å utføre et bestemt oppdrag, dersom arbeidet ennå ikke er fast organisert og det derfor er usikkert hvilke tjenestemenn som trengs, dersom tjenestemannen skal gjøre tjeneste i stedet for en annen (vikar), dersom tjenestemannen skal være aspirant eller elev ved etatsskole, dersom tjenestemannen skal tjenestegjøre i utdanningsstilling eller dersom tjenestemannen skal tjenestegjøre i åremålsstilling. Som hovedregel får midlertidige tilsatte tjenestemenn såkalt sterkt oppsigelsesvern etter fire år. I universitets- og høyskoleloven kapittel 6 er det gitt særlige bestemmelser om adgang til midlertidig ansettelse for bestemte situasjoner, herunder ansettelse på åremål, og midlertidig ansettelse i undervisnings- og forskningsstillinger.

SPØRSMÅL NR. 216

Innlevert 9. november 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 18. november 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Regjeringen ba i eierskapsmeldingen om fullmakt til å selge statens aksjer i SAS i forbindelse med en industriell løsning for selskapet. Stortinget ga slik fullmakt tidlig i juni i år.

Har statsråden så langt iverksatt noen aktive tiltak for å oppfylle Stortingets fullmakt, og hvis ikke, hvilken fremdrift ser statsråden for seg i den salgsprosessen Stortinget ga fullmakt til?»

Svar:

SAS AB står overfor flere utfordringer, utfordringer som ikke har blitt mindre som følge av utviklingen i den internasjonale økonomien og særlig situasjonen i eurolandene. Høye drivstoffkostnader, negative økonomiske utsikter og kapasitetstilvekst i flymarkedene er omgivelsene selskapet skal operere under den nærmeste tiden. Jeg mener fortsatt at de utfordringer SAS står overfor, trolig best kan møtes med en industriell partner på eiersiden, og departementet vurderer mulige løsninger for SAS, herunder salg av statens aksjer til en industriell aktør/partner. Det er god dialog mellom de tre statlige eierne om eierskapet i SAS AB.

SPØRSMÅL NR. 217**Innlevert 9. november 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 18. november 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Vil statsråden bidra til at virkemiddelapparatet iverksetter tiltak for å skape varige nye arbeidsplasser?»

BEGRUNNELSE:

Narvik kommune jobber aktiv for å få nyetablert en varig industri i de gamle lokalene til Rec Scancell. Det er viktig med en god dialog med Rec Scansell, slik at ikke hele fabrikken blir demontert. Rec Scansell leier i dag lokalene hos statseide Siva.

Svar:

Virkemiddelapparatet har en god dialog med REC Scancell og andre aktører i Narvik, og jeg er kjent med at det arbeides for å finne løsninger slik at arbeidsplasser og den kompetansen som er utviklet innen solcelleindustrien i Nordland, kan bevares og videreutvikles.

Jeg er videre kjent med at NORUT Narvik, Forskningsparken i Narvik og lokale myndigheter arbeider med å få etablert et forskningscenter innenfor solcelleindustri i RECs lokaler i Narvik. Et slikt senter er tenkt å ta i bruk avansert kompetanse hos permitterte REC-ansatte og benytte eksisterende produksjonslinjer i REC-bygget for utvikling av ny produksjonsteknologi. I den forbindelse er jeg også informert om at SIVA har forsterket sitt eierskap i Forskningsparken i Narvik for at de skal kunne være en pådriver i en eventuell opprettelse av dette senteret.

Jeg har bedt Innovasjon Norge og SIVA følge utviklingen i Meløy og Narvik kommuner nøye, og selskapene vil på ordinær måte bidra til nyskaping og vekst gjennom de ordninger og ressurser selskapene rår over. Solcelleindustrien har vært høyt prioritert av det offentlige virkemiddelapparatet de senere årene, og jeg er kjent med at det nå legges ned en betydelig innsats for at de sterke kompetansemiljøene skal kunne videreutvikles.

SPØRSMÅL NR. 218**Innlevert 9. november 2011 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 18. november 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«I statsbudsjettet foreslår regjeringen å innføre en ny ordning som gir direkte driftsstøtte til nasjonale ressursmiljø på integreringsfeltet og den tidligere ordningen fjernes, uten at det gis noen forklaring på hvorfor dette er nødvendig. Den nye ordningen side-stiller etablerte organisasjoner med nyopprettede.

Hvorfor etableres det en ny støtteordning og hvilke konsekvenser får den nye støtteordningen?»

BEGRUNNELSE:

Kristelig Folkeparti mener at frivillige organisasjoner gjør en svært viktig jobb på integreringsfeltet. Vi opplever at flere etablerte organisasjoner nå opplever en stor usikkerhet i forhold til de endringene som regjeringen kommer med i statsbudsjettet og at informasjonen knyttet til endringene har uteblitt.

Svar:

I forslag til Statsbudsjett 2012 kap 821 post 71 foreslår regjeringen å gi tilskudd til Nasjonale ressursmiljø på integreringsfeltet. Fordeling av tilskudd til ressursmiljøene foreslås gjort gjennom øremerking i statsbudsjettet. Dette erstatter tilskuddsordningen Tilskudd til landsdekkende organisasjoner på innvandringsfeltet.

Omleggingen begrunnes i BLDs Prop. 1 S (2011-2012) under delmål 2.6, Strategiar og tiltak for 2012 på følgende måte.

”Organisasjonane som tidlegare har fått støtte som landsdekkjande, er særst ulike når det gjeld formål, arbeidsform og organisering, slik at det er vanskeleg å vurdere måloppnåing og støttebeløp. For å sikre ei fleksibel ordning som gir rom for fornying og breidde i organisasjonslandskapet, og som sikrar innvandrar-

befolkninga ei stemme, vil departementet leggje om ordninga.”

Organisasjonene har stort sett vært stiftelser og ikke medlemsbaserte. De har tradisjonelt hatt en viktig rolle som stemmer for innvandrerbefolkningen i den offentlige debatten og har vært en kilde til alternativ kunnskap og erfaringsformidling. Gitt organiseringen av feltet har det imidlertid vist seg vanskelig å bruke fordelingskriteriene i tilskuddsordningen aktivt og å vurdere søknadene i henhold til gjeldende regelverk. Organisasjonene har vært svært ulike med hensyn til formål, arbeidsform og organisering. Det har dermed vært vanskelig å vurdere måloppnåelse og støttebeløp. Det har også vært vanskelig å forene

tilskuddsordningen med føringer fra Stortinget knyttet til tilskudd til enkeltorganisasjoner.

Forslag til fordeling av støtte for 2012 er derfor gjort gjennom en skjønnsmessig prioritering i tråd med Finansdepartementets veileder Etablering og forvaltnings av tilskuddsordninger i staten kap 3.2 og Bestemmelser om økonomistyring i staten kap. 6.4.2. a).

Hvis Stortinget slutter seg til forslaget, vil endringen medføre omfordeling av støtte mellom organisasjonene, hvor blant annet arbeid mot diskriminering er prioritert. Dette har bl.a. medført at to nye ressursmiljøer nå får støtte over posten.

SPØRSMÅL NR. 219

Innlevert 9. november 2011 av stortingsrepresentant Håkon Haugli

Besvart 18. november 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Hva er bakgrunnen for at regjeringen i statsbudsjettet for 2012 foreslår å legge om tilskuddsordning "Nasjonale ressursmiljøer på integreringsfeltet", og hvordan vurderer statsråden de påstandene som settes fram i brev fra Human Right Service?»

BEGRUNNELSE:

Human Right Service (HRS) har i brev til kommunal- og forvaltningskomiteens medlemmer stilt spørsmål ved om ny tilskuddsordning "Nasjonale ressursmiljøer på integreringsfeltet" er etablert i samsvar med statens retningslinjer for tilskuddsordning, herunder Reglement for økonomistyring i staten. HRS hevder også at søknads- og rapporteringsplikt bortfaller for mottakere av tilskudd gjennom den nye ordningen, og de antyder at organisasjonene LIM og Minotenk er forskjellsbehandlet ved tilskudd i 2010 og 2011.

Svar:

I forslag til Statsbudsjett 2012 kap 821 post 71 foreslår regjeringen å gi tilskudd til Nasjonale ressursmiljøer på integreringsfeltet. Fordeling av tilskudd til ressursmiljøene foreslås gjort gjennom øremerking i statsbudsjettet. Dette erstatter tilskuddsordningen Tilskudd til landsdekkende organisasjoner på innvandrerfeltet. For tilskuddsordningen som foreslås nedlagt, ble støtte fordelt etter søknadsbehand-

ling i Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi). Søknadene ble i 2011 vurdert i henhold til IMDiS rundskriv 5/11, utarbeidet på bakgrunn av Stortingets budsjettvedtak.

Begrunnelsen for omleggingen kommer fram i BLDs Prop. 1 S (2011-2012) under delmål 2.6, Strategiar og tiltak for 2012.

”Organisasjonane som tidlegare har fått støtte som landsdekkjande, er særst ulike når det gjeld formål, arbeidsform og organisering, slik at det er vanskeleg å vurdere måloppnåing og støttebeløp. For å sikre ei fleksibel ordning som gir rom for fornying og breidde i organisasjonslandskapet, og som sikrar innvandrarbefolkninga ei stemme, vil departementet leggje om ordninga.”

Organisasjonene har stort sett vært stiftelser og ikke medlemsbaserte. De har tradisjonelt hatt en viktig rolle som stemmer for innvandrerbefolkningen i den offentlige debatten og har vært en kilde til alternativ kunnskap og erfaringsformidling. Gitt organiseringen av feltet har det imidlertid vist seg vanskelig å bruke fordelingskriteriene i tilskuddsordningen aktivt og å vurdere søknadene i henhold til gjeldende regelverk. Organisasjonene har vært svært ulike med hensyn til formål, arbeidsform og organisering. Det har dermed vært vanskelig å vurdere måloppnåelse og støttebeløp. Det har også vært vanskelig å forene tilskuddsordningen med føringer fra Stortinget knyttet til tilskudd til enkeltorganisasjoner.

Representanten viser til brev fra Human Rights Service (HRS) til kommunalkomiteen av 19. oktober 2011. Departementet har fått kopi av brevet. I det følgende vil jeg kommentere synspunkter som HRS gir uttrykk for i brevet.

I sitt brev ber HRS komiteen avvise forslag i statsbudsjettet 2012 om ny tilskuddsordning "Nasjonale ressursmiljø på innvandringsfeltet". HRS vil at rammen for tilskuddet beholdes, men at tilskudd forvaltes etter normalprosedyren, det vil si med søknad og søknadsbehandling hos tilskuddsforvalter. HRS ønsker videre at det skal være klageadgang.

Regjeringen har i henhold til Stortingets bevilgningsreglement § 8 oversendt forslag til statsbudsjett 2012 til Stortinget. I bevilgningsreglementet § 6 heter det:

"Staten kan bare pådras forpliktelser som først skal dekkes etter utløpet av budsjettåret, når Stortinget har gitt særlig samtykke til dette. Samtykket kan bare gis for det enkelte budsjettår og skal begrenses oppad til et bestemt beløp. Kongen kan likevel gi bestemmelser om adgang til å inngå leieavtaler og avtaler om kjøp av tjenester utover budsjettåret. Avtalene må gjelde den ordinære driften av statlige virksomheter, og utgiftene i forbindelse med avtalene må kunne dekkes innenfor et uendret bevilgningsnivå på vedkommende budsjettpost i hele avtaleperioden."

Tilskuddsordningen til landsdekkende organisasjoner på innvandrerfeltet har kun vært forankret i årlige budsjettvedtak av Stortinget. IMDis vedtak om tilskudd til HRS over Tilskudd til landsdekkende organisasjoner på innvandrerfeltet har vært fattet på grunnlag av ovennevnte og IMDis årlige rundskriv om tilskuddsordningen. IMDi har i tilskuddsbrev til HRS ikke gitt signaler om tilskudd ut over det aktuelle budsjettåret.

Regjeringens forslag til statsbudsjett og Stortingets budsjettvedtak er ikke å anse som enkeltvedtak etter forvaltningsloven. Det er altså ikke formell klagerett på Regjeringens forslag til statsbudsjett eller Stortingets budsjettvedtak etter forvaltningsloven.

Etter at statsbudsjettet er vedtatt skal regjeringen sette budsjettvedtaket ut i livet. Dersom tilskuddmottaker anser at iverksettingen av budsjettvedtaket ikke er i tråd med Stortingets forutsetninger, eller med annet regelverk, kan det være klageadgang etter forvaltningsloven. Dette vil være aktuelt i forbindelse med tilskuddsbrev som sendes tilskuddsmottakere.

HRS viser til reglement for økonomistyring i staten (Reglementet). Reglementet er fastsatt av kongen i statsråd. Forslag til statsbudsjett eller Stortingets budsjettvedtak kan ikke med hjemmel i Reglementet anses som ugyldig.

I sitt brev viser HRS til en rekke sitater fra "Bestemmelser om økonomireglement i staten" (Bestemmelsene) punkt 6.2.1.3, som ikke er å finne i den nyeste versjon av bestemmelsene.

I forslag til statsbudsjett er det rapportert på fordelingen av midler for 2011. Rapporteringen er lagt på tilsvarende nivå som tidligere års rapportering i budsjettproposisjonene.

Forslag til fordeling av tilskudd for 2012 er gjort gjennom en skjønnsmessig prioritering, i tråd med Finansdepartementets veileder Etablering og forvaltning av tilskuddsordninger i staten kap 3.2 og bestemmelsene kap 6.4.2.a). Forslag til fordeling for 2012 er gjort av departementet. Stortinget vil stå for den endelige fordelingen.

Utredningsinstruksen er vedtatt av kongen i statsråd, og gir føringer for høringer og konsekvensutredninger. Som ledd i ordinær saksforberedelse har departementet vurdert økonomiske og administrative konsekvenser av omleggingen. For tilskuddsmottakerne vil endringene medføre tilsiktede omfordelinger av støttebeløp.

Endringene er ikke sendt på høring. I henhold til utredningsinstruksen kap. 5.4 skal "Fagdepartementets utkast til meldinger og proposisjoner til Stortinget sendes ikke på alminnelig høring, men behandles etter reglene i kapittel 6." Utkast til budsjettproposisjon skal altså ikke sendes på høring.

SPØRSMÅL NR. 220**Innlevert 9. november 2011 av stortingsrepresentant Trond Helleland****Besvart 18. november 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Hvordan beregnes tilskudd for frivillige organisasjoner som driver med integreringsarbeid, og hvis disse går i overskudd, hvordan håndteres disse midlene?»

BEGRUNNELSE:

Tilskuddsordningen for frivillige organisasjoner som driver med integreringsarbeid ser ut til å ha blitt endret i årets forslag til statsbudsjett, uten at det i henhold til normalprosedyren har blitt fremlagt for Stortinget. Det er også vanskelig å få klarhet i ut i fra hvilke kriterier disse midlene fordeles, eller hvilke konsekvenser det får dersom disse organisasjonene får privat støtte eller går med overskudd.

Svar:

Tilskudd til Nasjonale ressursmiljø på integreringsfeltet foreslås for 2012 fordelt direkte gjennom Stortingets budsjettvedtak over kapittel 821 post 71. Forslag til fordeling av støtte er gjort skjønnsmessig av departementet i henhold til Bestemmelser om økonomistyring i staten kap. 6.4.2.a) og Om etablering og forvaltning av tilskuddsordninger i staten kap 3.2. Fordelingen er gjort med sikte på at organisasjonene, stiftelsene og sentrene som får støtte vil gi den nødvendige balansen mellom bredde, fornying og kontinuitet. I tillegg er organisasjoner som jobber mot diskriminering prioritert.

Tilskuddsordningene på kapittel 821 post 71 forankres årlig gjennom Stortingets budsjettvedtak. Ordningene har ikke vært forankret i lovverk. Endringene er, i henhold til Stortingets bevilgningsreglement, forelagt Stortinget gjennom forslag til statsbudsjett 2012.

På Statsbudsjettet 2012 kapittel 821 post 71 Tilskot til innvandrorganisasjonar og anna frivillig verksemd er det fire tilskuddsordningar. Disse er:

1. Frivillige organisasjonar sitt haldningsskapande/førebyggjande arbeid mot tvangsekteskap og kjønnslemlesting;
2. Informasjon og rettleiingstiltak retta mot innvandrarak;
3. Frivillig verksemd i lokalsamfunn som medverkar til deltaking, dialog og samhandling;
4. Nasjonale ressursmiljø på integreringsfeltet.

Sistnevnte tilskuddsordning er det allerede redegjort for. For de to førstnevnte tilskuddsordningene er Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi) tilskuddsforvalter og BLD klageinstans. For tilskudd til frivillig virksomhet i lokalsamfunnene m.m. er fylkeskommunene tilskuddsforvaltere og IMDi klageinstans. Disse tre tilskuddsordningene har blitt forvaltet i henhold til Bestemmelser om økonomistyring i staten kap. 6 og IMDis årlige rundskriv. For nærmere opplysninger om hvordan tilskudd blir beregnet for disse tilskuddsordningene viser jeg til IMDis rundskriv.

Representanten Helleland spør om konsekvenser for organisasjoner som får støtte fra IMDi, dersom disse går med overskudd. Min redegjørelse tar utgangspunkt i praksis for tilskudd til landsdekkende organisasjoner på innvandrerfeltet.

Vilkår for bruk av midler på tilskuddsordningen Tilskudd til landsdekkende organisasjoner på innvandrerfeltet har fram til og med 2011 blitt definert gjennom rundskriv fra Integrerings- og mangfoldsdirektoratet. I IMDis rundskriv 5/11 heter det at:

”Tilskuddet må benyttes og regnskapsføres i det budsjettåret det er bevilget for. Ubenyttede midler ved årets slutt skal tilbakeføres til IMDi”.

For enkelte organisasjoner har IMDi krevd tilbakebetalt støtte på grunn av mindreforbruk. Direktoratet har da tatt utgangspunkt i det totale driftsoverskuddet for organisasjonen og deretter krevd tilbakebetalt andel av overskuddet tilsvarende IMDis andel av de totale driftsinntektene.

Departementet har i 2011 behandlet én klagesak angående denne praksisen. En organisasjon fikk støtten i 2011 redusert grunnet mindreforbruk/overskudd i 2009. Departementet opprettholdt IMDis vedtak etter klagebehandlingen.

SPØRSMÅL NR. 221**Innlevert 9. november 2011 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 18. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Miljøverndepartementet (MD) vedtok det endelige trasévalg for ny 4-felts E6 og ny dobbeltsporet jernbane langs Mjøsa. Et viktig premiss i MDs vedtak var samtidig utbygging av veg og bane. Det blir en realitet, bortsett fra at ny stasjon på Langset skyves ut i det uvisse. Areal er ferdig regulert, inkludert innfartsparkering, men bygging av denne stasjonen er tatt ut av samtidigpremisset.

Vil statsråden sørge for at Langset stasjon kommer inn i fellesprosjektet E6-Dovrebanen og bygges i perioden 2012-14?»

BEGRUNNELSE:

Et enstemmig kommunestyre i Eidsvoll står bak kravet om at bygging Langset stasjon må inn i fellesprosjektet E6-Dovrebanen og bygges i perioden 2012-2014.

Det vises i tillegg til møtet mellom statsråden, undertegnede og representanter fra det tverrpolitiske miljø i Eidsvoll 22. desember 2010 i Samferdselsdepartementet, og hvor statsråden fikk overrakt 1922 underskrifter fra lokalbefolkningen om det samme kravet.

Begrunnelse for å bygge ut nå:

- 1) Samtidig utbygging gir mindre miljøbelastning, er rasjonelt og blir billigere. Konsekvensutredningene dokumenterer dette, og det er lagt inn som et premiss.
- 2) Langset stasjon er svært godt egnet som innfartsparkering. Her sluses pendlertrafikken direkte fra motorveg til parkeringsplass. Denne innfartsparkeringen beslaglegger verken dyrket mark eller potensielle boligarealer. Vegnettet i lokale tettsteder belastes ikke, og boligområder skjermes. Nye områder (Feiring, Toten, Hurdal) får kort og rasjonell tilgang til moderne jernbane. Innfartsparkering ved Langset stasjon vil gi et godt bidrag til reduksjon av biltrafikken inn mot Oslo. Et viktig bidrag til at klimamål kan nås.
- 3) Befolkningsøkningen i Akershus er høy. Eidsvoll kommune har regulert store boligområder på Langset. – Uten at dyrket eller dyrkbar mark berøres. Ny skole bygges. Det er god plass til enda flere boliger. Vekst i denne delen av Eidsvoll kommune er sterkt ønsket. Hvis Langset stasjon ikke kommer, vil denne veksten generere mye biltrafikk. Det må vi unngå.

En er klar over de utfordringene NSB i dag har mht til materiell. Etter hvert som bestilt materiell kommer på plass, og nye opsjoner på bestillinger iverksettes, vil dette løse seg. Det bør ikke være et argument for ikke å bygge Langset stasjon nå.

En er også klar over behovene for diverse kryssningsspor, vendespor og hensettingsspor som kreves for å få på plass et bedre togtilbud både rundt Oslo og i resten av landet. – Og ikke minst flere dobbeltspor. Men heller ikke dette bør være et argument for ikke å bygge Langset stasjon nå. Langset stasjon er en del av svaret på de utfordringene vi har i infrastrukturen.

Svar:

I Nasjonal transportplan 2010-2019 er det lagt til grunn samtidig planlegging og utbygging av ny E6 og ny Dovrebane på strekningen Minnesund/Langset – Skaberud/Kleverud. Fellesprosjektet E6-Dovrebanen omfatter utbygging av E6 på den 21 km lange strekningen Minnesund – Skaberud til firefelts veg og utbygging av dobbeltsporet jernbane på den 17 km lange strekningen Langset – Kleverud. For jernbanen er fellesprosjektet første etappe i utbyggingen av nytt dobbeltspor mellom Eidsvoll og Hamar. I planene som ligger til grunn for fellesprosjektet er det ikke lagt opp til samtidig utbygging av en ny stasjon på Minnesund/Langset.

I planprogrammet for kommunedelplanen for strekningen Eidsvoll – Sørli, fastsatt av SD 30. mai 2006 heter det i kap. 2.6 Aktuelle alternativer: "For banen forutsettes det etablert ny holdeplass ved Tangen. Det vurderes også plassering av en framtidig holdeplass ved Minnesund og i kap. 3.2.4 Kollektivtransport:

"På Minnesund skal det vurderes muligheten for framtidig holdeplass dersom befolkningsutviklingen i området skulle gjøre det aktuelt. Jf. kap. 2.6."

I kommunedelplanen (oppdatert etter vedtak i kommunestyret 25.06.07 og godkjent av MD 24.02.09) heter det bl.a. i kap. 2.5.4 Kollektivtransport: "På Minnesund skal det vurderes muligheten for framtidig holdeplass dersom befolkningsutviklingen i området skulle gjøre det aktuelt." Under Beskrivelse av planforslaget, kap. 4.6.3 Holdeplasser på Dovrebanen heter det:

"Tiltaket omfatter ikke bygging av ny holdeplass i Eidsvoll, men de foreslåtte alternativene har en geometri som legger til rette for en framtidig holdeplass ved Langset/Ørbekk dersom trafikkgrunnlaget blir til-

strekkelig. Endelig plassering vil bli avklart i reguleringsplanarbeidet”.

I forslag til reguleringsplan for strekningen Langset – Hedmark grense er det i tråd med kommunedelplanen innarbeidet tilstrekkelige arealer for en ev. framtidig etablering av stasjon på Minnesund/

Langset når befolkningsgrunnlaget tilsier det. Etablering av en stasjon i dette området må en eventuelt komme tilbake til senere.

Det vises for øvrig til Prop. 13 S (2011-2012) om utbygging og finansiering av Fellesprosjektet E6-Dovrebanen, som er sendt i Stortinget til behandling.

SPØRSMÅL NR. 222

Innlevert 9. november 2011 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 16. november 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil utviklingsministeren stanse videre støtte til religiøse grupper som driver hatkampanjer mot homofile og deres rettigheter i Uganda?»

BEGRUNNELSE:

Tirsdag 8. november hadde utenriks og forsvarskomiteen møte med Raftoprisvinnerne i organisasjonen SMUG. SMUG er en organisasjons som kjemper for homofiles rettigheter i Uganda. De kunne fortelle oss at religiøse grupper som er støttet av midler fra NORAD, driver regelrette hatkampanjer mot homofile. De driver også en utstrakt lobbyvirksomhet mot parlamentarikere i Uganda, for å få vedtatt lovforslaget om fengsling og dødsstraff mot homofile i landet.

Svar:

Norges holdning til menneskerettighetene er klar: de gjelder for alle, inkludert seksuelle minoriteter. I Uganda har Norge gjentatte ganger tatt opp den vanskelige situasjonen til seksuelle minoriteter. Vi har støttet sivilt samfunns kamp for å bekjempe ytterligere kriminalisering, diskriminering og vold. En bred menneskerettighetskoalisjon ble dannet i Uganda i 2009 som reaksjon mot et omstridt privat lovforslag mot homofili. Den norske ambassaden støtter Koalisjonens arbeid. Sexual Minorities Uganda som utenriks- og forsvarskomiteen møtte, inngår i koalisjonen. Jeg er positiv til at lokale aktører går sammen for å fremme alminnelige menneskerettigheter og bedre situasjonen til seksuelle minoriteter.

Dette er imidlertid et vanskelig og langsiktig arbeid. Mange i samfunnet har en svært negativ holdning til seksuelle minoriteter. Flere religiøse organisasjoner, deriblant amerikanske, driver hetskampanjer mot homofile, lesbiske og andre seksuelle minori-

teter i Uganda. Andre religiøse grupper har et mer tolerant syn. Disse kan bidra til dialog i Uganda om seksuelle minoriteter.

I et møte med statssekretær Ingrid Fiskaa i begynnelsen av november uttalte Sexual Minorities Uganda at de er positive til at Norge kan bistå sistnevnte religiøse grupper/organisasjoner.

Norad gir tilskudd til ulike religiøse norske organisasjoner som samarbeider med sine ugandiske partnere om prosjekter i Uganda. Aktuelle organisasjoner er Caritas, Pinsevennenes Ytremisjon, og Strømmestiftelsen. Disse organisasjonene bygger sitt arbeid på menneskeverd og like rettigheter for alle. Norsk støtte gis til prosjekter innen utdanning, hiv/aids og mikrofinans. Tilskuddene til de religiøse organisasjonene utgjør om lag 14 % av total tildeling via norske frivillige organisasjoner i Uganda i 2011. Det har vært reist spørsmål knyttet til Pentecostal Church of Uganda, den ugandiske samarbeidspartneren til Pinsevennenes Ytremisjon, og deres holdninger til homofili. På forespørsel fra Norad, har Pinsevennenes Ytremisjon i Norge forklart at Pentecostal Church of Uganda ikke støtter kampanjen mot homofile i Uganda, og at bistandsprosjektet tvert i mot fremmer likeverd for alle. Dette ble bekreftet i møte med Norad og PYM 14. november i år.

Den norske ambassaden har i tillegg kontaktet Sexual Minorities Uganda (SMUG) og bedt om ytterligere informasjon. De har ingen konkret informasjon eller mistanker om at religiøse grupper med norsk støtte driver hatkampanjer mot homofile i Uganda. De ber Norge være oppmerksomme på problemstillingen og følge opp dersom det skulle aktualisere seg. Det vil vi gjøre. Jeg finner imidlertid i dag ikke grunnlag for å stanse Norads støtte til religiøse grupper som arbeider i Uganda.

SPØRSMÅL NR. 223**Innlevert 9. november 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 22. november 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Mener statsråden det er akseptabelt at pasienter mister et psykiatritilbud som de har ventet på i lengre tid, på grunn av økt pågang som følge av de tragiske hendelsene 22. juli i år?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har fått henvendelse fra en fortvilet mor, hvis sønn har ventet på å få plass på traumesenteret i Oslo. Det har fra et medisinsk faglig standpunkt blitt gitt uttrykk for at gutten hadde behov for et lengre opphold ved senteret for å få behandlet sine traumer. Etter at terroren rammet så mistet gutten plassen i Oslo. Et dagtilbud i hjemfylket, som kunne vært en nødløsning forsvant også. Det er etter undertegnede oppfatning viktig at psykiatrien settes i stand til å håndtere både de som ble rammet av terroren, men at også pasienter som har vært i systemet og som har ventet på et psykiatrisk tilbud ikke blir glemt i denne situasjonen.

Svar:

Tragedien den 22. juli satte vårt tjenesteapparat på prøve. Et stort antall personer fikk behov for hjelp, dels i den akutte situasjonen og dels i de påfølgende uker og måneder. Noen vil trenge støtte og behandling i lang tid fremover. Tilbakemeldingene fra familier og samarbeidspartnere er gjennomgående at helsetjenesten har gjort en meget god innsats i den situasjonen som oppstod. Psykisk helsevern la stor vekt på å ha en åpen dør så langt mulig i den akutte fasen. Vi vet også at man i stor grad strakk seg for å håndtere den akutte situasjonen, uten at andre mistet eller måtte få sitt tilbud skjøvet ut i tid.

I en akutt situasjon som dette kan man likevel ikke alltid unngå at pasienter som er i behandling må vike plassen eller få utsatt behandling. Dette gjelder både innenfor somatiske og psykiatriske akuttjenester. Prioriteringsforskriften og prioriteringsveilederne for hhv psykisk helsevern for barn og unge og for voksne skal legges til grunn. Selv om det er ønskelig at alle beholder sine tilbud også når vi rammes av en hendelse med slike dimensjoner, så ber jeg om forståelse for at belastningene på tjenesteapparatet kan bli så store at det ikke alltid er mulig å få til dette på en fullgod måte.

SPØRSMÅL NR. 224**Innlevert 9. november 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 21. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Regjeringen skryter stadig av at det aldri er bygget mer vei enn det man gjør nå.

Kan jeg derfor tillate meg å be om å få en oversikt spesifisert pr. år siden 1962 og frem til i dag på hvor mange kilometer vei som er planlagt bygget, og hvor mange som faktisk ble bygget og ferdigstilt spesifisert på henholdsvis riks- og motorvei?»

BEGRUNNELSE:

I 1962 la daværende samferdselsminister Bratteli frem forslag til veiplan. I denne planen forutsatte

man at man fra 1963 og frem til 1980 skulle bygge 785 kilometer motorvei. Som kjent er vi fortsatt i 2011 langt unna det planen la opp til den gangen. Det er nå interessant å få en oversikt over hvor mange kilometer vei som er ferdigstilt og forutsatt bygget hvert år fra 1963 og frem til i dag.

Svar:

Antall km riksveg åpnet for trafikk det enkelte år inngår ikke i målstrukturen for styring av transportpolitikken. Dette skyldes i hovedsak at en slik indikator er lite egnet for reell styring av innsatsen i Statens

vegvesen. Indikatoren, slik den er formulert, skiller ikke mellom ny veg i ny trasé eller utbedring av eksisterende trasé, selv om begge alternativer vil kunne fremstå som en ny veg. Indikatoren tar heller ikke hensyn til økning i standard over tid og de konsekvenser det har for kostnadene. Resultattall i form av antall km veg er derfor i liten grad sammenliknbare over tid. Satsing på veg kan ikke kun måles i antall kilometer.

Statens vegvesen rapporterer på antall km riksveg åpnet for trafikk det enkelte år i forbindelse med årsrapporteringen til Samferdselsdepartementet. Etterfølgende tabell viser tall for perioden 1996-2010. Som beskrevet over, omfatter tallene både nybygde vegstreknings og utbedring/ombygging av eksisterende veg. Det foreligger ikke samleoversikter over antall km riksveg åpnet for trafikk tidligere år.

År	Resultat (km)
1996	139
1997	113
1998	104
1999	115
2000	190
2001	125
2002	140
2003	147
2004	108
2005	130

År	Resultat (km)
2006	113
2007	136
2008	128
2009	157

I forbindelse med forvaltningsreformen ble store deler av riksvegnettet fra 2010 omklassifisert til fylkesveger. Tallene fra 2010 er av den grunn lite egnet for sammenligning.

Antall km firefelts veg åpnet for trafikk det enkelte år har inngått i målstrukturen fra og med 2006. Mål og resultater framgår av etterfølgende tabell. I tillegg vises hva som ble bygd i årene 2000-2005.

År	Mål (km)	Resultat (km)
2000	-	2
2001	-	30
2002	-	5
2003	-	6
2004	-	26
2005	-	26
2006	9	11
2007	35	38
2008	51	44
2009	69	75

SPØRSMÅL NR. 225

Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Siri A. Meling

Besvart 18. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Norsk industri innenfor offshorebransjen har et høyt aktivitetsnivå og utfordringer i forhold til å skaffe nok kompetent arbeidskraft, spesielt innen ingeniør- og spesialkompetansefag. Ofte må denne kompetansen rekrutteres utenfor EØS-området, og det innebærer at bedriftene må gå gjennom Politiets Servicekontor for å få arbeids- og oppholdstillatelse. Kapasiteten ved servicekontoret i Stavanger synes å være hardt presset.

Kan statsråden love tiltak som både på kort og lang sikt får ned saksbehandlingstiden?»

BEGRUNNELSE:

Det er positivt at norsk industri innenfor offshorebransjen har høy kapasitetsutnyttelse og god ordretilgang. Dette innebærer arbeid og verdiskaping for mange deler av landet. En av flaskehalsene er imidlertid å sikre tilstrekkelig rekruttering av medarbeidere med riktig kompetanse. For mange bedrifter i Rogaland er det nødvendig å kunne rekruttere eksempelvis ingeniører og annen spesialkompetanse fra land utenfor EØS området, og dette innebærer at pågangen ved Politiets Servicekontor i Stavangerområdet er stor. Frem til juni 2011 var saksbehandlingsti-

den ca 4 uker, mens det nå kan ta opp mot 10 uker å få en ingeniør i jobb. Dette er for lang saksbehandlingstid og en utfordring for industrien.

Løsning kan være å øke kapasiteten ved servicekontoret eller lempe på reglene for arbeidstillatelse til spesialister som kommer fra land utenfor EØS-området.

Svar:

Jeg er enig i at det er viktig at søknader om oppholdstillatelse fra arbeidsinnvandrere behandles så raskt som mulig. Dette var bakgrunnen for at vi opprettet egne servicesentre for utenlandske arbeidstakere. Sentrene er en samordning av politiet, skatteetaten, Utlendingsdirektoratet og Arbeidstilsynet og skal sikre god service og at arbeidsinnvandrere skal kunne få ordnet alle praktiske forhold på et sted. Søknadene ble tidligere sendt Utlendingsdirektoratet for behandling. Nå skal søknadene leveres elektronisk.

Utlendingsdirektoratet er i tildelingsbrevet for 2011 pålagt å behandle 80 % av sakene innen 4 uker og 95 % av sakene innen 8 uker. Jeg er likevel klar

over at disse målene ikke alltid nås. For å motvirke de uheldige konsekvensene av lang saksbehandling, innførte Regjeringen fra 1. januar 2010 en ordning med tidlig arbeidsstart. Dette innebærer at faglærte personer og spesialister som har levert en fullstendig utfylt søknad om tillatelse, kan få en bekreftelse fra politiet på at de kan starte å arbeide mens søknaden er til behandling.

Ettersom det er Utlendingsdirektoratet og ikke servicesenteret som behandler disse søknadene, vil det ikke hjelpe og øke kapasiteten ved servicesenteret. Gjennom ordningen med tidlig arbeidsstart har vi funnet en god løsning på kapasitetsproblemene. Jeg vil derfor oppfordre industrien til å søke elektronisk for sine arbeidstakere og benytte seg av ordningen med tidlig arbeidsstart. Da kan arbeidstakerne komme til Norge for å arbeide umiddelbart etter at søknaden er levert. Når de får melding om at søknaden er ferdig behandlet, kan de nå bestille en time på nettet og hente tillatelsen på et tidspunkt som passer, og uten å måtte stå i kø.

SPØRSMÅL NR. 226

Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 18. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Regjering og Storting har sagt at mer av godstrafikken skal overføres fra veg til bane og sjø. CargoNet signaliserer nå at de vil redusere godstilbudet på Raumabanen. Statsråden er generalforsamling for NSB, og CargoNet er et heleid datterselskap av NSB.

Hvilke ansvar tar statsråden for at man nå kan få en sterk økning av semitrailere på fra før overbelastede, rasutsatte og dårlige veger gjennom Romsdalen og mot Østlandet, stikk i strid med regjeringens - og Stortingets målsetting?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Romsdal Budstikke sin nettside 07.11.2011, truer CargoNet med nedleggelse av godsterminaler og at godstilbudet på Raumabanen vil bli redusert allerede fra 01. desember. Frykten er stor for at omleggingen som skjer allerede 1. desember er første steg mot nedleggelse, noe den samme strekningen var truet med allerede i 2009. Se tidligere spørsmål med svar fra undertegnede: Dokument nr.

15:1611 (2008-2009) Det som nå skjer er alvorlige signal ikke bare for Rauma-samfunnet, men for en hel region som fra før sliter med smale svingete veger som ofte stenges grunnet ras. Spesielt gjelder dette Eksportvegen E136 Ålesund - Oppland grense, der trafikkmengden for lengst har passert tåleevnen sett opp mot vegstandarden på strekningen. Skulle godstransporten forsvinne fra jernbanen slik en nå frykter, vil eneste alternativet bli å transportere godset med flere semitrailere. Det vil utgjøre en økning på en fra før mer enn overbelastet strekning, tilsvarende 5.000 semitrailere årlig. Økt tungraffikk vil bidra til at bilreiser gjennom Romsdalen og videre mot Oslo blir enda mer ulykkesutsatt enn i dag.

Samtidig vet vi at miljøgevinsten ved å bruke jernbane er åpenbart positiv, sett i forhold til økt godstrafikk på veg som svekker trafikksikkerheten. Andelen gods på jernbane har falt med dagens regjering, noe som er stikk i strid med både regjeringens - og Stortingets målsetting om at mer av godstrafikken skal overføres fra veg til bane og skip. Statsråden er

generalforsamling for NSB, og CargoNet er et heleid datterselskap av NSB. Statsråden har også ansvar for Eksportvegen E136 Ålesund - Oppland grense, og burde med det vite hvilke store utfordringer en ytterligere svekkelse av godstransporten for næringslivet i regionen Møre og Romsdal vil bety, i tillegg til økt utrygghet og fare for trafikkulykker for folk flest i regionen.

Svar:

Regjeringens målsetning om å overføre mer gods fra veg til bane står fast. Bevilgningene til jernbane har derfor blitt økt betydelig i de senere årene. Sist i statsbudsjettet for 2012 hvor det forslås en økning i bevilgningene til Jernbaneverket med ca 682 mill. kr sammenliknet med 2011. Dette vil bidra til å bedre jernbanens regularitet og punktlighet i togtrafikken som de senere årene ikke har vært tilfredsstillende.

Godstrafikken på jernbane er liberalisert og det legges opp til konkurranse mellom ulike selskaper. Dette betyr at selskapene må gjøre bedriftsøkonomiske vurderinger av sitt tilbud, samtidig som det setter rammer for muligheten til å gi statsstøtte til godstrafikk. Godstrafikken på Raumabanen har sterk konkurranse fra lastebil fordi jernbanestrekningen er relativt kort og mye av godset skal til andre steder i regionen enn Åndalsnes. For å bedre den dårlige lønns-

somheten i godstrafikken gjennomfører nå CargoNet en rekke effektiviseringstiltak og vurderer i denne sammenheng hvilke strekninger som selskapet skal operere på. Per i dag er ikke inntektsgrunnlaget for godstrafikken på Raumabanen god nok til å opprettholde dagens tilbud.

I arbeidet med å bedre lønnsomheten har CargoNet som en prøveordning fra ruteskiftet i desember 2011, lagt til grunn en produksjon som reduserer ressursbruken. Dette medfører at togavgangen fra Åndalsnes fremskyndes fra kveld til formiddag, og selskapet kan da halvere lokomotivinnsetningen sammenliknet med dagens løsning.

Den endringen som CargoNet legger opp til ved ruteendringen i desember betyr en endring, og ikke en nedlegging, av tilbudet på Raumabanen. Jeg mener derfor det er for tidlig å konkludere med at denne endringen medfører en økning av lastebiler på vege-

ne. Jeg følger nøye med på situasjonen i godstrafikken med jernbanen og ser fram til bedring i takt med fornyelsen av jernbaneinfrastrukturen som nå blir gjennomført i regi av Jernbaneverket.

Departementet har for øvrig kontakt med de ulike jernbaneaktørene som driver med godstrafikk på det norske jernbanenettet. I den sammenheng drøftes rammevilkårene for godstransporten med jernbane.

SPØRSMÅL NR. 227

Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 17. november 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«I en undersøkelse for en stund siden kunne vi lese at ca 1/5 av Norges befolkning kunne tenke seg å være bonde.

Når vi vet at svært mange landbrukseiendommer står tomme uten at de ønskes solgt iht. dagens regelverk, hvordan vil statsråden bidra til at flere gårdsbruk blir frivillig solgt til nye drivere?»

Svar:

Det er mindre enn et halvt år siden stortingsrepresentant Bredvold i skriftlig henvendelse til meg stilte et tilsvarende spørsmål. Jeg viste den gang til at det ligger et betydelig bosettingspotensial i de ca. 33 000 landbrukseiendommene som per i dag er uten fast bosetting.

Jeg uttrykte samtidig at jeg er glad for at representanten er opptatt av dette spørsmålet. I svaret mitt viste jeg til at Bygdeforsk nettopp hadde utarbeidet en rapport om nettopp de ubebodde eiendommene (Rapport 3/2011 Det handler om følelser). Forskerne så da bl.a. på faktorer som hemmer og fremmer omsetning av ubebodde eiendommer. De påviste at det er tilknytningen til eiendommen som en slektseiendom, som er den faktoren som har størst betydning for at man fortsetter å eie en eiendom man ikke selv bor på.

Jeg mente da, og jeg mener fortsatt, at det er viktig å ta undersøkelsen fra Bygdeforsk på alvor. Rapporten viser oss at regelverket har forholdsvis lite å si for salgsvilligheten. Videre viser den at vi for å utnyt-

te de ca. 33.000 ubebodde eiendommene som en ressurs for lokalsamfunnene, først og fremst må arbeide med de holdningene eierne har til eiendommen sin.

Vi ser at ulike lokalt initierte prosjekter har vist seg godt egnet til å få eiendommer på salg, og at det er brukt ulike lokalt tilpassede innganger for å få dette til. Jeg mener nå, som i juni, at det må stimuleres til slik virksomhet.

SPØRSMÅL NR. 228

Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 18. november 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Ifølge Forbrukerrådet er det mellom 6500 og 7000 husstander i Norge som ikke kan få bredbåndstilknytning på grunn av dårlig lokal dekning. Med tanke på at 82 prosent av befolkningen bruker Internett for å få tilgjengelighet til ulike offentlige og private tjenester, synes det som om det har oppstått et digitalt skille mellom folk på grunn av utilstrekkelig tilgang til bredbånd.

Synes statsråden at et slikt skille er akseptabelt?»

BEGRUNNELSE:

Spørderen viser til oppslag i Bergens Tidende lørdag 5. november 2011 og som omhandler en familie som bor i Tysnes kommune og som ikke får bredbåndstilkobling med mindre de legger ut 100 000 kroner for dette. Andre innbyggere i kommunen må til sammenligning ut med 5000 kroner for å få bredbånd.

I oppslaget fremkommer det informasjon om at 6500 og 7000 husstander ikke kan få bredbåndstilknytning på grunn av vanskelige forhold lokalt. I dag har 80 prosent av norske husstander bredbåndstilknytning og 82 prosent av befolkningen bruker internett daglig.

En representant for Forbrukerrådet beskriver Internett-tilgang og bredbånd som et nødvendighets gode på lik linje med strøm og vann, og mener det er urimelig at teleselskapene forsøker å bestemme hvor folk skal bo med tanke på bredbåndstilknytning.

Svar:

Jeg har stor forståelse for at det oppleves som problematisk ikke å ha tilgang til internett der man bor. Derfor har regjeringen aktivt bidratt til at alle

Ellers er eiendomspolitikken et tema som vil bli gjennomgått i den stortingsmeldingen om landbruks- og matpolitikken som Stortinget vil få seg forelagt med det første. De spørsmål som representanten er opptatt av, vil også bli behandlet der.

skal ha tilgang til bredbånd. Siden 2006 er over 1 milliard kroner satt av til formålet, og 99,7 prosent av alle husstander kan nå få bredbånd hjemme. Vi har senest i høst etablert en særskilt støtteordning som nettopp skal treffe dem som ennå ikke har mulighet for å skaffe seg et bredbåndabonnement.

Regjeringens mål er at alle skal ha mulighet til å koble seg på nettet med tilstrekkelig kapasitet. I regjeringserklæringen Soria Moria II sa vi at regjeringen vil fortsette arbeidet for å tilrettelegge for bredbånd med tilstrekkelig kapasitet til å møte fremtidige behov innen skole, helse, næringsliv og husholdninger i hele landet.

Norge ligger i dag svært langt framme i internasjonal målestokk på bredbåndsområdet. Dette gjelder både andelen som kan få bredbånd og andelen som faktisk abonnerer. I Norge har 99,7 prosent av befolkningen i 2011 et grunnleggende tilbud om bredbånd, og svært mange kan få bredbånd med høyere hastigheter. For eksempel kan nå 67 prosent av befolkningen få bredbånd med 25 Mbit/s, en økning fra 55 prosent i 2010. Om lag 41 prosent har tilbud om bredbånd med 50 Mbit/s eller mer, en økning fra 19 prosent i 2010. Vi må også ta med oss at mens rundt syv av ti husstander har tilbud om 25 Mbit/s bredbånd, er det kun om lag en av ti husstander som abonnerer på slike hastigheter. I Norge er 90 prosent av befolkningen regelmessig på nett, mens tilsvarende tall for EU sett under ett er 65 prosent.

Regjeringen har basert bredbåndspolitikken på en markedsdrevet strategi. Husholdninger og bedrifter har store fordeler ved bredbåndstilkobling, og dette skaper et marked for ulike tilbydere med ulike teknologiske løsninger. Dette har vist seg å være svært vellykket strategi og er noe av grunnen til at Norge ligger såpass godt an i internasjonal målestokk. Sam-

tidig er jeg svært opptatt av å arbeide videre for at de som fremdeles ikke har et godt nok bredbåndstilbud, skal få dette. I enkelte områder har det vist seg å være for kostbart for tilbyderne å bygge ut på rent kommersielle vilkår. Regjeringen har derfor årlig satt av midler til å understøtte utbygging i områder uten et kommersielt tilbud. Siden 2006 har vi satt over en milliard kroner øremerket bredbånd. Disse midlene har blitt fordelt til kommuner og fylkeskommuner, som har bidratt med egne midler og sørget for at det er bygget bredbånd til kunder som befinner seg i områder hvor det ikke finnes eller ikke vil komme et kommersielt bredbåndstilbud. Disse midlene har ført til at over 100 000 husstander som trolig ellers ikke ville fått noe bredbåndstilbud, har fått et tilbud. Regjeringen har i år satt av totalt 143 millioner kroner øremerket bredbånd, senest 15 millioner kroner i en støt-teordning, kalt Høykom Infrastruktur 2011, hvor alle

kommuner og fylkeskommuner kan søke prosjektmidler. Ordningen administreres av Forskningsrådet og søknadsfrist er satt til 15. februar 2012.

For å understøtte tilbudet vil vi fortsette arbeidet for å legge til rette for kostnadseffektiv kommersiell utbygging av bredbånd gjennom ulike tiltak som kan bidra til å redusere kostnader for utbyggere. Vi vil fortsette arbeidet for et velfungerende bredbåndsmarked gjennom en regulering som fremmer konkurranse og videre utbygging. Videre vil vi sørge for en frekvensforvaltning som legger til rette for et godt og fremtidsrettet mobilt bredbånd, herunder at frekvensbåndet 790-862 MHz (den såkalte digitale dividende) tas i bruk for mobilt bredbånd. Vi vil også i fremtiden vurdere å bidra med statlige midler til områder som ikke får et tilstrekkelig godt tilbud på kommersielle vilkår.

SPØRSMÅL NR. 229

Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 21. november 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«På hvilke måter vil statsråden sikre at foreldre til funksjonshemmede barn over 18 år som fortsatt bor hjemme, kan motta omsorgspenger ved barnets sykdom eller annen medisinsk oppfølging?»

BEGRUNNELSE:

Mange funksjonshemmede barn bor hjemme hos sine foreldre også etter at de har fylt 18 år. Det kan være mange grunner til at de bor hjemme, men en viktig grunn er at dette ofte er den beste løsningen både for samfunnet, pårørende og barnet selv. Mange unge utviklingshemmede bor hjemme grunnet mangelfullt tilbud fra det offentlige, enten at det ikke finnes noe botilbud for barnet, eller at tilbudet er en institusjonsplass.

Når barnet blir 18 år opphører rettigheter de nærmeste omsorgspersonene har hatt til pleiepenger og omsorgspenger etter folketrygdloven. Blant annet har de ingen rettigheter ved barns sykdom etter at de er 18 år, selv om barnet fortsatt er helt avhengig av hjelp.

Mange foreldre til funksjonshemmede barn har kjempet mot kommunalt og statlig byråkrati i årevis for å få bedre rettigheter. Mange har måttet jobbe del-

tid for å møte omsorgsbehovet til barna. Foreldre kan kreve at kommunen overtar omsorgsansvaret både før og etter at barnet fyller 18 år. En slik overtakelse av ansvar er svært kostnads- og ressurskrevende for det offentlige. Når sterkt funksjonshemmede barn bor hjemme etter fylte 18 år og samfunnet sparer store utgifter, så bør det legges til rette for pårørende, slik at de får dekket tapt arbeidsfortjeneste på lik linje med andre med omsorg for barn under myndighetsalder.

Svar:

Pårørende er en viktig ressurs for den som trenger helse- og omsorgstjenester og for hele sektoren. Dette er noe regjeringen understreker blant annet i Nasjonal helse- og omsorgsplan, Meld. St. 16 (2011–2015). Vi ønsker å legge til rette for at pårørende skal kunne kombinere omsorgsarbeid med yrkesaktivitet, og at omsorgsoppgavene skal være mer likt fordelt mellom menn og kvinner. Pårørende må også bli hørt når det gjelder egne behov.

De som har særlig tyngende omsorgsarbeid, kan kreve at sosialtjenesten treffer vedtak om tiltak for å lette omsorgsbyrden. Det gjelder også for foreldre til barn under 18 år med funksjonsnedsettelse. Når bar-

net fyller 18 år, opphører foreldrenes formelle omsorgsplikt og kommunen vil ha ansvar for å sørge for nødvendige og forsvarlige tjenester. Det kommunale ansvaret gjelder enten datter eller sønn fortsetter å bo hos foreldrene eller flytter i egen bolig. Foreldre kan fortsatt påta seg noen eller alle omsorgsoppgavene, under forutsetning av at datter eller sønn samtykker i det. De som har særlig tyngende omsorgsoppgaver kan søke om omsorgslønn. Kommunen skal ved behandlingen av søknaden foreta en individuell vurdering av tjenestemottakers behov, herunder hva som er best for henne eller ham som tjenestemottaker.

Videre er det slik at personer over 18 år med omfattende og varige funksjonsnedsettelse har en selvstendig rett til relevante ytelser etter folketrygden, slik som for eksempel hjelpestønad, grunnstønad og arbeidsavklaringspenger eller uførepensjon.

Som jeg har informert Stortinget om tidligere, er det i dag noen problematiske sider ved omsorgs-

lønnsordningen og med tilstøtende ordninger i folketrygden. I juni 2010 oppnevnte Regjeringen et offentlig utvalg til å utrede ytelser for pårørendeomsorg som erstatter kommunale tjenester. Kaasa-utvalget leverte sin innstilling 17. oktober 2011: NOU 2011:17 Når sant skal sies om pårørendeomsorg. Fra usynlig til verdsatt og inkludert.

Mandatet for utredningen omfattet både omsorgslønn og tilstøtende ordninger i folketrygden, pleiepenger og hjelpestønad.

Utvalget har beskrevet flere dilemmaer knyttet til pårørendeomsorg og peker på svake sider ved dagens ordninger. Utvalgets forslag berører både pleiepengeordningen, hjelpestønaden, omsorgslønn og kommunale tjenester, herunder etablering av pårørende-kontrakt med støttetiltak.

Utvalgets forslag vil bli sendt på høring og deretter vil vi vurdere utvalgets forslag og høringsinnspillene.

SPØRSMÅL NR. 230

Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 17. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Jeg viser til pressemelding fra 11.4.2011 der arbeidsministeren b.l.a. skriver følgende om kvikksølv-saker: Inntil en ny kjennelse foreligger, vil Arbeids- og velferdsetaten ikke fatte vedtak i tilsvarende saker.» Til tross for dette har NAV allikevel etter dette fattet vedtak om avslag i flere kvikksølv-saker, ifølge Tannhelsesekretærenes Forbund.

Vil arbeidsministeren stoppe denne praksisen, inntil Trygderetten har kommet med en prinsippavgjørelse?»

Svar:

Jeg viser innledningsvis til at Arbeids- og velferdsdirektøren i brev 8. februar 2011 ba Arbeidsdepartementet avklare hvordan Arbeids- og velferdsetaten skal forholde seg til Trygderettens kjennelse 10. desember 2010 i sin framtidige behandling av yrkessykdomssaker. Kjennelsen ble avsagt under dissens og bryter ifølge direktoratet med Trygderettens etablerte praksis på området. Den vil derfor kunne få betydning for mange som mener å ha yrkessykdom, ikke bare tannhelsepersonell.

I departementets svar 11. april 2011 ble det vist

til at Høyesterett mener kjennelser fra Trygderetten som inngår en fast, langvarig og i det vesentlige konsekvent praksis, skal tillegges stor rettskildemessig vekt. Høyesterett nedtoner derimot betydningen av enkeltkjennelser, jf. bl.a. Rt. 2005 s. 1757, hvor det er presisert: "Det som måtte være uttalt i den enkelte avgjørelse, kan derimot ikke tillegges selvstendig rettskildemessig betydning."

I lys av dette mente departementet at det er ønskelig å få en mer prinsipiell avklaring av hvordan yrkessykdomsregelverket er å forstå, ved en ny kvikksølv-sak for Trygderetten. Videre ble det i departementets brev anmodet om at inntil en ny kjennelse foreligger, fatter Arbeids- og velferdsetaten ikke vedtak i tilsvarende saker. Anmodning omfatter således ikke alle, men tilsvarende saker. På bakgrunn av brevet, utarbeidet direktoratet retningslinjer for behandlingen av tilsvarende saker, og orienterte departementet.

Trygderetten har bestemt at en ny sak om kvikksølv-sponsoring og yrkessykdom skal behandles av rett satt med fem medlemmer, for å få en mer prinsipiell avklaring. Etter det departementet kjenner til, vil den nye kjennelsen kunne foreligge i løpet av kort tid.

I henhold til opplysninger jeg har fått fra Arbeids- og velferdsdirektoratet, er det fem ankesaker som er oversendt til Trygderetten etter departementets brev 11. april d.å.. Dette fordi sakene lå ferdigbehandlet i NAV Klageinstans og det formelt sett ville vært feil å holde dem tilbake. Samtidig ville Trygderetten få flere kvikksølv saker i forhold til å velge ut en for prinsipiell behandling.

Jeg nevner for sammenhengens skyld at advokat Carl Gunnar Sandvold, Parat/ Tannhelsesekretærenes forbund og Fagforbundet, klaget Arbeidsdepartementet og Arbeids- og velferdsetatens behandling av saker om yrkessykdom hos tannhelsepersonell som

følge av kvikksølv eksponering inn for Sivilombudsmannen. Bl.a. ble det hevdet at det var i strid med forvaltningsloven å stille behandlingen av disse sakene midlertidig i bero i påvente av en ny kjennelse.

Sivilombudsmannen ba Arbeidsdepartementet om å klargjøre

”fremgangsmåten for og saksbehandlingen knyttet til Arbeids- og velferdsetatens- og departementets avklaring for folketrygde dekning som yrkesskade i rettsapparatet og Trygderetten.” Departementet ga i brev 5. oktober 2011 en slik redegjørelse. I beslutning 28. oktober 2011, viser Sivilombudsmannen til svarbrevet og uttaler at han ”lar saken bero med den redegjørelsen som er gitt.”

SPØRSMÅL NR. 231

Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 18. november 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Undertegnede viser til Harstad Tidende 10. november og den kritikk som fremkommer mot barnevernet i Harstad kommune. Det fremkommer i saken at den nåværende politiske ledelse ikke ønsker å bidra til å løse konflikten og den frustrasjon som er til de ansatte i barnevernet.

Hva vil statsråden gjøre for å forbedre situasjonen for barnevernet i Harstad kommune?»

Svar:

Jeg ser at artikkelen i Harstad Tidende den 10.11.11 omtaler en konflikt om arbeidsforholdene til de ansatte i barneverntjenesten i kommunen. Det går fram av artikkelen at seks ansatte deler på tre kontorer og at enkelte andre er plassert i kummerlige kontorer. Verneombudet mener dette bl.a. fører til etterslep av et økende antall barnevernsaker og kan føre til at sykefraværet øker.

Barnevernloven regulerer ansvaret for hvilke oppgaver kommunen har og hvilke oppgaver staten

har for barneverntjenesten. Kommunen er ansvarlig for å utføre de oppgaver etter loven som ikke er lagt til et statlig organ, jf. § 2-1 i barnevernloven.

Departementet har et overordnet ansvar for at barnevernregelverket blir anvendt riktig og på en måte som fremmer barnevernlovens formål. Det er fylkesmannen som skal føre tilsyn med at den kommunale barneverntjenesten utfører sine oppgaver etter loven. Statens helsetilsyn har det overordnede faglige tilsyn med barnevernvirksomheten i de enkelte kommuner.

Dersom situasjonen i Harstad innebærer at kommunen ikke oppfylder sine plikter etter barnevernloven er det Fylkesmannen i Troms sin oppgave å påtale dette.

Departementet har kontaktet Fylkesmannen i Troms om saken, og jeg vil også sende kopi av dette brevet til Fylkesmannen i Troms og Statens helsetilsyn slik at de er orientert om spørsmålet fra representanten.

SPØRSMÅL NR. 232**Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 18. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Planarbeidet for nytt dobbeltspor mellom Oslo og Ski trekker ut i tid. I følge regjeringens nye tidsplan vil dobbeltsporet stå ferdig tidligst i 2020.

Hvilke tiltak vil statsråden iverksette for at dobbeltsporet skal stå ferdig lang tidligere enn i 2020 som opprinnelig forutsatt?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen innrømmer nå at planarbeidet tar lengre tid enn opprinnelig antatt. Nye beregninger viser at dobbeltsporet kan stå ferdig tidligst i 2020.

Bevilgingene er ikke i tråd med det som kreves for å sikre rask fremdrift. Samtidig hevder regjeringen at man først nå har oppdaget at innføringen av den nye banen til Oslo S teknisk sett er svært komplisert.

Samtidig hevder regjeringen at prosjektet må utsettes på grunn av de mange interessene som skal ivaretas. Planleggingen tar derfor svært lang tid. Det ønskes svar fra statsråden på hvilke tiltak som kan benyttes for å sikre raskere fremdrift, samt hvilke tiltak statsråden vil iverksette både på kort og lang sikt, herunder eventuell bruk av statlig plan.

Svar:

Med hensyn til når Follobanen vil kunne ferdigstilles, viser jeg til mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 87 av 25. oktober 2011 fra representanten Tenden. Der opplyste jeg blant annet om at

”Forutsatt oppstart i 2014 og en byggetid på seks til sju år, inkludert et halvt års prøvedrift av anleggene, vil Follobanen kunne ferdigstilles og tas i bruk for ordinær trafikk i 2019 eller 2020.”

Når Samferdselsdepartementet har behandlet og godkjent konsekvensutredningen (KU) for Follobanen, vil reguleringsplanarbeidet kunne starte opp i de tre kommunene Oslo, Oppegård og Ski. Det legges opp til en aktiv dialog med kommunene slik at

disse skal kunne behandle reguleringsplanene på en god og effektiv måte. Samferdselsdepartementet har vurdert det som mest hensiktsmessig at kommunene står for behandlingen av reguleringsplanene, men at dette skjer etter de føringer departementet gir i forbindelse med godkjenning av konsekvensutredningen.

Når reguleringsplan og detaljplan foreligger, vil det bli gjennomført en kvalitetssikring av styringsunderlag og kostnadsoverslag for prosjektet (KS2), før regjeringen kan vurdere oppstartsbevilgning. Dette vil tidligst kunne skje i forbindelse med arbeidet med statsbudsjettet for 2014. Follobanen er det største enkeltprosjektet i inneværende Nasjonal transportplan, og det er viktig at det sikres et solid grunnlag for oppstartsbevilgning.

Jeg er i likhet med representanten Hjemdal oppatt av at både tiden som går med til planlegging og utbygging av samferdselsprosjekter ikke er lenger enn nødvendig. Jeg har derfor tatt initiativ til at det blir sett nærmere på om det er mulig å forbedre og samordne de ulike delene av utrednings- og planprosessene på en bedre måte enn i dag.

Samtidig er det viktig at det planlegges tilstrekkelig grundig slik at de mest hensiktsmessige løsningene blir identifisert og valgt. Follobanen vil når den står ferdig bli brukt i flere tiår framover. Det er derfor viktig at de valgene som nå gjøres, står seg.

Når anleggsarbeidene er i gang vil hensynet til rasjonell anleggsframdrift være et viktig premiss på lik linje med øvrige investeringsprosjekter. Follobanen finansieres som kjent over en egen post, post 31, på statsbudsjettets kapittel 1350 Investeringer i linjen. I Prop. 1 S (2011-2012) er det foreslått en bevilgning på 275 mill. kr til videre planlegging av prosjektet i 2012 i tråd med framdriften som er skissert ovenfor.

Follobanen er et svært høyt prioritert prosjekt. Per i dag kan jeg ikke se at det er forsvarlig eller grunnlag for å forsere prosjektet ut over gjeldende framdriftsplan.

SPØRSMÅL NR. 233**Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen****Besvart 22. november 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Er statsråden enig i at denne forskriften kan føre til utrygge hjemmefødsler og krenker disse kvinnes grunnleggende rett til akutt og medisinsk helsehjelp, og vil statsråden ta initiativ til å sikre at fødsler kan skje i trygge forsvarlige omgivelser, også for disse kvinnene?»

BEGRUNNELSE:

NRK Sørlandet meldte 09.11.2011 at Sørlandet sykehus krever 17 000 kroner i betaling av en kvinnelig asylsøker som fødte på sykehuset i Kristiansand. I samme sak sier fylkeslegen i Vest-Agder at dette kan medføre at disse kvinnene velger hjemmefødsel under farlige forhold. Det befinner seg til en hver tid flere tusen irregulære innvandrere i Norge. Det er bred politisk enighet om at personer som har fått avslag på sin asylsøknad bærer et personlig ansvar for å forlate landet. Den nye forskriften gjør at disse personene får akutt helsehjelp, men det forventes at de betaler for den helsehjelpen de mottar, dette gjelder også fødsler. Dette setter menneskers liv og helse i fare.

Svar:

Prioriteringsforskriften § 1 ble endret 30. juni i år. Etter denne endringen har alle personer som oppholder seg i riket, rett til øyeblikkelig hjelp og helsehjelp som er helt nødvendig og ikke kan vente. I tillegg har alle gravide krav på nødvendig helsehjelp før og etter fødsel, både svangerskapsomsorg og barselomsorg. Dette gjelder også asylsøkere, både de som har en asylsøknad under behandling, og personer som har fått avslag på sin asylsøknad.

Den vedtatte forskriftsendringen medfører ingen endring i reglene om betaling for helsehjelpen. Disse reglene har vært gjeldende siden 1. januar 2001. Dette innebærer at personer som ikke har lovlig opphold i riket, som hovedregel selv skal dekke kostnadene ved behandlingen fullt ut. Det framgår av spesialisthelsetjenesteloven § 5-3 første ledd at pasient som ikke har bosted i riket, selv skal dekke behandlings- og forpleiningsutgiftene. Dersom pasienten ikke kan dekke utgiftene selv, skal utgiftene dekkes av vedkommende helseinstitusjon eller tjenesteyter. Regelverket pålegger med andre ord sykehuset å dekke behandlings- og forpleiningsutgiftene hvis det er på det rene at pasienten ikke kan dekke disse utgiftene selv.

Det kan ikke kreves forhåndsbetaling for øyeblikkelig hjelp og for helsehjelp fra spesialisthelsetjenesten som ikke kan vente.

Jeg er på denne bakgrunn ikke enig i at endringene i prioriteringsforskriften kan føre til utrygge hjemmefødsler og krenker disse kvinnenes grunnleggende rett til akutt og medisinsk helsehjelp. Forskriften fastslår tvert imot at alle personer som oppholder seg i riket har krav på øyeblikkelig hjelp og helsehjelp som er helt nødvendig og ikke kan vente. Regjeringen har på denne måten tydeliggjort regelverket på dette området, slik at det skal bli enklere å vite hva man har krav på. Betalingsreglene er videreført slik de gjaldt før forskriften ble endret 30. juni i år.

For øvrig viser jeg til St. meld. nr. 12 (2008-2009) En gledelig begivenhet - Om en sammenhengende svangerskaps-, fødsels- og barselomsorg. Her framgår det at et av innsatsområdene til regjeringen er et trygt fødetilbud, og at grupper med særlige behov, herunder kvinner med innvandrerbakgrunn, skal prioriteres.

SPØRSMÅL NR. 234**Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen****Besvart 25. november 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden videreføre tiltaket til styrking av skolehelsetjenesten i områder med spesielt store sosialt betingede helseforskjeller også i 2012?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med statsbudsjettet 2010 ble det bevilget midler til "styrking av skolehelsetjenesten i områder med spesielt store sosialt betingede helseforskjeller" - administrert via Helsedirektoratet. Malvik kommune søkte om et slikt tilskudd og fikk, i mars 2011, tildelt inntil kr 250 000 for 2011.

I tildelingsbrevet het det at: Søknadsfristen for tilskudd til tiltak/prosjekter som planlegges videreført i neste budsjettår vil Helsedirektoratet eventuelt komme tilbake til."

Det står imidlertid per dags dato ikke noe på Helsedirektoratets hjemmesider om midler for 2012, og forventes heller ikke utlyst før i begynnelsen av 2012.

Svar:

I forslag til statsbudsjett for 2012 har regjeringen foreslått et tilskudd til helsestasjons- og skolehelsetjenesten på 19,2 mill. kroner. Dette innebærer en styrking på 10 mill. kroner fra 2011. Tilskuddsordningen ble opprettet etter initiativ fra helse- og omsorgskomiteen som oppfølging av St. meld 20 (2006-2007) Nasjonal strategi for å redusere sosiale helseforskjeller, og har vært innrettet mot å styrke skolehelsetjenesten i kommuner og bydeler med særlig store sosiale helseforskjeller. I forbindelse med at ordningen nå er foreslått styrket, har regjeringen foreslått å endre regelverket for ordningen til også å innbefatte helsestasjoner, og at alle kommuner kan søke om tilskudd.

Bakgrunnen for disse endringene er at Helsedirektoratet har rapportert til departementet at tilskuddsordningen ikke fungerte tilfredsstillende. Di-

rektoratet har blant annet meldt at de har mottatt få søknader som tilfredsstillende kriteriene for ordningen.

I forbindelse med samhandlingsreformen ble kommunene i statsbudsjettet for 2010 tildelt 230 mill. kroner i frie inntekter for å styrke det forebyggende arbeidet. Dette ble videreført i 2011 og er foreslått videreført også i 2012. Samhandlingsreformen, gjennom den nye folkehelseloven og den nye helse- og omsorgsloven, legger opp til en styrking av det helhetlige forebyggende arbeidet i kommunene, både i helsetjenesten og i andre sektorer. Regjeringen ønsker at kommunene styrker helsestasjons- og skolehelsetjenesten som en del av en satsing på det overordnede folkehelsearbeidet. Det foreslås derfor at tilskudd prioriteres til kommuner som kan vise til en slik helhetlig satsing, og at alle kommuner kan søke.

Helsestasjons- og skolehelsetjenesten er organisert som én tjeneste i kommunene. Det er de samme personene som jobber innenfor begge tjenestene, og det er blant annet derfor vurdert som mer hensiktsmessig å ha en tilskuddsordning som inkluderer både helsestasjons- og skolehelsetjenesten.

Å redusere sosiale helseforskjeller er en av regjeringens viktigste helsepolitiske prioriteringer og et av de sentrale perspektivene som ligger til grunn for den nye folkehelseloven. Helsestasjons- og skolehelsetjenesten har en sentral rolle i dette arbeidet, blant annet fordi den når ut til nesten alle gravide og småbarn. Å utjevne sosiale helseforskjeller er derfor fortsatt en av målsetningene med tilskuddet.

Når det gjelder kommuner som har mottatt tilskudd, så vil ikke jeg kommentere enkeltsaker. Siden det legges opp til en endring av tilskuddsordningen, vil det være nødvendig å endre kriteriene for tilskuddet. Helsedirektoratet har informert Helse- og omsorgsdepartementet om at de er i gang med å lage nye kriterier, og at utlysning av midler vil komme så snart som mulig etter at statsbudsjettet er vedtatt av Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 235**Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 18. november 2011 av justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvorledes vurderer statsråden denne saken og behovet for eventuelle justeringen av offentlighetsloven?»

BEGRUNNELSE:

Fylkesmannen i Oslo har nylig kommet til at aksjeselskapet Sporveis-Annonsene AS ikke er omfattet av offentlighetsloven. Beslutningen er begrunnet i lovens forskrift § 1 annet ledd bokstav a), som fastslår at loven ikke gjelder for "sjølvstendige rettssubjekt utan fast tilsette i administrativ stilling".

Dette selskapet har de siste ti årene omsatt for over 300 millioner kroner. Det har selv avgjort hvor og i hvilket omfang reklamering skal skje i hovedstadens kollektivtrafikk, men omfattes altså ikke av offentlighetsloven. Det kan reises spørsmål ved om dette er fullt ut i tråd med offentlighetslovens intensjon og at man i praksis kan organisere seg bort fra innsyn.

Svar:

Etter forskrift 17. oktober 2008 til offentlighetsloven § 1 annet ledd bokstav a gjelder offentlighetsloven ikke for selvstendige rettssubjekter uten fast ansatte i administrativ stilling. Et forslag til en slik bestemmelse var på høring høsten 2007. Bakgrunnen for regelen er at det vil finnes rettssubjekter som ikke har fast ansatte, bare et styre eller lignende, og således ikke vil kunne praktisere offentlighetsloven fra dag til dag.

Jeg mener at en avgrensning fra offentlighetslovens virkeområde for rettssubjekter uten fast ansatte i administrativ stilling er nødvendig. Det er ellers grunn til å minne om at selv om et rettssubjekt ikke er omfattet av offentlighetsloven, vil loven gjelde for all korrespondanse mellom dette rettssubjektet og aktører som er omfattet av loven.

SPØRSMÅL NR. 236**Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 24. november 2011 av justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvorledes vurderer statsråden politidistriktenes ressursbruk knyttet til innførsel av doping med utgangspunkt i den angjeldende sak, versus at man i liten grad evner å straffeforfølge organiserte nettverk som smugler store mengder illegale midler over landets grenser?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt kontaktet av en eldre kvinne som sommeren 2009 via nettet kjøpte et naturpreparat som kan handles over disk i USA. Ifølge kvinnen var dette preparatet blitt foreskrevet henne av lege siden 2002 i forbindelse med overgangsalder. Hennes overraskelse var stor da hun ble siktet for innføring av doping av Østfold politidistrikt. Etter

lengre prosess endte det hele med en bot på 5000,- da kvinnen ikke orket å bruke mer tid på saken og hun opplevde at det ble sett bort ifra at hun overfor politiet hadde uttalelser fra lege som beskrev bakgrunnen for at hun var i god tro.

Rettsvillfarelse fritar ikke for straff, men i en situasjon hvor politiet sliter med knappe ressurser kan det stilles spørsmål ved Østfold politidistrikts prioriteringer i denne saken, jfr. også omtale i Moss Avis. Dopinginnførsel i regi av organiserte kriminelle er et betydelig samfunnsproblem, men håndheves i liten grad. Desto større blir paradokset knyttet til en sak som denne.

Svar:

Regjeringen er opptatt av å sikre mobilisering mot doping på bred front både når det gjelder fore-

bygging og bekjempelse av kriminalitet, knyttet til innførsel, illegal omsetning og bruk av dopingmidler. Representanten refererer til en konkret sak i Østfold politidistrikt i sin begrunnelse for å stille spørsmålet. Behandlingen av enkeltsaker på straffesaksområdet hører under påtalemyndigheten som ikke kan instrueres av Justisdepartementet.

Politidirektoratet har den sentrale styringsoppgaven. Politiets innsats mot ulovlige dopingmidler er basert på flere tiltak. Politidirektoratet har i 2010 utgitt flere strategiske rapporter om gjenger, mc- og narkotikakriminalitet. I «Politiets bekjempelse av narkotikakriminalitet i perioden 2011 – 2015» er dopingmisbruk omtalt. Kripos arbeider planmessig for å forbedre rutiner og samarbeid med politidistriktene med tanke på en bedre prioritering av og styrket innsats mot slik kriminalitet. Kripos vil dessuten styrke arbeidet med strategisk analyse med sikte på å bedre oppfølgingen av dopingkriminaliteten. Politidistriktene tildeles et rammebudsjett. Politidistriktets ledelse har ansvaret lokalt for ressursfordelingen, prioriteringen av oppgavene og hvilke tjenesteordninger man skal ha i distriktet, slik at man sikrer best mulig oppgaveløsning i distriktene.

Mye av dopingmidlene synes å bli kjøpt via Internett. Dette stiller særskilte utfordringer til både politiet og tollvesenet. Tollvesenet har innsats mot smugling av dopingmidler som ett av sine prioriterte områder og gjør jevnlig både større og mindre beslag. Man følger særskilt opp større sendinger med råstoffer som kan tyde på å være ment for produksjon og større partier for omsetning. I den sammenhengen vil jeg nevne at Kripos for 2012 er foreslått tildelt 15,28 mill. kr. ekstra for å styrke bekjempelsen av nettopp internettrelatert kriminalitet, noe som også vil komme bekjempelsen av dopingkriminalitet på nettet til gode.

Det er et mål å redusere både bruk av dopingmidler og kriminalitet knyttet til dette. Derfor blir også doping ett av temaene i stortingsmeldingen om rusmiddelpolitikk som kommer i 2012. Stortinget vil i den sammenheng få anledning til å diskutere og fremme synspunkter på flere sider ved rusmiddelpolitikken, herunder dopingmisbruk og –kriminalitet og hvordan man kan bekjempe bedre de kriminelle nettverkene som opererer på dette området. Dette arbeidet må skje på bred front og må involvere en rekke aktører i tillegg til politiet.

SPØRSMÅL NR. 237

Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 18. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for planer, prosess og tidsplan for etablering av lokaltog stasjoner langs dobbeltsporet gjennom Vestfold på steder som Nykirke og Barkåker?»

BEGRUNNELSE:

Det bygges dobbeltspor gjennom Vestfold uten at det finnes planer om å bygge lokaltog stasjoner på steder som Nykirke og Barkåker.

I brev fra Samferdselsdepartementet 18.10.2011 redegjør departementet for at det ikke er planlagt bygging av egne stasjoner som skal betene lokaltog i tilknytning til dobbeltsporutbyggingen i Vestfold.

Dobbeltspor Barkårker-Tønsberg er tatt i bruk i november 2011.

Arbeidet med nytt dobbeltspor Holm-Holmestrand-Nykirke starta i juli 2010 og skal etter planen være ferdig ved årsskiftet 2015/2016.

Dette prosjektet skal gi økt kapasitet for framfø-

ring av tog, slik at rutetilbudet kan bedres og reisetida mellom Tønsberg og Drammen reduseres.

Det er en fordel at også folk kan gå av og på toget.

Derfor kommer også spørsmål knyttet til stasjonsoppbygging der bosettingen og pendling er nødvendig. InterCity tilbudet er viktig, men det er også lokaltog tilbudet da dette utgjør viktig infrastruktur organisering som muliggjør for folk å reise kollektivt.

Svar:

Jeg har gitt Jernbaneverket i oppdrag å utarbeide en konseptvalgutredning (KVU) for de tre Intercity-strekningene på Østlandet. Anbefalingene i KVUen og den påfølgende kvalitetssikringen (KS1) vil gi grunnlag for det videre planleggingsarbeidet for Vestfoldbanen.

KVUen for de tre Intercity-strekningene vil inngå i etatenes planforslag til Nasjonal transportplan 2014-2013 som legges frem i februar 2012.

SPØRSMÅL NR. 238**Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 18. november 2011 av forsvarsminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Det er kjent via lekkasjer fra forsvarssjefens forslag til militærfaglig utredning at forsvarssjefen foreslår å nedlegge HV-11 i Rauma.

Er et slikt forslag konsekvensutredet og forankret i departementet av politisk ledelse, og hva vil i tilfelle statsråden bidra med for at HV-11 fortsatt skal kunne utøve sin viktige funksjon på en god måte for regionen også i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Forsvarssjef Helge Sunde skal legge frem sin militærfaglige utredning til forsvarsministeren den 24. november om Forsvarets fremtid i landet. Det har kommet flere bekymringsmeldinger til Stortinget i forbindelse med lekkasjen fra Forsvarssjefens forslag til militærfaglig utredning, om at forsvarssjefen blant annet foreslår å nedlegge HV-11 i Rauma. Ref.: rbnett.no 3. og 5. november 2011. Heimevernsdistriktet HV-11 på Setnesmoen på Åndalsnes dekker Møre og Romsdal og deler av Sogn og Fjordane. Heimevernet skal fungere som et kontaktnett til forsvaret. Raseres HV-11, mister distriktet den militære forankring/tilknytning. Meg bekjent vil der etter det ikke finnes en slik forankring/tilknytning mellom området fra Trøndelag grense til Sogn og Fjordane. For Møre og Romsdal vil dette kunne få alvorlige følger ifølge en uttalelse fra Åknes/Tafjord beredskap IKS (brev av 04.11.2011) I brevet står det følgende: "Åknes/Tafjord beredskap IKS har ansvaret for overvaking av og beredskap kring høgrisiko-fjellskreda i Møre og Romsdal. Dette gjelder Åkneset i Stranda kommune, Heggurdaksla i Norddal kommune og Mannen i Rauma kommune. Det er gjennomført to store nasjonale beredskapsøvingar opp mot fjellskredproblematikken, og seinast i 2008 i øvelse TYR. Her øvde omlag 1200 personar frå alle beredskapsnivå i landet for slik beredskap.

Totalt var 54 ulike etater og organisasjoner involvert. HV-11, og Heimevernet generelt er av dei aller viktigaste faktorane gjeldende beredskapsmannskap i vårt område, og vil etter vårt syn vere av aller høg-

te viktigheit å bevare i vårt område av landet. Styret i Åknes/Tafjord beredskap IKS er sterkt bekymra for beredspssituasjonen i området dersom dette skulle verte gjennomført." Jeg og Høyre er også svært bekymret over situasjonen og utviklingen i Heimevernet generelt. Vi mener at vedtatt struktur ikke virker bærekraftig innen dagens budsjettamme. Høyre ønsker å styrke HV i vårt alternative budsjettforslag, og ber derfor regjering og ansvarlig statsråd sørge for å styrke HV-tjenesten fremfor å svekke den ytterligere.

Svar:

Som Stortinget er orientert om, senest i Prop.1 S (2011-2012), tar regjeringen sikte på å legge frem en ny langtidsplan for forsvarssektoren våren 2012. Forsvarssjefen er, som min øverste militære rådgiver, bedt om å legge frem et helhetlig fagmilitært råd som innspill tillangtidsplanen. Rådet vil bli lagt frem 24. november 2011.

Jeg har i denne sammenheng bedt forsvarssjefen foreta en grundig gjennomgang av hele landforsvaret, herunder Hæren og Heimevernet. På nåværende tidspunkt har jeg ikke mottatt rådet og kan derfor ikke kommentere enkeltelementer når det gjelder Heimevernet, eller andre deler av Forsvaret.

Forsvarssjefens råd utgjør et sentralt og viktig innspill til regjeringens arbeid med den nye langtidsplanen, og vil være ett av flere viktige innspill som skal vurderes. Jeg legger til grunn at forsvarssjefens råd vil gi et godt grunnlag for offentlig debatt om temaene som skal behandles i langtidsplanen. Både de faglige rådene og den offentlige debatten vil være viktige innspill i regjeringens arbeid med denne.

Stortinget vil på vanlig måte få oversendt regjeringens langtidsproposisjon for forsvarssektoren for behandling, i forbindelse med behandlingen av proposisjonen, vil Stortinget ha tilgang til bakgrunnsmateriale i saken, herunder forsvarssjefens fagmilitære råd og annen nødvendig informasjon. Det er det samlede storting som endelig beslutter forsvarssektorens fremtidige innretning, herunder hvor Heimevernet skal være lokalisert.

SPØRSMÅL NR. 239**Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 18. november 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«I flere kommuner hvor Aker Seafood ASA har lokalisert landanlegg er så vel ansatte i bedriftene som kommunene bekymret for industribedriftenes fremtid. Bl.a. som følge av en vanskelig råstoffsituasjon og det forhold at det er skapt stor usikkerhet om Norges største kvoteeier ivaretar sin leveringsplikt som forutsatt.

Mener statsråden at tilbudspunkt på råstoff fra egne trålere til tilhørende landanlegg er likelydende med leveringsplikt?»

BEGRUNNELSE:

Aker kan oppfattes å mene at når råstoffet er tilbudt landanlegget, så er formålet med forpliktelsen om leveringsplikt opprettholdt. Det fremstilles slik, slik også statsråden i sine svar til Stortinget kan tolkes, at så lenge råstoffet er tilbudt landanlegget er intensjon i bestemmelsene om leveringsforpliktelse oppfylt. Denne praksis trenger en avklaring og opprydding, så lenge den dominerende situasjon i flere tunge fiskerikommuner er at det er samme konsern som sitter "på begge sider av bordet," altså samme eier som tilbyr råstoff og som avslår kjøp av råstoff. Statsråden har med sin styrebakgrunn fra Aker registrert at det neppe blir helt enkelt med en god samhandling mellom sjø og land, når konsernets strategi for sjø og land går i helt forskjellig retning. Landanleggene skal i stor grad bare basere produksjonen og produktene på ferskt ikke frosset råstoff, mens kapasiteten på sjø bygges opp rundt ombordfrosset råstoff. Videre fortøner det seg fortsatt uklart i hva statsråden legger i ordet aktivitetsplikt, knyttet til eierskapet til trålerne.

Tildelte kvoter og de reelle fangster veid opp mot leveranser til egne anlegg på land bør enkelt kunne måles og gi statsråden den nødvendige informasjon om leveringsforpliktelsene ivaretas som forutsatt.

Svar:

Innholdet i leveringsplikten er definert gjennom individuelle vilkår og siden 2003 gjennom forskrift av 12. september 2003 om leveringsplikt for fartøy med torsketråltillatelse. De individuelle vilkårene fastsetter bedrift eller sted (som kan være et sted, en kommune eller et større område) som er tilgodesett, mens forskriften om leveringsplikt skal sikre klarhet i hvordan leveringsplikten skal gjennomføres.

Leveringsvilkår kan være stilt overfor både industrieiende og fiskereiende torsketrålere, og det kan være

stilt vilkår om levering enten til egen eller til andres bedrifter i vilkårene for en industrieid torsketråler. Dette skyldes at det gjennom årene har skjedd mange kjøp og salg både av fartøy og foredlingsanlegg, men at leveringsvilkåret for det enkelte fartøy som hovedregel har blitt opprettholdt som det har vært. I noen tilfeller gjelder leveringsplikten til et geografisk område, og ikke til en eller flere bedrifter. For å sikre klarhet i hvordan leveringsplikten skal gjennomføres, ble det fastsatt generelle regler for dette i forskriften av 2003 av daværende fiskeriminister Svein Ludvigsen. Disse reglene omhandler blant annet plikt til å utby fangsten innenfor en region dersom den eller de som er direkte tilgodesett i vilkåret ikke ønsker å kjøpe fangsten, hvor stor del av fartøyets fangst som er omfattet av leveringsplikt og hvordan prisen skal fastsettes dersom fangsten ikke leveres til fartøyeierens eget anlegg. Det følger av forskriftens § 3 at leveringspliktens materielle innhold er at fartøyeier skal tilby fartøyets fangst til den eller de som er tilgodesett i fartøyets individuelle leveringsvilkår. Leveringsplikten omfatter 80 % av fartøyets fangst av torsk og 60 % av fartøyets fangst av hyse, for begge fiskeslag nord for 62 grader nord, jf forskriftens § 4. Selv om foredlingsanlegg som eier leveringspliktige trålere vil ha innflytelse på fartøyenes levering av råstoff, vil disse bedriftene i det vesentlige stå overfor samme utfordringer ved å ta imot all fisk som tilbys som bedrifter uten eierskap til båtene. Derfor praktiseres leveringsplikten likt for industrieiende trålere som for fiskereiende trålere. I tillegg til leveringsplikt er det imidlertid til Aker Seafoods ASA's tillatelse til å eie torsketrålere også stilt vilkår om at fartøyene skal være knyttet til bestemt industrivirksomhet, at fartøyene ikke vil bli tillatt skilt fra denne og at industrivirksomheten må opprettholdes på et visst nivå. Dette omtales som industrivilkår. Industrivilkåret innebærer at ved en eventuell nedbygging, nedleggelse eller reduksjon av industrivirksomhetene vil tillatelsene til å eie fiskefartøyene kunne bli trukket tilbake. Industrivilkåret skal altså sikre at det drives foredlingsvirksomhet på land. Det er i den forbindelse jeg har uttalt at det er en aktivitetsplikt knyttet til eierskapet til trålerne. Dersom Norway Seafoods AS reduserer eller legger ned den foredlingsvirksomheten selskapet driver, vil myndighetene kunne kalle tilbake Aker Seafoods ASA's tillatelse til å eie fiskefartøy. Det er altså Aker Seafoods ASA som fortsatt bærer risikoen for at det opprettholdes aktivitet på de bestemte landanleggene, i forhold til de tillatelse som er tildelt til å eie torsketrålere.

SPØRSMÅL NR. 240**Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 18. november 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Tilgangen på lokaliteter er en utfordring og et problem for noen sentrale aktører innen torskeoppdrettsnæringen, i og med at Fiskeridirektoratet inn- drar lokaliteter som har vært passive i 2 år. Regelver- ket håndheves uten fleksibilitet og kan bidra til å sette næringen i fare. Næringen har de siste år vært nede i en bølgedal, men ser nå lysere på fremtiden.

Vil statsråden bidra til å lempe på kravet om inn- dragning av lokaliteter, slik at torskeoppdrettsnærin- gen kan gis mulighet til å kunne overleve?»

BEGRUNNELSE:

Myndighetene og fiskerinæringen har store am- bisjoner for norsk sjømatnæring. Torskeoppdrett er et satsingsområde også fra myndighetenes side, hvor det er investert betydelig privat og offentlig kapital i forsøket på å utvikle en ny og sterk oppdrettsnæring. Imidlertid har denne næringen de siste år slitt økono- misk og i noen grad utviklingsmessig. Torskeopp- drettsnæringen hevder nå selv at utsiktene fremover ser lysere ut. Prisuutviklingen er positiv og biologiske fremskritt er oppnådd i forbindelse med næringens omstrukturering og refinansiering. Tilgangen på lo- kaliteter er avgjørende for at torskeoppdrettsnærin- gen skal kunne utvikle seg. Regelverket mht inndrag- ning av lokaliteter behandles med liten fleksibilitet. I ett tilfelle i Nordland er en betydelig torskeoppdretts aktør varslet om inndragning av syv lokaliteter tilsva- rende en MTB på hele 16320 tonn. Dette selv om sel- skapet har planer om å ta disse lokalitetene i bruk om kort tid.

Skal vi lykkes i å utvikle torskeoppdrettsnærin- gen i Norge, vil dette forutsette at myndighetene opp- trer som medspillere og med evne til å praktisere fleksibilitet, når det er nødvendig.

Svar:

Det er mange brukerinteresser i kystsonen og i mange områder er det allerede stor konkurranse om arealene. Havet tilhører fellesskapet, og er en felles- kaplig ressurs. Myndighetene har derfor behov for å

sikre at ikke enkeltaktører, som gjennom en akvakul- turtillatelse gis en særskilt råderett over et område, unødig båndlegger arealene til fortrenghet for annen aktivitet langs kysten. Regelen om tilbaketrekking av tillatelse ved passivitet er laget for å unngå dette og for at kysten i størst mulig grad skal kunne nyttes til verdiskaping.

Det har i flere tilfeller vært henvendelser fra torskeoppdrettere som har søkt om midlertidig dis- pensasjon fra aktivitetskravet. På bakgrunn av dette foretok departementet våren 2010 en gjennomgang knyttet til bestemmelsen. Departementet ble da gjort kjent med at Fiskeridirektoratets regionkontor ved flere tilfeller har fattet vedtak om utsatt frist for opp- start, dersom innehaveren av tillatelsen har kunnet dokumentere at drift er nært forstående – som blir vurdert som innen ca. ett år. Departementet konsta- terte da at aktivitetsbestemmelsen ble praktisert etter hensikten og at Fiskeridirektoratet i særlige tilfeller utviste tilstrekkelig grad av skjønn, og konkluderte med at gjeldende praksis derfor bør opprettholdes.

Departementet har ikke mottatt henvendelser fra torskeoppdrettsnæringen etter dette.

Jeg har fått opplyst at Fiskeridirektoratets region- kontor har opprettholdt denne praksisen. Vi er opp- tatt av likebehandling og at næringen har stabile og forutsigbare rammevilkår.

Tilgjengelig produktivt areal i kystsonen er et av Norges viktigste konkurransefortrinn som oppdretts- nasjon. Derfor oppnevnte Fiskeri- og kystdeparte- mentet høsten 2009 et ekspertutvalg som skulle utre- de og komme med forslag til en ny overordnet areal- struktur for å utnytte arealet som havbruksnæringa bruker på en effektiv måte og med minst mulig mil- jøpåvirkning. Denne arealstrukturen skal samtidig bidra til at havbruksnæringa får en balansert og bæ- rekraftig sameksistens med andre interesser i kystso- nen. Rapporten Effektiv og bærekraftig arealbruk i havbruksnæringen – areal til begjær med tilhørende høringsrunde er nå til behandling i departementet. Denne gjennomgangen kan etter hvert føre til forand- ringe i eksisterende praksis og forskrifter dersom det vil være hensiktsmessig.

SPØRSMÅL NR. 241**Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 18. november 2011 av justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I Advokatbladet nr. 10-2011 etterlyser direktør i Domstoladministrasjonen politiske beslutninger på mange viktige områder for domstolene. Han nevner domstolstrukturen, etisk regelverk og den videre utviklingen av IKT i domstolene.

Når tenker statsråden seg at de etterspurte politiske beslutningene på disse områdene kan fattes?»

Svar:

Etableringen av Inntrøndelag tingrett med virkning fra 1. januar 2011 sluttførte strukturendringene i førsteinstansdomstolene som Stortinget vedtok i 2001. Antall førsteinstansdomstoler er nå redusert fra 92 til 66. Etter avtale med Justisdepartementet gjennomførte Domstoladministrasjonen i 2010 en evaluering av strukturendringene, som ble oversendt Stortinget og Justisdepartementet i november 2010. I denne evalueringen foreslås det også kriterier for eventuelle nye strukturendringer. Det er imidlertid ikke bestemt om det skal settes i gang en prosess med sikte på nye strukturendringer. Når det eventuelt settes i gang en slik prosess vil Stortinget bli informert om dette.

De etiske prinsippene for dommeratferd ble vedtatt i 2010 av Den norske Dommerforening, Teknas etatsforening for jordskifterettene og Domstoladministrasjonen. Jeg kan ikke se hvilke politiske beslutninger som gjenstår på dette området.

Domstoladministrasjonen arbeider selvstendig med å utvikle IKT i domstolene. De er i hovedsak uavhengig av politiske beslutninger i dette arbeidet, med unntak av Stortingets fastsettelse av de økonomiske rammene i statsbudsjettet. I tillegg er Domstoladministrasjonen avhengige av at prosessreglene i lovverket åpner for en fornuftig bruk av IKT i gjennomføringen av rettsprosesser. Jeg mener at dagens regelverk tilrettelegger godt for bruk av IKT, etter at det i de senere år har blitt gjort flere endringer i både straffeprosessen og sivilprosessen. I Justisdepartementet pågår det for tiden arbeid med regelverket knyttet til IKT i domstolene, i form av en forskrift om prøveordning for elektronisk utveksling av dokumenter mellom domstolene og advokater. Denne skal etter planen være på plass når Domstoladministrasjonen til neste år er klar til å sette i gang prøveordningen.

SPØRSMÅL NR. 242**Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 23. november 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Ifølge Stavanger Aftenblad 27.10.2011 blir utjevningstilskuddet fra NVE til Forsand Elverk benyttet til å gi lavere nettleie til husholdnings- og næringskunder i deres område, mens hytteeierne i kommunen ikke får ta del i dette tilskuddet. Omtrent halvparten av kundene til Forsand Elverk er hytteeiere.

Hvilke føringer er det for videretildeling av disse tilskuddene til sluttkunde, og har nettselskapene som mottar utjevningstilskudd anledning til å diskriminere ulike abonnentgrupper på denne måten?»

Svar:

Olje- og energidepartementet (OED) ga nye retningslinjer for tildeling av tilskudd til utjevning av overføringstariffer i distribusjonsnettene den 14. oktober 2011. Utjevningsordningen forvaltes av Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) og hele tilskuddet skal komme nettkundene til gode i form av reduserte overføringstariffer.

Nettselskapene administrerer ordningen lokalt gjennom tariffingen i distribusjonsnettene. Prinsippene for tariffingen er nedfelt i forskrift om økonomisk og teknisk rapportering, inntektsramme for nettvirksomheten og tariffen (kontrollforskriften).

Nettselskapene skal tilby kundene ikke-diskriminerende og objektive tariffene. Kontrollforskriftens bestemmelser innebærer at tariffene kan differensieres mellom kundegrupper etter objektive og kontrollerbare kriterier basert på relevante nettforhold.

Forsand Elverk KFs fordeling av utjevningstilskudd mellom kundegrupper er klaget inn til NVE og er nå til behandling der. OED er i henhold til forvaltningsloven klageinstans for vedtak fattet av NVE og kan av den grunn ikke uttale seg om enkeltsaker.

SPØRSMÅL NR. 243

Innlevert 10. november 2011 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 23. november 2011 av justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Har regjeringen oppnevnt en hurtigarbeidende tiltaksgruppe med mandat til å gjennomføre strakstiltak i form av nødvendige forbedringstiltak sett i lys av de erfaringene man har fått etter 22. juli?»

BEGRUNNELSE:

Etter de tragiske hendelsene utenfor regjeringsbygget og på Utøya forventet mange initiering av nødvendige strakstiltak. Av erfaring så viser PST til den erfaringen at det ofte kan komme nye terroraksjoner i kjølevannet av en terrorhandling. Denne kan komme fra ulike miljøer men PST har påpekt overfor Stortinget at trusselbildet fra radikale miljøer er like stort, om ikke større enn før den 22.juli. Dette gir grunn til bekymring om vi som nasjon står godt nok rustet til å takle en alvorlig hendelse på nytt.

Svar:

Det er legitimt å stille spørsmål om hvilke tiltak som er iverksatt for styrket samfunnsikkerhet og beredskap etter angrepet 22. juli mot regjeringskvartalet og Utøya. Der vi ser forbedringspunkter er det ingen grunn til å vente. Jeg vil i denne sammenheng vise til blant annet etableringen av en militær helikopterberedskap på Rygge fra 1. oktober som etter anmodning kan yte administrativ transportbistand til politiet, forslaget om å styrke helikoptertjenesten i politiet, styrking av PST knyttet til informasjon fra åpne kilder og regjeringens arbeid med å opprette et nytt beredskapssenter i Oslo for politiet.

Jeg minner om at det var enighet mellom regjeringen og alle de politiske partiene på Stortinget om å oppnevne en kommisjon for å gjennomgå angrepene på regjeringskvartalet og Utøya. Kommisjonen skal kartlegge alle relevante sider ved hendelsesforløpet, og avgi sin rapport til statsministeren innen 10. august 2012. Videre gjennomfører som kjent Politidirektoratet og Politiets sikkerhetstjeneste interne

evalueringer av politiets håndtering av angrepene 22. juli. Disse vil foreligge i uke 9 i 2012. Ingen er tjent med at det treffes forhastede konklusjoner på et unyansert eller mangelfullt grunnlag. Mange detaljer og spørsmål omkring angrepene kan likevel vanskelig besvares før kommisjonen har avgitt sin rapport, evalueringene av de involverte instanser er slutført og etterforskningen er avsluttet og det foreligger en rettskraftig dom.

Regjeringen har i etterkant av angrepene mot regjeringskvartalet gitt en foreløpig redegjørelse om angrepene i Justisdepartementets budsjettproposisjon for 2012. Her ble det vist til de tiltak som var gjennomført før angrepene, og hva som er gjort eller planlegges gjort i etterkant. Justisminister Storberget har også redegjort for angrepene i frontaledebatten 4. oktober 2011. Samme dag ble det redegjort for terrorberedskapen i Norge i den utvidede utenriks- og forsvarskomiteén. I tillegg redegjorde justisminister Storberget bredt om angrepene i Stortinget 10. november. Samtlige innspill som redegjørelsen ble basert på ble i sin helhet offentlig tilgjengelig for å vise mest mulig åpenhet rundt det faktagrunnlaget som departementet på det tidspunktet hadde kunnskap om. Forsvarsministeren redegjorde samme dag også om relevante sider ved forsvarssektorens rolle og ansvar knyttet til samfunnsikkerhet og særlig i forhold til angrepene 22. juli.

I redegjørelsene fra henholdsvis justisministeren og forsvarsministeren 10. november ble det også redegjort for hvilke strakstiltak som er iverksatt etter terroranslagene, og hvilke områder som fortjener politisk oppmerksomhet, debatt og tiltak. I justisministerens redegjørelse ble blant annet forebygging av voldelig ekstremisme, lovmessig tilrettelegging og bruk av adekvate metoder, forventninger til responstid, utfordringer knyttet til kommunikasjon og samhandling mellom politi og Forsvar, omtalt som hovedområder som bør være gjenstand for viktige debatter i tiden fremover.

Jeg viser for øvrig til nevnte redegjørelser.

SPØRSMÅL NR. 244**Innlevert 11. november 2011 av stortingsrepresentant Åshild Karoline Haugland****Besvart 18. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Arendal Havn Eydehavn ble etablert i 2008 og aktiviteten betyr mye for regionen. En havn er et knutepunkt for omlasting mellom transportformene, og begrensingene for å få mer gods fra vei og over på sjø i Agder, ligger nå i svært dårlige og lite egnede tilførselsveier til selve havneområdet.

Vil statsråden ta initiativ til en statlig etablering av veiforbindelse mellom E18 og Arendal Havn Eydehavn?»

BEGRUNNELSE:

Det er tverrpolitisk enighet nasjonalt om at mer av godstransporten skal over fra vei til sjø. For å nå dette målet, er det en forutsetning å sikre gode tilførselsveier til havnene.

Arendal kommune har tatt ansvar lokalt og regionalt, for at denne nasjonale målsettingen skal nås. Ny regionhavn, Arendal Havn Eydehavn, ble etablert i 2008 og aktiviteten har siden oppstart betydd mye for regionen. Begrensingene for å få mer gods fra vei og over på sjø i Agder, ligger nå i svært dårlige og lite egnede tilførselsveier til selve havneområdet. Det å

knytte regionhavnen på Eydehavn til ny E-18 trase er sannsynligvis det enkelttiltaket som raskest vil bidra til at overordnede nasjonale mål realiseres på Agder.

Arendal kommune har tatt ansvar for forureningsoppyrddingen i havneområdet, og staten har relativt sett bidratt mindre her enn ved tilsvarende oppryddingsprosjekter andre steder i landet. Ny veitrase utenom Eydehavn sentrum er regulert, områdene er kjøpt opp, men det mangler en endelig finansieringspakke på ca 110mill kr.

Svar:

I Nasjonal transportplan 2010-2019 definerte regjeringen 31 stamnetthavner, av dem 25 intermodale knutepunktshavner med behov for god landverts tilknytting. Regjeringen gikk inn for at disse havnene skulle gis riksvegtilknytting. Dette ble oppfylt ved gjennomføringen av forvaltningsreformen 1. januar 2010. Arendal havn Eydehavn ble ikke definert som stamnett- havn og fikk derfor ikke riksvegtilknytting. Det er således en fylkeskommunal og kommunal oppgave å utbedre vegen til havnen dersom det er behov for dette.

SPØRSMÅL NR. 245**Innlevert 11. november 2011 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen****Besvart 17. november 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvilken veiledning norske kommuner får når 0-grense forskrift fastsettes, og hvilken veiledning kommunene får mht. hva som ligger i forskjellen på å fastsette forskrift etter konsesjonsloven § 7, 1 ledd nr. 1 og 2?»

BEGRUNNELSE:

Lov om konsesjon ved erverv av fast eiendom omhandler bruk, vern og fordeling av arealressurser. Det innebærer at landbrukseiendommer under 100 dekar kan omsettes konsesjonsfritt dersom eiendommen ikke har mer enn 25 dekar fulldyrka eller

overflatedyrka jord. Det kan imidlertid innføres konsesjonsgrense 0 i den enkelte kommune, dvs. at konsesjonsfriheten blir satt ut av kraft for helårsboliger. Av de kommunale forskrifter fremgår det hvor og for hvilke tilfeller det innføres konsesjonsgrense 0. Enkelte kommuner har konsesjonsgrense 0 for tilfeller beskrevet i konsesjonsloven § 7, 1 ledd, nr. 1. Dette gjelder "bebygd eiendom som er eller har vært i bruk som helårsbolig". Andre kommuner har også konsesjonsgrense 0 for tilfeller beskrevet i konsesjonsloven § 7, 1 ledd nr. 2. Dette gjelder "eiendom med bebyggelse som ikke er tatt i bruk som helårsbolig, herunder eiendom med bebyggelse under oppføring, i

områder som i reguleringsplan etter plan- og bygningsloven er regulert til boligformål.”

Det er ovenfor undertegnede fremført informasjon om at det er uklarheter knyttet til kommuners bruk av boplikt i tilfeller som beskrevet i konsesjonsloven § 7, ledd, nr. 2 hva gjelder eiendommer som er under oppføring eller som er oppført men som ikke har vært tatt i bruk som bolig.

Svar:

Kommuner som ønsker det kan be om å få innført forskrift om såkalt 0-grense etter konsesjonsloven § 7 slik at det må søkes konsesjon dersom eiendom som har vært brukt som helårsbolig skal brukes til fritidsformål. I områder som er regulert til boligformål er det også mulig å få tilsvarende forskrift for eiendom med bebyggelse som ikke er tatt i bruk som helårsbolig, herunder eiendom med bebyggelse under oppføring.

”Boplikten” er ett av mange virkemidler som tas i bruk for å opprettholde levende lokalsamfunn enten det gjelder i distriktene eller små sørlandsbyer. Det kan være grunn til å merke seg at de kommunene som har valgt å ha boplikt også på boligeiendom, er kommuner som politisk styres av partier fra hele den po-

litiske fargeskalaen. Svært få kommuner har opphevet reglene når de først er innført.

Departementet har i rundskriv M-2/2009, Konsesjon og boplikt, gitt veiledning om bruken av reglene. I rundskrivet går det fram at kommunen i sin anmodning om å få innført forskrift, må ta stilling til hvilket eller hvilke alternativ i bestemmelsen som er nødvendig å innføre. Det går videre fram at kommunen ikke har krav på å innføre forskrift.

Det er Statens landbruksforvaltning (SLF) som avgjør om forskrift skal fastsettes. SLF vil derfor ta stilling til om kommunen har gitt tilstrekkelige opplysninger for at forskriften kan vedtas. I den grad kommunene har spørsmål om innføring av forskrift eller tolking av en eksisterende forskrift, vil også SLF ha et veiledningsansvar. Som ledd i sine veiledningsoppgaver arrangerte SLF våren 2011 et landsdekkende seminar om bestemmelsen. Deltakerne på seminaret var ansatte i kommuner hvor forskrift er innført.

Ut over dette har også Fylkesmannen en veiledningsrolle på kommunesamlinger o.a. og gir også kommunene veiledning ved behandlingen av enkelt saker etter forskriften.

SPØRSMÅL NR. 246

Innlevert 11. november 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 24. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Mener statsråden det er en riktig tolkning av regelverket når ansatte som permitteres fra et selskap på grunn av ordredgang som ikke skyldes sesongendringer, ikke får rett til dagpenger med det som konsekvens at de må sies opp for å få rett til dagpenger?»

BEGRUNNELSE:

Et anleggsgartnerfirma i Vestfold har nylig måttet permittere 10 av 30 ansatte. Arbeidsforholde for de permitterte har vart i tre år. NAV mener imidlertid at de ikke kan utbetale dagpenger fordi arbeidstakere som blir permittert på grunn av sesongmessige variasjoner ikke har rett til dagpenger.

I dette tilfellet er det ikke sesongendringer som er årsaken til permitteringen, men redusert ordredgang.

Svar:

Dagpenger under permittering er først og fremst ment som et sikkerhetsnett ved hendelser som for virksomheten i liten grad er forutselige. For å ha rett til dagpenger under permittering, må permitteringen skyldes mangel på arbeid eller andre forhold som arbeidsgiveren ikke kan øve innflytelse på, jf. folketrygdloven § 4-7. Arbeidsgiveren må altså være uten egen skyld i at det er nødvendig å permittere, og det forutsettes at arbeidsgiveren ikke har mulighet til å tilrettelegge arbeidet slik at permittering kan unngås. Sesongvariasjoner anses i utgangspunktet som forutsigbare, og permitteringer på grunn av dette gir som hovedregel ikke rett til dagpenger. Eksempel på at det likevel har vært innvilget dagpenger under permitteringer i forbindelse med sesongmessige svingninger, er i forbindelse med uvanlig lange eller strenge kuldeperioder de to siste vintrene.

Tilsvarende vil permitteringer som skyldes endringer i rammebetingelsene som arbeidsgiver måtte regne med og kunne planlegge bemanningen etter, kunne gi avslag på søknad om dagpenger. Dagpengerne er et substitutt for manglende lønn. Trygd er av subsidiær karakter i forhold til lønn. Det er rimelig å kreve at arbeidsgiver planlegger for endringer og ikke overvelter kostnader på folketrygden unødig. Dette er utgangspunktene for dagens lovbestemmelser. Men det skal gjøres konkrete vurderinger i hvert enkelt tilfelle som kan gi det resultat at dagpenger tilstås.

Bakgrunnen for denne henvendelsen er at et anleggsgartnerfirma i Vestfold nylig har måttet permittere 10 av 30 ansatte, og det opplyses at permitteringen skyldes redusert ordretilgang. Det fremgår videre at Arbeids- og velferdsetaten mener de ikke kan utbetale dagpenger fordi arbeidstakere som blir permittert på grunn av sesongmessige variasjoner, ikke har rett til dagpenger. Jeg har ikke gått nærmere inn i de konkrete sakene, men er gjort kjent med at Arbeids- og velferdsetaten har vurdert sakene på nytt og har omgjort vedtakene fra avslag til innvilgelse.

SPØRSMÅL NR. 247

Innlevert 11. november 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 21. november 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Det kan nå se ut som om det svekkede forholdet mellom Norge og Kina ser ut til å vedvare betydelig lenger enn det som mange "eksperter" så for seg rett etter at det som må omtales som boikotten av det offisielle Norge trådte i kraft. Vi ser nå at mange norske bedrifter møter betydelig problemer på det kinesiske markedet, og da særlig innen fiskeeksport.

Kan statsråden redegjøre for hvilke strategier og tiltak regjeringen nå gjør for å kunne åpne opp igjen det kinesiske markedet for norsk eksport i større skala enn i dag?»

Svar:

Regjeringen anser Kina som et viktig marked og det jobbes bredt med å normalisere de politiske og økonomiske forbindelsene med Kina. Til tross for utfordringene vi står overfor viser tall for norsk vareeksport til Kina en fortsatt positiv utvikling. I perioden januar til oktober i år eksporterte Norge varer til Kina til en verdi av nærmere 14 mrd kroner, en økning med rundt 3 mrd kroner i forhold til samme periode i fjor. Den norske ambassaden og Innovasjon Norge

har en løpende dialog med norske bedrifter som opererer i Kina og bistår de bedriftene som ønsker det. Regjeringen vil også prioritere en fortsettelse av handelsavtaleforhandlingene med Kina når kinesisk side åpner for dette.

Eksporten til Kina av hvitfisk og makrell går som vanlig. Dette er arter som inngår som råstoff i kinesisk foredlingsindustri. For fersk laks er situasjonen annerledes. I desember 2010 innførte Kina nye og strengere kontrollrutiner for fersk laks fra Norge. De nye kontrollrutinene fører til store forsinkelser, og er den reelle årsaken til at eksporten av fersk laks til Kina er redusert med over 70 %. Norske myndigheter mener de nye kontrollrutinene for fersk laks er i strid med WTOs regler, og har flere ganger tatt dette opp med kinesiske myndigheter. Saken ble i juni i år også tatt opp i WTOs faste komité for sanitære og plante-sanitære saker, SPS-komiteen, som er rett forum for denne type spørsmål, og fra norsk side fulgt opp i komiteens møte i oktober. Saken er ikke avsluttet.

Jeg er opptatt av at norske bedrifter skal ha gode og stabile konkurransevilkår i Kina og vil jobbe aktivt videre for å nå denne målsetningen.

SPØRSMÅL NR. 248**Innlevert 11. november 2011 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 25. november 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I forbindelse med innføring av Samhandlingsreformen fra 2012, skal kommunene også starte arbeidet med å legge til rette for øyeblikkelig hjelp (ØH) plasser. Dette skal være på plass for alle kommuner fra 2016. Det har vist seg vanskelig å finne ut hva som ligger i begrepet ØH-plasser. Det er mangelfullt beskrevet hvilke pasientkategorier som er målgruppen for dette, og hvilke faglige forutsetninger som skal legges til grunn.

Kan statsråden avklare nærmere hva som legges i begrepet ØH-plasser?»

BEGRUNNELSE:

Det er behov for en nærmere forklaring av hva ØH-plasser skal være. Om det skal være observasjonssenger, akuttenger, om det f eks skal gjelde benbrudd eller andre skader som ikke kan opereres før dagen derpå, om det skal gjelde fødende kvinner, om noen grupper ikke skal kunne bruke ØH-senger. Det viser seg at når en kommune spør, kan ikke lokal sykehuset svare på slike spørsmål eller gi avklaringer. For kommunene er det også et spørsmål om hvilken kompetanse og hvilket utstyr som kreves.

Svar:

I Prop. 91 L heter det bl.a. om plikten for kommuner til å etablere døgnopphold øyeblikkelig hjelp, at dette gjelder innleggelse av pasienter med behov for hjelp som er påtrengende nødvendig, og hvor innleggelsen ikke er planlagt. I all hovedsak vil dette gjelde pasienter med kjente sykdommer som ved forverring av sin tilstand kan få en på forhånd kjent og avtalt behandling. Dette er, som nevnt i loven, pasienter som kommunen allerede i dag tar ansvar for i sykehjem, i andre korttidsinstitusjoner og på legevakt, for eksempel pasienter med KOLS. Det er videre presisert i den nye loven at Kongen i statsråd kan fastsette forskrifter til nærmere utdyping av plikten, herunder hvilke pasientgrupper som skal omfattes av tilbudet. Dette kan konkretiseres ytterligere i faglige retningslinjer og i de lokale avtalene.

I 2016 skal 1 048 mill. 2012-kroner innlemmes i inntektssystemet for kommunene. Midlene skal finansiere ø-hjelp døgnplasser. I 2012 skal en fjerdedel av beløpet på totalt 1048 mill. kroner innføres - det vil si 262 mill. kroner. I tillegg skal folketrygden

styrkes med 6 mill. kroner per år for å dekke merkostnader for legevakt. 262 mill. kroner i 2012 er samlet ramme for tildeling både fra øremerket tilskuddordning og fra RHF. Drift- og investeringskostnadene fullfinansieres. Midlene tilføres gradvis fra tilskuddene til regionale helseforetak til kommunene i perioden 2012 til 2015, med sikte på innlemming i rammetilskuddet ved ikrafttredelse av plikten i 2016.

Jeg har bedt Helsedirektoratet om å lage veiledende materiell, som skal hjelpe kommuner og helseforetak i innfasningsperioden, bl.a. basert på tilråding fra en ekspertgruppe nedsatt av HOD. Ekspertgruppen har gitt råd om hvordan det faglige tilbudet til syke eldre best kan ivaretas i kommunene før, istedenfor eller etter opphold i sykehus, og hvordan man samtidig kan sikre at syke eldre som trenger sykehusbehandling får det. Helsedirektoratet skal samarbeide med KS om dette oppdraget. Det veiledende materialet skal foreligge innen utgangen av januar 2012.

Jeg vil understreke viktigheten av at dette ikke er en lovpålagt plikt for kommunene i dag, men en ordning for å etablere tilbud frem til dette blir lovpålagt i 2016. Departementet tar sikte på å utarbeide en forskrift innen plikten til å etablere et tilbud inntreffer i 2016. Forskriften vil blant annet ta utgangspunkt i det faglige veiledningsmaterielle og de erfaringer som da foreligger.

Ordningen med kommunal medfinansiering og kommunal betalingsplikt for utskrivningsklare pasienter skal gjøre det lønnsomt for kommunene å videreutvikle sitt eget tilbud. Innfasingen av plikten for kommunene til å etablere ø-hjelp døgnplasser skal supplere de øvrige virkemidlene i reformen, som i sum skal bidra til å styrke kompetansen knyttet til helsefremmende arbeid generelt, samt tilbud før, istedenfor og/eller etter sykehus behandling, der dette vurderes som faglig forsvarlig.

Hastigheten i gjennomføringen av reformen må styres av erfaringer og hvor raskt kommunene klarer å bygge opp ny kompetanse, samt hvor raskt det er mulig å modernisere infrastrukturen innen IKT. Arbeidet og implementeringen starter fra 1. januar 2012. Det er et langsiktig reform- og utviklingsarbeid. Den enkelte kommune får stor mulighet til å utforme tjenestetilbudet selv.

Jeg vil følge utviklingen nøye med tanke på justeringer i virkemiddelbruk dersom dette viser seg å være nødvendig.

SPØRSMÅL NR. 249**Innlevert 11. november 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 24. november 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I Vårt Land 09.11.11 gir statsråden inntrykk av at Klimaforliket har forpliktet Norge til å kutte 20 % av våre nasjonale utslipp i Norge (tilsvarende 2/3 av det overordnede målet på 30 %).

Hvor i klimaforliket fremkommer en slik bastant forpliktelse?»

Svar:

Målet om utslippsreduksjoner nasjonalt ble omtalt i klimameldingen fra 2007 og deretter skjerpet i avtalen om klimameldingen (klimaforliket) som ble inngått i januar 2008, mellom alle partier unntatt Fremskrittspartiet, jf. Innst. S. nr. 145. I klimaforliket ble det pekt på at Norges troverdighet som pådriver er avhengig av at vi reduserer egne utslipp, bidrar til utvikling av teknologi og bidrar til å vise at det er mulig å frikoble økonomisk vekst med vekst i klimagassutslippene. Norge må sammen med andre rike land ta en lederrolle i arbeidet med å utvikle et godt, klimavennlig samfunn.

I klimameldingen (St.meld. 34 (2006-2007)) ble det slått fast at Norge skal fram til 2020 påta seg en

forpliktelse om å kutte de globale utslippene tilsvarende 30 prosent av Norges utslipp i 1990. I Innst. S. nr. 145 (2007–2008) står det:

”Basert på SFTs tiltaksanalyse, de sektorvise klimahandlingsplanene, samt eksisterende virkemiddelbruk, anslo Regjeringen i klimameldingen at det var realistisk å ha et mål om å redusere utslippene i Norge med 13 – 16 mill tonn CO₂-ekvivalenter ift. referansebanen slik den ble presentert i nasjonalbudsjettet for 2007, når skog er inkludert. Basert på en skjønnsmessig vurdering mener partene at de nye tiltakene gjør det realistisk å anta ytterligere utslippsreduksjoner i Norge. Partene mener derfor at intervallet fra regjeringens klimamelding kan utvides til 15 – 17 mill. tonn CO₂-ekvivalenter ift. referansebanen slik den er presentert i nasjonalbudsjettet for 2007, når skog er inkludert.”

Dette innebærer i tilfelle at om lag to tredeler av Norges totale utslippsreduksjon tas nasjonalt. Videre er det spesifisert at med ”en eventuell videreføring av Kyotoprotokollens regelverk for skog vil det anslagsvis være mulig å få godskrevet et nettoopptak opp mot tre millioner tonn CO₂ i et norsk utslippsregnskap for 2020.”

SPØRSMÅL NR. 250**Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 24. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Hvilke meldinger, utredninger og handlingsplaner har blitt fremlagt fra Samferdselsdepartementet siden oktober 2009?»

BEGRUNNELSE:

Ministeren overtok Samferdselsdepartementet i oktober 2009. Siden den gang har departementet lagt frem flere viktige meldinger, utredninger og handlingsplaner. Det bes spesielt om å legge frem en liste over hvilke handlingsplaner som er lagt frem siden

oktober 2009, hvor også bakgrunnen for utarbeidelsen av handlingsplanen blir nærmere spesifisert.

Svar:

Samferdselsdepartementet har lagt frem 1 rapport og 3 strategier i perioden fra oktober 2009. Disse er listet opp i oversikten nedenfor.

Forsknings- og konsulentrapporter som er innhentet til bruk i senere meldinger og proposisjoner er ikke inkludert i oversikten. Det samme gjelder framlegg for Stortinget.

Tittel	Tidspunkt	Bakgrunn for utarbeidelse
Etablering av faste grenser for rus-påvirkning og straffeutmåling for andre stoffer enn alkohol.	Desember 2010	Bakgrunn for rapporten var å gi Samferdselsdepartementet faglig grunnlag for å kunne forskriftsfastsette forbudsgrenser og straffeutmålingsgrenser for påvirkning av andre stoff enn alkohol, i henhold til vegtrafikkloven § 22 nytt sjette ledd.
Strategi for samfunnssikkerhet og beredskap i samferdselssektoren.	Oktober 2009	Bakgrunnen for strategien var å bidra til en systematisk og god oppfølging av arbeidet med samfunnssikkerhet og beredskap i samferdselssektoren.
Strategi – Intelligente transportsystemer.	Februar 2010	En revidering fra en tilsvarende strategi i 2002. ITS vil være sentralt for å utvikle transportsystemet i Norge. Formålet med strategien var å klargjøre ansvars- og oppgavedeling på området samt fastlegge enkelte grunnleggende prinsipper.
Forskningsstrategi for Samferdselsdepartementet 2011 - 2014	Februar 2011	Strategien skisserer det langsiktige kunnskapsbehovet for SD. Strategien gir også signaler om fremtidig prioritering.

SPØRSMÅL NR. 251

Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 24. november 2011 av justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Bamble Lensmannskontor var for få år siden landets største lensmannskontor. Det er nå i ferd med å tappes for ressurser og reduserer åpningstiden. Politiet får heller ikke ressurser til å etterforske eller rykke ut ved ulykker. Sist mandag stod en søppelbil i full fyr. Politiet hadde ikke ressurser til å rykke ut.

Er statsråden tilfreds med situasjonen, og er det greit at politimesteren i Telemark er i ferd med å legge ned et lensmannskontor i en kommune med over 14 000 innbyggere?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen og justisministeren skryter hele tiden av hvor mye regjeringen har økt bevilgningene til politiet. Men dessverre er dette langt unna den virkeligheten folk opplever ute i den virkelige verdenen. Firmaet Tellefsen AS har i de siste årene hatt en rekke innbrudd, dieseltyverier osv. men når man ringer politiet så har de ikke ressurser til å rykke ut. Dette er en uholdbar situasjon. Senest sist mandag var det brann i en søppelbil som stod i veien på fv 353 i Bamble. Når politiet ble bedt om å komme så fikk man beskjed om at politiet ikke hadde ressurser til å rykke ut. Dette samsvarer ikke med løftene justisministeren

gjentar om at regjeringen prioriterer politiet og øker bevilgningene for å være mer til stede ute.

Svar:

Jeg har forelagt spørsmålet for Politidirektoratet som igjen har innhentet informasjon fra politimesteren. Politimesteren opplyser at Bamble i mange år har vært del av et større vakt-distrikt, som omfatter kommunene Skien, Porsgrunn, Siljan og Bamble. Det er operasjonssentralen som disponerer politipatruljene og prioriterer politiets innsats ved ulike operative hendelser og oppdrag.

Det er flere år siden lensmannskontoret hadde ansvar for å håndtere den typen oppdrag som stortingsrepresentanten beskriver. De siste årene har Bamble lensmannskontor i all hovedsak vært publikumsmottak for lokalbefolkningen og etterforsket lokale straffesaker. Bemanningen ved Bamble lensmannskontor er derfor av mindre betydning for prioriteringen av politipatruljene, som ble gjort i forhold til brannen i en søppelbil.

Politimesteren opplyser videre at politiets utviklingsarbeid i Telemark har som mål å øke politiets evne til å forebygge og bekjempe kriminalitet, samt sikre trygghet og rettsikkerhet for befolkningen.

Konkret satser Telemark politidistrikt på strategisk og kunnskapsbasert ledelse med sikte på helhetlig styring og prioritering av de tilgjengelige ressursene. For å få dette til må ressursene kunne utnyttes fleksibelt og den tilgjengelige kompetansen må utvikles i tråd med samfunnsutviklingen.

Regjeringen har som mål å sikre at politi- og lensmannsetaten har tilstrekkelig bemanning og kompetanse for de oppgaver som skal utføres. Regjeringen har derfor i perioden 2005 til 2011 økt bevilgningen til politiet og påtalemyndigheten med 4,0 milliarder kroner (48,8 prosent). I tillegg er det i Prop. 1 S for 2012 foreslått en økning i bevilgningen på 696 millioner kroner.

Telemark politidistrikt har, i likhet med landets øvrige politidistrikter, fått del i en betydelig budsjettvekst de senere årene. Bare i løpet av siste året har bevilgningen økt med 12,2 mill. kr., som gir en vekst på 4,5 %.

Justisdepartementet hadde tidligere den direkte

etatsstyringen av det enkelte politidistrikt. Da Politidirektoratet ble opprettet og politireformen vedtatt av et bredt flertall i Stortinget, innebar dette også vesentlige endringer i den administrative styringen av norsk politi. Etatsstyringsoppgavene for politidistrikten og de fleste særorganene ble delegert til Politidirektoratet, herunder ressursfordeling, intern organisering og resultatoppfølging. Politimesteren i det enkelte distrikt har ansvaret for ressursfordeling og tjenesteordninger i politidistriktet, og hun vurderer hvordan ressursene skal benyttes for å sikre hele politidistriktet en god polititjeneste.

Avslutningsvis vil jeg understreke at grensereguleringer, også når det gjelder politistasjons- og lensmannsdistrikter, i hvert enkelt tilfelle er en sak for Regjeringen, som ovenfor Kongen i statsråd innstiller på eventuelle endringer i tjenestestedenes grenser. Ved alle endringer i politiets organisering legges det stor vekt på den lokale prosessen og en god dialog med kommunene.

SPØRSMÅL NR. 252

Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 18. november 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Undertegnede har tidligere tatt opp spørsmål til statsråden om hvorvidt Havforskningsinstituttet ville komme til å måtte avlyse det svært viktige sommertoktet i Norskehavet grunnet manglende midler. Dette ville vært svært beklagelig all den tid at de resultater som disse forskningstoktene frembringer gir oss en god pekepinn over bestandsutviklingen.

Kan statsråden redegjøre for om hvorvidt dette toktet ble gjennomført som planlagt, og hvis ikke ber jeg om begrunnelse for hvorfor så ikke skjedde?»

Svar:

Det aktuelle sommertoktet ble gjennomført som et koordinert økosystemtokt i Norskehavet og omliggende hav i perioden 18. juli til 31. august 2011. Toktet ble gjennomført i samarbeid mellom havforskningsinstituttene på Island, Færøyene og i Norge med forskningsfartøyet R/V "Arni Fridriksson" fra Island og de innleide fiskefartøyene M/V "Finnur Fridi" fra Færøyene og M/V "Libas" fra Norge. Toktrapporten inngår som grunnlagsdokument til relevante arbeidsgrupper i Det internasjonale havforskningsrådet ICES i 2012.

SPØRSMÅL NR. 253**Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 18. november 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Petroleumsnæringen er vår viktigste næring. Den bidrar betydelige verdier til samfunnet. Samtidig krever den store mengder energi. Hovedsaklig har næringen selv produsert sin strøm gjennom turbiner på land. Nå ønsker mange at installasjonene skal elektrifiseres, som vil kreve nye linjer og mer kraft. Det har skapt konflikter, blant annet i Hardanger.

Hvilke kostnader mener statsråden det er akseptabelt at oljenæringen påfører landets øvrige strømkunder ved elektrifisering av oljeinstallasjoner?»

Svar:

Siden 1997 har kraft fra land vært vurdert for alle nye utbygginger og større ombygginger på kontinentalsokkelen. En forutsetning for at kraft fra land kan gjennomføres er at tiltaket ikke har negative effekter på kraftsystemet på land. I tillegg er det viktig at tiltaket er samfunnsøkonomisk lønnsomt, og nivået på CO₂-avgift og kvotepris reflekterer det nivået på tiltakskostnader som skal avgjøre om det bør gjennomføres eller ikke. Eventuelle kostnader for nettoppgraderinger som følge av tiltaket må også inkluderes i tiltakskostnadsanalysen.

I lys av ønsket om økt bruk av kraft fra land til installasjoner på sokkelen er det viktig med stor oppmerksomhet på grenseflatene mellom kraftsystemet og petroleumssektoren. Jeg er opptatt av at vi ikke ender opp i en situasjon med regionale ubalanser, og at kraft fra land ikke går på bekostning av leveranser til annet næringsliv eller forbrukere. Det er viktig at selskapene tidlig tar kontakt med aktuelle nettmyn-

digheter og nettselskap når nye prosjekter med bruk av kraft fra land vurderes.

I henhold til kontrollforskriften kan nettselskapene fastsette et anleggsbidrag for å dekke anleggskostnader ved nye nettilknytninger eller ved forsterkning av nettet til eksisterende kunder, når kunden krever økt kapasitet eller kvalitet som utløser behov for forsterkning. Ved investeringer i maskete nett (sammenhengende nett med varierende antall alternative traseer) kan anleggsbidrag kun fastsettes i ekstraordinære tilfeller. Industrielle forbrukere, herunder petroleumsinstallasjoner, knyttes vanligvis til nettet via radialer (enkeltstående ledning frem til det øvrige nettet) hvor kostnadene kan henføres til én eller et begrenset antall aktører. Jeg mener at det er økonomisk fornuftig at slike investeringer finansieres gjennom anleggsbidrag.

Når det gjelder Hardanger, er ledningen Sima-Samnanger en del av det maskete sentralnettet. Behovet for ledningen skyldtes en rekke forhold, også generell forbruksutvikling og befolkningstilvekst på Vestlandet. Sentralnettet er nasjonal infrastruktur som kommer hele landet til gode og det er vanskelig entydig å henføre nytte/kostnader av investeringer til enkeltaktører. Jeg mener følgelig at investeringskostnader i sentralnettet skal finansieres gjennom nettleien og ikke gjennom anleggsbidrag.

Jeg mener at gjeldende regelverk sørger for en hensiktsmessig kostnadsfordeling av investeringer og oppgraderinger av nettet. Om kraft fra land skal gjennomføres eller ikke er avhengig av om tiltaket er samfunnsøkonomisk lønnsomt og en vurdering av effektene tiltaket har på kraftsystemet regionalt.

SPØRSMÅL NR. 254**Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 24. november 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Slik utbygging av strøminfrastruktur for bolig-utbyggingsområder i dag praktiseres er det et tilnærmet monopol på utførelsen som svært ofte foretas av nettleverandørs eget datterselskap. Anbudsprosedyrene er lukket for eiendomsutvikler som heller ikke får spesifisert eller dokumentert kostnadselementene ved endelig avregning, slik at kontroll er utelukket.

Vil statsråden bidra til at den eksisterende situasjon endres og dermed bidra til en mulig reduksjon av de stadig økende boligpriser?»

Svar:

Gjennom konsesjonen har nettselskap monopol til å bygge, eie og drive elektriske fordelingsanlegg med spenning opp til og med 22 kV innenfor et geografisk område. Samtidig har nettselskapene plikt til å levere elektrisk energi til forbrukerne innenfor det området konsesjonen gjelder for. Nettselskapet kan kreve et anleggsbidrag for de faktiske kostnadene som følger av kundens tilknytning til nettet.

Nettselskapet har ansvar for nettutbygging og kan enten selv stå for denne, eller velge utførende entreprenør. I begge tilfeller må nettselskapet sørge for at anleggskostnaden ikke overstiger nødvendig utbyggingskostnad. Lov om offentlige anskaffelser med tilhørende forskrifter stiller en rekke krav til innkjøpsregler og rutiner. Sammen med forskrift om økonomisk og teknisk rapportering, inntektsramme for nettvirksomheten og tariffen (kontrollforskriften) begrenser dette nettselskapenes mulighet til å misbruke sin monopolstilling til å favorisere egne konsernselskaper.

Dersom arbeid utføres av nettselskapets egne ansatte skal anleggskostnaden beregnes etter selvkost. Det er ikke anledning til å legge generelle påslag på kostnadene som inngår i anleggsbidraget. Dersom nettselskapet lar andre utføre anleggsarbeidet, er nettselskapet ansvarlig for å ha rutiner som sikrer at anleggsbidraget ikke overstiger nødvendige utbyggingskostnader. Dersom selskap i samme konsern utfører anleggsarbeidet, gjelder spesielle regler som skal hindre krysssubsidiering. Alle transaksjoner mellom nettselskapet og andre selskaper i samme konsern skal skje til markedsvilkår og avtaler mellom selskap i konsern skal foreligge skriftlig.

Kontrollforskriften gir kunden rett til informasjon om beregningsgrunnlaget for eget anleggsbidrag. Beregningsgrunnlaget for anleggsbidraget skal være spesifisert på en slik måte at kunden i samråd med sakkyndig kan ta stilling til rimeligheten i kostnadsoverslaget. Nettselskapet skal på forespørsel legge fram detaljert informasjon om kundens anleggsbidrag.

Det er viktig at kunden er trygg på at tilknytning til nettet utføres med riktig kvalitet og til lavest mulig pris. Ansvar for og oppfølgingen av kontrollforskriften er delegert Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE). Ved mistanke om brudd på regelverket kan kunden klage til NVE, som kan få innsyn i hele prosessen ved valg av utførende entreprenør. NVEs vedtak kan eventuelt påklages videre til Olje- og energidepartementet.

SPØRSMÅL NR. 255**Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 21. november 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Mener statsråden at en lokalpolitisk skjønnsavgjørelse i henhold til § 32-1 annet ledd i lov 2008-06-27 nr 71: Lov om planlegging og byggesaksbehandling, ikke er et enkeltvedtak som ikke kan påklages, og derfor er fullt ut dekkende innenfor artikkel 3 og 4 i det Europeiske charter fra 1985 om lokalt selvstyre?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med en klagesak om ulovlig tiltak i strandsonen i Fjell kommune i Hordaland har Fylkesmannen påklaget vedtaket fra møtet i kommunen den 30.08.2011. Fjell kommune viser til lov 2008-06-27 nr 71: Lov om planlegging og byggesaksbehandling (Plan- og bygningsloven). I lovens § 32-1 annet ledd fremgår det; sitat: Er overtredelsen av mindre betydning, kan kommunen avstå fra å forfølge ulovligheten. Beslutningen om dette er ikke enkeltvedtak, sitat slutt.

Formuleringen her tolker en som at lovgiverne har gitt det lokale selvstyret en overordnet skjønnskompetanse, da i overensstemmelse med det Europeiske charter (1985) om lokalt selvstyre.

Begrunnelsen for spørsmålet er derfor om det er Fylkesmannen eller kommunens fortolkning av Plan- og bygningsloven som er den korrekte.

Svar:

Kommunen har en plikt etter plan- og bygningsloven § 32-1 til å forfølge ulovlige forhold. Begrunnelsen for dette er å sikre at lovfestede krav følges.

For å hindre at uforholdsmessig mye ressurser brukes på små regelbrudd, gir bestemmelsen kommunen en anledning til å unnlate å forfølge forhold av "mindre betydning". Kommunens beslutning om å unnlate å forfølge et ulovlig forhold er ikke et enkeltvedtak, og kan således ikke i seg selv påklages. Grunnen til at vedtaket ikke kan påklages, er at det ofte kan være en interesse for naboer eller andre å få kommunen involvert i privatrettslige tvister som bare i liten grad berører de forhold bygningsmyndighetene skal ivareta. Bestemmelsen gir kommunen en skjønsmessig adgang til å vurdere om den ønsker å forfølge et ulovlig forhold av mindre betydning. Hva som er et forhold av mindre betydning er ikke et skjønnsstema.

Hvis en kommune beslutter å ikke forfølge et ulovlig forhold, kan denne beslutningen i seg selv ikke påklages. Den kan allikevel tenkes å bli overprøvd på to måter. For det første kan fylkesmannen etter omstendighetene foreta en lovlighetskontroll etter kommuneloven § 59. For det andre kan en vurdering av om det ulovlige forholdet er av mindre betydning inngå i vurderingen i en klage over et vedtak. Hvis kommunen har gitt byggetillatelse eller ferdiggatt et tiltak som er ulovlig, kan klageinstansen overprøve vedtaket hvis det ulovlige forholdet ikke er av mindre betydning.

Når det gjelder Det europeiske charteret om lokalt selvstyre, gir dette statene et vidt handlingsrom til gjennom lovgivning å regulere kommunenes kompetanse. Det samme gjelder overprøving av kommunenes skjønn. Etter vår oppfatning er klagerett etter plan- og bygningsloven i samsvar med charteret.

SPØRSMÅL NR. 256**Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 22. november 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I noen tinglysningstilfeller eksisterer ikke en motpart i tradisjonell forstand, og ankesakens fremdrift vil på mange måter avhenge av Statens kartverks saksbehandling.

Ser statsråden ulemper ved et regelverk hvor Statens kartverk i realiteten kan forsinke rettsavgjørelse av saker hvor de selv er part ved å bruke lang tid på videresendelse?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til skriftlig spørsmål av 05.10.2011, jfr. Dokument nr. 15:21 (2011-2012). Det ble stilt spørsmål om statsråden ser ulemper ved et regelverk hvor Statens kartverk i realiteten kan forsinke rettsavgjørelse av saker hvor de selv er part ved å bruke lang tid på videresendelse.

I svar av 17.10.2011 vises til saksbehandlingstid for å fatte tinglysningssavgjørelse og saksbehandlingstid i ankeavgjørelser. Videre beskrives en prosess med en tradisjonell motpart, prosesskriv mv.

Ikke i alle tilfeller vil den prosess som beskrives være treffende for sakens gang. I en sak hvor tinglysning nektes på bakgrunn av delingsloven vil det ikke foreligge en motpart i tradisjonell forstand. I slike hvor delingsforbudet gjelder kan en part likevel ha rett på tinglysning med bakgrunn i odelsloven. Delingsforbudet i jordloven § 12 står tilbake for odelsloven § 14 om fordelingen av eiendommer som er odels- eller odlingsjord. Statsrådets svar oppfattes slik at det ikke er retningslinjer eller praksis på hvor lang tid kartverket kan bruke på å saksbehandle - eller forberede - en oversendelse til domstol.

Svar:

Etter tinglysingsloven er klageordningen slik at en tinglysningssavgjørelse kan ankes til lagmannsret-

ten. Det normale utgangspunkt vil være at det er den som avgjørelsen direkte gjelder som er klager. Det er avgjørelsen til tinglysingsmyndigheten som ankes og tinglysingsmyndigheten har i slike saker den samme rolle som andre forvaltningsorganer. Det er ikke slik at forvaltningsorganer på noen som helst måte har noen fordeler av eller egeninteresser i å ha restanser. Sakene må utredes, og det kan oppstå forsinkelser som følge av at det må innhentes mer informasjon fra ulike hold. Saksbehandlingstiden vil også bero på organiseringen av arbeidet, prioriteringer mellom oppgaver og tilgangen på kapasitet og kompetanse. I denne forbindelse har jeg stor tillit til Statens kartverk og jeg vet at etaten systematisk arbeider for å få ned saksbehandlingstiden.

Statens kartverk har av departementet fått en rekke målkrav knyttet til saksbehandlingstiden, men saksbehandlingstiden på ankesaker har til nå ikke vært målt i detalj. I 2010 var den gjennomsnittlige behandlingstiden for ankesaker på litt over fem måneder fra den kom til tinglysingen til sakene ble oversendt lagmannsretten. Tilsvarende var den gjennomsnittlige saksbehandlingstiden for ankesaker innkommet i 2011, på litt over fire måneder. Jeg er kjent med at Statens kartverk har satt som internt mål at saksbehandlingstiden i disse sakene skal ytterligere ned i 2012. Departementet vil uansett fastsette eget måltall også for saksbehandlingstiden i ankesaker.

Departementet møter Statens kartverk til etatsoppfølging tre ganger i året og vil i fremtiden også ha dialog om behandlingstiden i ankesaker forut for oversendelsen til lagmannsretten.

Den konkrete saken stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve viser til reiser flere retts spørsmål knyttet til jordlov, odelslov og konsesjonslovgivningen. Saken er nylig oversendt lagmannsretten og jeg finner av den grunn at det ikke er riktig å kommentere den konkrete saken ytterligere.

SPØRSMÅL NR. 257**Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 22. november 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Mediagruppen Grenland har i 27 år drevet radio rettet spesielt mot kristne lyttere. I sommer søkte Norske etermedier om konsesjon. Noe også Media gruppen Grenland og LO gjorde når disse ble kjent med dette. Tilsynet gir konsesjonen til LO og Norske etermedier med begrunnelsen i at de søkte først. For Mediagruppen Grenland som også har søkt blir tildeelingen veldig spesiell.

Vil statsråden gå inn og se hva som har skjedd og om det er mulig å finne en løsning som gjør at Media gruppen Grenland kan få fortsette?»

Svar:

Medietilsynet mottok klage fra Mediagruppen Grenland den 10. oktober 2011.

Klagen er fortsatt til behandling. Ved lovendring som trådte i kraft 1. juli 2011 har Medietilsynet fått en mer uavhengig rolle ved behandling av enkeltsaker på kringkastingsfeltet. Klager over Medietilsynets enkeltvedtak behandles av Medieklagenemnda. Departementet kan ikke instruere Medietilsynet eller Medieklagenemnda i enkeltsaker. Dette følger av kringkastingsloven §§ 2-14 og 2-15. Jeg vil derfor ikke gå nærmere inn i saken.

SPØRSMÅL NR. 258**Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 22. november 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Regjeringen reduserer kraftig i overføringen til Redningsselskapet i statsbudsjett for 2012. Dette får dramatiske konsekvenser for beredskapen langs kysten og Redningsselskapet må ta to båter ut av drift, bl.a. redningsskøyten som er stasjonert på Skjervøy.

Med den bakgrunn, vil statsråden være tilfreds med beredskapen til sjøs i Nord-Troms, og ser statsråden den verdi en operativ redningsskøyte utgjør i form av liv som blir berget og fartøy som blir berget fra forlis?»

Svar:

Redningsselskapet har en viktig rolle i den totale beredskapen langs kysten. Regjeringa har i Prop. 1 S (2011-2012) for Fiskeri- og kystdepartementet fremmet forslag om å bevilge 44,4 millioner kroner i tilskudd over Fiskeri- og kystdepartementet sitt budsjett til Redningsselskapet for 2012. Dette er en videreføring med prisjustering av bevilgningen for 2011.

I forbindelse med Stortingets behandling av statsbudsjettet for 2012 har Senterpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Arbeiderpartiet, i samarbeid med

meg, varslet at partiene går inn for å øke tilskuddet til Redningsselskapet med 10 millioner kroner. En slik økning vil innebære at tilskuddet til Redningsselskapet for 2012 vil bli 54,4 millioner kroner.

Som kompensasjon for bortfall av inntekter fra den tidligere spilleautomatvirksomheten i selskapet mottar Redningsselskapet 21,5 % av avsatt beløp fra overskuddet til Norsk Tipping. Hva dette vil utgjøre for 2011 er det per i dag for tidlig å si noe eksakt om. Ordningen videreføres også i 2012. Dette tilskuddet utgjorde for 2009 ca. 132 millioner kroner og for 2010 ca. 133 millioner kroner.

Det vises videre til at Redningsselskapet har inngått en samarbeidsavtale med Kystverket som kan gi muligheter for ytterligere oppdrag innen oljevern. Dette kommer i tillegg til at Kystverket kjøper los-transporttjenester av Redningsselskapet i enkelte regioner.

Ut i fra de midler Redningsselskapet har disponibelt gjennom en finansformue på ca. 700 millioner, samt selv skaffer gjennom egen inntektsbringende aktiviteter, og statlige tilskudd, må selskapet selv definere det antallet fartøy som kan benyttes langs kysten. For 2012-budsjettet er det statlige tilskuddet

foreslått økt med ca. 25 %, fra 43,3 mill kroner i 2011 til 54,4 millioner i 2012.

Jeg vil også understreke at både Kystvakten og redningshelikoptertjenesten har viktige roller i den norske redningsberedskapen. Dette er ressurser som må ses i sammenheng med Redningsselskapets rolle

i arbeidet med å ivareta sjøsikkerheten. Etter min oppfatning gir de ressurser som Redningsselskapet, Kystvakten og redningshelikoptertjenesten samlet rår over en forsvarlig beredskap langs kysten, herunder i Nord-Troms.

SPØRSMÅL NR. 259

Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 23. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I høst må 400 000 nordmenn fornye førerkortet for å kunne fortsette å kjøre lett lastebil. Innehavere av førerkortklassene C1 og C1E må fornye sine førerkort jevnlig for at disse skal være gyldig for lett lastebil eller andre tunge kjøretøy.

Kan statsråden opplyse om de totale kostnadene knyttet til dette både for transportetatene og helsevesenet, og mener statsråden det er en fornuftig ressursbruk at kvinner og menn i yngre alder må foreta denne fornyelsen hvert femte år?»

Svar:

De som i år må fornye sitt førerkort for lett lastebil (klasse C1 eller C1E) er hovedsaklig førerkortinnehavere som i sin tid tok førerkort klasse 1. Klasse 1 omfattet både personbil og lett lastebil og det var kun krav om egenattest for helse. I 1997 ble lett lastebil egen førerkortklasse som en følge av andre førerkortdirektiv. Det ble da strengere helsekrav for lett lastebil enn personbil, slik at for å beholde rettigheten til fortsatt å kunne kjøre lett lastebil måtte det innleveres en helseattest fra lege. Helseattesten måtte innleveres senest 31. desember 2001. Svært mange førerkortinnehavere kom rett før fristen. Disse førerkortene fikk da en varighet på 10 år i henhold til re-

glene den gang. Det er disse førerkortinnehaverne som kommer på trafikkstasjonene i høst for å fornye sitt førerkort for lett lastebil. Tallet er derfor betydelig høyere enn hva det vil være et ordinært år.

Det er førerkortinnehaveren selv som betaler både for legeattesten og for førerkortet. Gebyret for førerkortet på kr 220,- er kostnadsriktig. Den store pågangen på trafikkstasjonene skal således ikke være belastende i forhold til Statens vegvesen sitt budsjett. Hvilke ekstra utgifter fylkesmennene har hatt som følge av at en del av helsesakene må avgjøres av fylkeslegen, kjenner jeg ikke til.

Jeg kan i den forbindelse nevne at gyldighetstiden for tunge førerkortklasser nå er fem år. Dette skyldes at tredje førerkortdirektiv, som trer i kraft 19. januar 2013, innfører fem års gyldighet for tunge førerkortklasser. Ved innføring av yrkessjåførdirektivet i 2008 ble det ansett hensiktsmessig å samkjøre regelverkene slik at tungbilsjåførene etter hvert kunne foreta fornyelse i forbindelse med gjennomføring av den påkrevde yrkesmessige etterutdanningen hvert femte år. På denne måten vil gyldighetsperioden for førerkortet samsvare med gyldighetsperioden for yrkessjåførkompetansen, noe som vil gi et enklere og mer forutsigbart system både for førerkortinnehaveren og for Statens vegvesen.

SPØRSMÅL NR. 260**Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 23. november 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Ordningen med såkalt "Staff assessment" for sivilt ansatte i FN virker slik at den ansatte blir trukket om lag 30 % av sin lønn som sendes landet vedkommende er statsborger av uten at man opparbeider seg noen rettigheter i landet.

Mener utenriksministeren at dette er en tilfredsstillende ordning for FN-ansatte eller vil han eventuelt ta grep som medfører at de ansatte også opparbeider seg rettigheter i landet de betaler til?»

BEGRUNNELSE:

Etter hva vi er kjent med så blir norske borgere som arbeider sivilt for FN trukket ca. 30 % av sin lønn i "Staff assessment". Vi har fått opplyst at beløpet helt eller delvis blir overført til Norge. Det fremgår at dette er en generell ordning som gjelder sivilt ansatte i FN og pengene tilføres det landet vedkommende er statsborger av uavhengig av om vedkommende er bosatt der, har eiendom i landet eller har trygderettigheter der.

En person som etter å ha vært med i det norske styrkebidraget til UNPROFOR i et år, ble tilbudt sivil jobb for FN. Han kontaktet Folkeregisteret i Norge for å få vite hvilke muligheter han hadde. Han fikk beskjed om at han ikke kunne være registrert som bosatt i Norge uten at skulle tilbringe minst 180 dager årlig i landet. Siden dette ikke var forenlig med jobben, bosatte han seg i Portugal med sin familie. Han flyttet fra Norge i 1994. Han søkte om å få flytte tilbake i 2006, men fikk avslag da han ikke hadde mulighet til å oppholde seg i Norge i 180 dager årlig. Situasjonen ville ha vært annerledes dersom vedkommende hadde jobbet for UD, Forsvaret eller annen statlig institusjon. Vedkommende fikk også beskjed fra NAV at han ikke har noen rettigheter i Norge, til tross for at han blir trukket 30 % av lønnen i såkalt "Staff assessment", som sendes til Norge.

Svar:

Ifølge FNs International Civil Service Commission, er såkalt "staff assessment" ikke å anse som beskatning av eller trekk i lønnen.

Ordningen har kommet i stand på bakgrunn av at amerikanske FN-ansatte må betale skatt til USA basert på sine lønninger fra FN i motsetning til ansatte fra alle andre nasjoner. Skattebeløpet får de refundert av FN, og USA betaler igjen dette beløpet til FN som en del av sitt pliktige bidrag til kjernebudsjettet. Det er denne utgiften som er klassifisert som "staff assessment".

Det er bare USA som krever nasjonal skatt av FN-ansatte og dermed betaler "staff assessment"-utgifter som en del av sitt kjernebidrag til FN. For alle andre land innebærer ordningen at "staff assessment"-delen av lønnsutgiftene til f.eks. norske ansatte, vil fremstå som en rabatt i det utlignede kjernebidraget til organisasjonen.

På bakgrunn av denne ordningen, kan det fremstå som om bruttolønn i FN er kunstig høy samt at det utliknes en slags skatt i form av staff assessment, slik det påpekes i spørsmålet. "Staff assessment" må imidlertid kun forstås som en budsjett-teknisk løsning for å imøtekomme det faktum at ett land innkrever skatt fra sine FN-ansatte.

Det kan legges til at denne ordningen kun gjelder for faste stillinger i FN, som telles som "national posts" og at nivået for "staff assessment" avhenger av lønnsnivået, samt at FN-ansatte selv dekker utgifter til helseforsikring (med noe rabatt) og innskudd i FNs pensjonsfond.

Dette betyr derfor at norske borgere som jobber sivilt for FN ikke trekkes i skatt som overføres til Norge. Koblingen mellom "staff assessment" og de rettighetene borgere har, eller opparbeider seg under sivil FN-tjeneste, blir følgelig heller ikke relevant.

Ordningen med "staff assessment" er vedtatt med konsensus i FN, og jeg anser det som mest hensiktsmessig at norske internasjonale tjenestemenn fortsetter å være en del av denne ordningen.

SPØRSMÅL NR. 261**Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 23. november 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Menneskerettighetssituasjonen i Iran er bekymringsfull. Avisen Vårt Land skriver om en pastor som er dødsdømt og forfulgt på et grunnlag som er innenfor flyktningebegrepet. I gitte situasjoner kan norske ambassader intervensjon i slike saker. Fredsprisvinner Shirin Ebadi viser på sin side til at et viktig pressmiddel kan være å fryse eiendommer og konti til ledere av rettsvesenet, samt innføre reiseforbud.

Hvordan ser utenriksministeren på den konkrete saken og Ebadis generelle appell til vestlige land?»

BEGRUNNELSE:

Avisen Vårt Land skriver om overnevnte sak 4. november der en iransk pastor er dødsdømt for å ha konvertert til islam. Gunnar Ekeløve-Slydal i Den Norske Helsingforskomité mener det vil være naturlig at den norske ambassaden i Teheran engasjerer seg direkte i saken fordi det vil være for farlig for pastoren å krysse grensen til Tyrkia og henvende seg til FNs høykommissær for flyktninger der.

Svar:

Jeg deler bekymringen over den meget alvorlige menneskerettighetssituasjonen i Iran. Selv om spørsmålet ikke nevner pastoren ved navn, legger jeg ut fra sammenhengen til grunn at det gjelder pastor Youcef Nadarkhani. Dette er en sak vi gjennom vår ambassade i Teheran har fulgt tett gjennom lengre tid, og som jeg også har gjort rede for i mitt svarbrev av 5. oktober i år til representant Syversen.

Jeg viser også til statssekretær Gry Larsens uttalelse av 30. september, som tilkjenner at Norge er

meget bekymret for situasjonen til pastor Nadarkhani. Denne saken er et tydelig eksempel på hvordan Iran bryter menneskerettighetene og spesielt forfølger religiøse minoriteter. Norge har gjentatte ganger, i bilaterale samtaler med iranske myndigheter, gjennom innlegg i FNs organer og i offentlige uttalelser oppfordret iranske myndigheter på det sterkeste til å etterleve sine internasjonale forpliktelser på dette området.

Flyktningebegrepet, som spørsmålet henviser til, kommer ikke til anvendelse i denne konkrete saken, slik det er definert i flyktningkonvensjonens artikkel 1A, all den tid pastor Nadarkhani fortsatt befinner seg på sitt hjemlands territorium. Videre anser jeg ikke at det, slik saken nå står, finnes grunnlag for å instruere vår utenriksstasjon til å fremme sak om overføring til Norge, i henhold til utlendingsloven § 35.

Jeg er enig i fredsprisvinner Shirin Ebadis utsagn om at målrettede sanksjoner mot sentrale personer i Irans rettsvesen vil kunne være et riktig og viktig pressmiddel for å bidra til positiv utvikling i menneskerettighetssituasjonen. I april sluttet Norge seg til EUs menneskerettighetsmotiverte sanksjoner som fryser konti og andre økonomiske midler til 32 sentrale personer i Irans rettsvesen og maktapparat (EUs forordning nr. 359/2011).

Norge vil fortsette å følge menneskerettighetssituasjonen i Iran nøye, og vi vil gjøre vårt syn kjent både overfor iranske myndigheter og i internasjonale fora. Norge vil reagere på krenkelser av livssyns- og ytringsfriheten, enten det er i Iran eller andre deler av verden.

SPØRSMÅL NR. 262**Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 18. november 2011 av justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) har nå i lang tid jobbet med en samlet kapasitetsplan for bl.a. fengslene. Haugesundregionen har i lang tid spilt inn et behov for et nytt fengsel med høyt sikkerhetsnivå som kan erstatte Haugesund fengsel sine 18 plasser. Det er utarbeidet planer for et nytt fengsel med plass til ca 80 fanger og alle kommuner i regionen støtter arbeidet.

Vil statsråden reise på besøksrunde i Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt og se på behovet for nytt fengsel og flere politistillinger?»

BEGRUNNELSE:

Haugesundregionen har ca 170.000 innbyggere (basert på Helse Fonna-inndelingen), men kun 18 soningsplasser med høyt sikkerhetsnivå. Haugesund fengsel har en beliggenhet, størrelse og tomt som gjør at det ikke tilfredsstillende god nok moderne krav til fengselsdrift for å få stordriftsfordeler for både innsatte og ansatte.

Regionen har svært få soningsplasser og prekær mangel på varetektsplasser. Dette medfører også at en uforholdsmessig høy andel av politifolks arbeidstid blir brukt til å kjøre og bevokte fanger mellom rettssaler, andre fengsler og avhør.

Dessuten fører manglende regional soningskapasitet til at avstanden til soningssted blir for lang i forhold til målet om å tilbakeføre domfelte til samfunnet etter endt soning.

Statsråden kjenner helt sikkert til problemstillingen på generelt basis, men jeg vil svært sterkt anbefale statsråden å ta en reise i hele politidistriktet og se og høre om aktuelle saker som både gjelder behovet for nytt fengsel, en bedre tildelingsmodell for politistillinger og se hvorfor man ønsker at Haugaland- og Sunnhordland Politidistrikt skal opprettholdes i tråd med høringsuttalelser knyttet til Politidirektoratets anbefalinger til ny distriktsstruktur i politi- og lensmannsetaten.

Regionen har også utarbeidet en mulighetsstudie som har tatt utgangspunkt i nasjonale prognoser for behov for fengselsplasser og regionalt omfang av kriminalitet. Når man også vet om stor satsning på politiet fremover og effekten av en ny straffelov, så må man forvente at flere kriminelle blir tatt i fremtiden og at mange av dem vil sone lengre dommer enn i dag.

Den logiske konsekvensen av dette er at behovet for fengselsplasser vil øke. Haugesundregionen peker seg naturlig ut som et område med stor underdek-

ning i dag, som vil kunne bli enda større i fremtiden, ettersom regionen er i vekst.

Dagens fengsel i Haugesund har svært klare begrensninger og mulighetsstudien tar til orde for et nytt fengsel i Haugesundregionen med 60 plasser på høyt sikkerhetsnivå og 20 plasser på lavere nivå, totalt 80 plasser.

Det har i en viss tid vært forventninger til at den nye kapasitetsplanen for kriminalomsorg skulle of-fentliggjøres. Det kom ingen avklaring i forbindelse med statsbudsjettet for 2012.

Jeg mener det er av svært stor betydning at statsråden engasjerer seg personlig i denne saken fordi det er en svært stor underdekning på soningsplasser i regionen, store mangler med dagens fengsel og det er stor lokal enighet om behovet.

Jeg er sikker på at statsråden vil bli godt mottatt og få verdifull innsikt i mange saker som nå kommer på hennes bord, i en region som ønsker å bli godt kjent med statsråden.

Svar:

Justisdepartementet er godt kjent med utfordringene i Haugalandet/Sunnhordaland. Departementet har gitt Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) i oppdrag å utarbeide en samlet kapasitetsplan med enhetsstruktur for fengslene og friomsorgskontorene.

I planen skal det vurderes hvordan kapasiteten i kriminalomsorgen bør settes sammen for å dekke fremtidig kapasitetsbehov og legge til rette for en straffegjennomføring etter intensjonene i St.meld. nr. 37 (2007-2008) Straff som virker – mindre kriminalitet – tryggere samfunn.

Det skal også vurderes hvor enhetene bør lokaliseres med hensyn til bl.a. nærhetsprinsippet og inn-sattes hjemsted, og hvor store enhetene bør være for å sikre et godt innhold i straffegjennomføringen. I tillegg skal det gjøres en vurdering av enhetenes byg-ningsmessige tilstand og hvordan fengslene bør være utformet for å tilfredsstillende kravene til moderne straffegjennomføring.

Strukturen i Kriminalomsorgen region sørvest, herunder Haugesund fengsel, vil bli vurdert i forbindelse med planen. I tilknytning til dette arbeidet vil KSF se på de innspill som er kommet i rapporten fra Haugalandrådet og Samarbeidsrådet for Sunnhordland. Jeg vil komme tilbake til planen på egnet måte.

Jeg vil vurdere flere besøk rundt i landet, herunder til Haugaland og Sunnhordland politidistrikt.

SPØRSMÅL NR. 263**Innlevert 14. november 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 24. november 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Kan statsråden avkrefte at dette ikke er første trinn i en sammenslåing av høyskolen i Narvik og Universitetet i Nordland?»

BEGRUNNELSE:

Departementet har besluttet å legge ned Student-samskipnaden i Narvik som egen virksomhet, og overfører driften til Studentsamskipnaden i Bodø.

Svar:

Å sikre langsiktig og bærekraftig studentvelferd er en av de viktigste forutsetningene for god høyere utdanning her i landet. Derfor holder vi nær kontakt og samarbeider godt med alle studentsamskipnadene.

Samskipnaden i Narvik har vært nær konkurs, og

departementet er kommet til at den beste måten å løse problemene på, er å gi driften et bredere feste ved å knytte den til en større organisasjon med base både i Narvik og i Bodø. Dette mener vi vil være en god løsning for studentene, uavhengig av strukturen i UH-sektoren. Det finnes flere eksempler på at én samskipnad dekker behovene ved flere universiteter og høyskoler, både private og offentlige. Samskipnaden i Oslo sørger for eksempel for studentvelferd ved 23 forskjellige institusjoner.

Den endringen av samskipnadsstrukturen som nå er foretatt, er uavhengig av eventuelle fusjonsstrategier for UH-sektoren. Samskipnader er selvstendige institusjoner i relasjon til universiteter og høyskoler. De har egne mandater, og målet er som før å beholde best mulig og mest mulig studentvelferd.

SPØRSMÅL NR. 264**Innlevert 15. november 2011 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 24. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at oppfølging av sykmeldte blir så enkelt som overhode mulig for næringslivet?»

BEGRUNNELSE:

Mindretallet i komiteen, Frp, Krf og Høyre, var da saken ble behandlet klare i sine advarsler mot økende byråkratisering og overadministrasjon:

"Disse medlemmer er bekymret for en økende byråkratisering og økende skjemavelde i velferds politikken. Det er grunn til å minne om at det avgjørende ikke er hvilke innsatsfaktorer man har, men hva slags resultater man får."

Flere næringsdrivende melder nå tilbake at de oppfatter rutinene ifm. sykemelding og dialogmøter som svært tidkrevende og byråkratiske. Ikke minst påpeker flere at skjemaene som skal fylles ut er vanskelig å få tak i og ligger godt gjemt.

Svar:

Reglene for oppfølging av sykmeldte ble endret fra 1. juli 2011. Endringene er i tråd med protokoll mellom partene i arbeidslivet og myndighetene om felles innsats for å forebygge og redusere sykefraværet og styrke inkluderingen av 24. februar 2010.

Det er etablert en felles forståelse av at tidligere og tettere oppfølging av sykmeldte og bedre samarbeid mellom alle berørte parter er avgjørende for å få sykmeldte raskere tilbake i jobb.

De nye reglene er - med noen viktige justeringer - en videreføring av reglene om tettere oppfølging av sykmeldte som ble innført i 2007. Endringene innebærer samtidig strengere krav til at dette blir dokumentert. Bakgrunnen for dette var en enighet om at det var behov for en økt felles innsats for å få ned sykefraværet og for å sikre at regelverk etterleves. Jeg er derfor opptatt av at alle parter bidrar med å oppfylle sine forpliktelser i oppfølgingsarbeidet.

De nye reglene stiller krav både til arbeidstakere,

arbeidsgivere og myndighetene. Jeg har forståelse for at arbeidsgivere kan oppleve nye krav til oppfølging og dokumentasjon som en administrativ belastning, ikke minst i en oppstartsfase. Som omtalt i Prop 1 S (2011-2012) for Arbeidsdepartementet må vi regne med at det vil ta noe tid før alle aktører har lagt om sine rutiner ved oppfølging av sykmeldte. Det er imidlertid viktig å ikke miste formålet av syne – nemlig de store gevinster dette vil ha for alle parter dersom dette fører til at vi klarer å redusere sykefraværet.

Når det er sagt, er det viktig at de administrative rutinene er så enkle som mulig. Som et hjelpemiddel for virksomhetene har derfor myndighetene og partene i fellesskap utarbeidet en veileder for gjennomføring av dialogmøtet etter 7 uker. Det er videre lagt opp til at store deler av kommunikasjonen mellom aktørene skal kunne skje elektronisk. Arbeidsgiver kan derfor sende inn rapportering og oppfølgingsplan til NAV-kontoret elektronisk via Altinn, samtidig som det er mulig å sende per post dersom det er hensiktsmessig. Det er også utarbeidet lett tilgjengelig informasjon om det nye regelverket. På web-sidene til nav.no er det eksempelvis lagt ut en kort instruksjonsvideo, som gir en rask innføring i hvordan arbeidsgiver kan benytte den elektroniske rapporteringskanalen.

Det arbeides videre med ytterligere tiltak. Blant annet arbeider Arbeids- og velferdsdirektoratet og Arbeidstilsynet sammen med partene i arbeidslivet om utvikling av en felles og forbedret mal for oppfølgingsplanen. Ved bruk av denne malen vil arbeidsgiver få hjelp til å huske på alle relevante momenter i forbindelse med utarbeidelse av oppfølgingsplanen.

De nye reglene for oppfølging av sykmeldte er iverksatt for alle nye tilfeller fra 1. juli 2011. Vi har

ennå ikke bred nok informasjon om hvordan de nye reglene fungerer. De første varsler om manglende rapportering (rapporterings skjema og/eller oppfølgingsplan) fra arbeidsgiver ble først sendt ut i september. Arbeids- og velferdsdirektoratet har imidlertid opplyst at over 90 pst. av varslene resulterer i at arbeidsgiver sender inn rapportering og oppfølgingsplan.

Jeg vil følge gjennomføringen av, og erfaringene med, de nye reglene løpende og nøye. Det er viktig at vi ikke pålegger aktørene arbeidskrevende plikter i oppfølgingsarbeidet uten at det får de tilsktede effektene. De nye reglene for oppfølging av sykmeldte er blant annet derfor en sentral del av evalueringsoppdraget av IA-avtalen som SINTEF Helse begynte på 1. juli 2011 og der den endelige evalueringen skal foreligge i juni 2013. Evalueringen ble iverksatt samtidig med innføring av de nye reglene, nettopp for å sikre at evalueringen kan kartlegge implementeringen av disse. En egen arbeidsgruppe under Oppfølgingsgruppen for IA-avtalen med representanter både for myndighetene og partene følger i tillegg med på erfaringene med de nye reglene.

For meg er det viktig å ha jevnlig kommunikasjon med partene i arbeidslivet om erfaringer med de nye reglene. Jeg er åpen for å vurdere om det er behov for å foreta enkelte justeringer i de vedtatte regler og i de administrative rutiner, dersom det blir dokumentert at det samlet sett vil bidra til en bedre, enklere og mer effektiv oppfølging av sykmeldte. Jeg tar sikte på å ta dette opp på møtet i Arbeidslivs- og pensjonspolitisk råd 13. desember i år, også for å drøfte hvordan vi så raskt som mulig kan få en mer systematisk dokumentasjon på erfaringene med de nye reglene.

SPØRSMÅL NR. 265**Innlevert 15. november 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 28. november 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I Aftenposten fremkommer det at Toll- og avgiftsdirektoratet definerer drivstoff basert på flytende naturgass (LNG) som mineraloljebasert slik at drivstoffet må betale vegbruksavgift. Dette er i strid med politiske føringer som både Arbeiderpartiet og Høyre har hatt for å kunne ta i bruk gass i industrielle prosesser og i hverdagen som drivstoff og oppvarmingskilde som alternativ til oljebruk.

Vil statsråden be TAD om å endre tolkningspraksis straks slik at de avventer regjeringens samlede gjennomgang av virkemidler?»

BEGRUNNELSE:

Høyre har gjennom mange år jobbet for at vi i Norge skal bruke gass også som en del av løsningen på klimaproblemene. Det er ironisk at vi eksporterer rågass til kontinentet for foredling og økt verdiskaping, mens vi ikke skal bruke samme metoder i Norge, når utslippet blir helt likt og i svært mange tilfeller bedre enn alternativene.

Høyre har derfor jobbet i mange år for å legge forholdene til rette for en naturgassbasert næring i fastlands-Norge.

Jeg synes det er underlig at TAD velger å se bort fra faglige tester fra Kjemilaboratoriet i Bergen og i stedet støtter seg til et nettbasert leksikon, særlig når dette bryter med gjeldende politikk.

Jeg regner med at finansministeren rydder opp i denne saken straks ettersom statsbudsjettet også for 2012 viser til at det ikke er planer om å innføre vegbruksavgift for naturgass som drivstoff.

Svar:

Saken som stortingsrepresentant Kambe tar opp, og som har vært kommentert i blant annet Aftenposten, gjelder såkalt GTL-diesel. Saken har kommet opp i kjølvannet av at en privat aktør startet import og salg av slik diesel uten å innbrette vegbruksavgift på drivstoff. Avgiftsmyndighetene har lagt til grunn at produktet er avgiftspliktig. Den forvaltningsmessige siden av saken er nå ferdigbehandlet, og tvisten om

gyldigheten av Toll- og avgiftsdirektoratets vedtak er brakt inn for domstolene. Jeg finner det derfor ikke riktig å kommentere denne saken ytterligere. Jeg vil i stedet gi en generell redegjørelse for den problemstilling saken gjelder.

I tillegg til å skaffe staten inntekter har veibruksavgiften på drivstoff til hensikt å stille brukeren ovenfor overfor de eksterne kostnadene som kjøring på vei medfører i form av ulykker, kø, støy, veislitasje og helse- og miljøskadelige utslipp. Dette er kostnader som i liten grad varierer med valg av drivstoff. Utslipp av CO₂ prises gjennom CO₂-avgiften. At en drivstofftype har noe lavere verdier når det gjelder lokale utslipp, kan ikke i seg selv begrunne at denne drivstofftypen skal fritas for vegbruksavgift.

I budsjettet for 2012 har Regjeringen varslet at den ønsker å bidra til større forutsigbarhet om fremtidige avgifter, og at Regjeringen derfor ønsker en omlegging til en mer generell veibruksavgift.

GTL-diesel fremstilles gjennom en prosess som kalles gas-to-liquid (GTL). Prosessen består av at naturgassen omdannes til syntesegass, og som deretter omdannes til ulike flytende produkt, herunder syntetisk diesel (GTL-diesel). Shell er største produsent av GTL-diesel på verdensbasis, med produksjon i flere land. Shell omsetter ikke ren GTL-diesel i Norge, men benytter GTL-diesel som innblanding i sin Shell V-power diesel som er i ordinært salg. Etter det jeg har fått opplyst fra Toll- og avgiftsdirektoratet innberetter Shell veibruksavgift for denne dieselen på vanlig måte. Toll- og avgiftsdirektoratet opplyser for øvrig at det i Sverige må svares drivstoffavgift på GTL-diesel på linje med ordinær diesel.

Om et produkt er avgiftspliktig eller ikke, avgjøres på av hvordan produktet fremstår på det tidspunkt avgiftsplikten oppstår. At et produkt er fremstilt av råvarer som ikke er avgiftspliktige, betyr ikke at også sluttproduktet er det. Toll- og avgiftsdirektoratet har i sine vedtak slått fast at GTL-diesel ikke kan anses som flytende naturgass, men er å regne som en mineralolje som omfattes av regelverket for veibruksavgiften.

SPØRSMÅL NR. 266**Innlevert 15. november 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 23. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Vårt Land skriver om en arbeidssøkende adventist som har fått avslag på kravet om dagpenger fordi han bl.a. ikke ville jobbe på sabbaten. Trygderetten har i minst to saker (2000 og 2005) gitt medhold ut til reservasjon ut i fra religiøs overbevisning.

Bør det ikke være mulig å finne løsninger på dette ved det lokale Nav-kontoret slik at man kan ta visse forbehold, og likevel få dagpenger, og bør det ikke være mulig å reservere seg mot visse typer arbeid eller deler av arbeid ut i fra religiøs overbevisning?»

BEGRUNNELSE:

Flere har hatt samvittighetsproblemer når de fyller ut skjemaer hos Nav. Enten de har vært syke og ventet på operasjon (og slikt sett ikke er reell arbeidssøker), eller som dette tilfellet at man av religiøs overbevisning er nødt til å ta visse forbehold. Hvis man da er ærlig og ikke kan krysse av på at man kan "ta ethvert arbeid" kan man bli straffet og fratatt stønad. Som Trygderetten i 2005 påpekte, inviterer skjemaene til uklarhet.

Svar:

Formålet med dagpengeordningen er å kompensere for tapt arbeidsinntekt samtidig som dagpengemottakeren skal være disponibel for arbeidsmarkedet. Et sentralt vilkår for rett til dagpenger er derfor at søkeren må være reell arbeidssøker, jf. folketrygdloven § 4-5. I dette ligger et krav om at arbeidssøkeren må være arbeidsfør og villig til å ta ethvert arbeid som er lønnet etter tariff eller sedvane, hvor som helst i Norge, uavhengig av om det er på heltid eller deltid. Plikten til å ta ethvert arbeid innebærer at arbeidssøkeren må være villig til å ta arbeid som han eller hun er fysisk og psykisk skikket til å ta, også innenfor yrker som vedkommende ikke er utdannet til eller har tidligere arbeidserfaring fra. Disse kravene kommer klart fram av søknadsskjemaet og i dagpengebrosjyren som blir utlevert til alle dagpengemottakerne. Jeg kan ikke se at søknadsskjemaet er uklart på dette punktet. Dersom en arbeidssøker krysser av nei på spørsmål om han eller hun er villig til å ta ethvert arbeid, mener jeg det kan være riktig av NAV-kontoret å informere vedkommende om at dette vil innebære at søknaden vil bli avslått. Vedkommende vil da, med bakgrunn i de konsekvensene dette vil ha, kunne få en mulighet til gjøre en ny vurdering av sin yrkesmessige mobilitet. Dersom man er syk, og ikke er ar-

beidsfør, fyller man ikke lovens vilkår for rett til dagpenger, og det vil være mer relevant å søke om andre ytelser som f.eks. sykepenger eller arbeidsavklaringspenger.

Vilkårene for å anses som reell arbeidssøker skal praktiseres strengt. Søkere som uten rimelig grunn setter generelle begrensninger med hensyn til yrkesmessig eller geografisk mobilitet, vil derfor få avslag på søknad om dagpenger. I § 4-5 andre ledd er det åpnet for at man kan anses å være reell arbeidssøker selv om man bare søker deltidsarbeid eller arbeid innenfor et begrenset geografisk område, dersom alder eller tungtveiende sosiale hensyn knyttet til helse, omsorgsansvar for små barn eller pleietrengende i nær familie tilsier det. Folketrygdloven har ingen tilsvarende mulighet for å kunne begrense disponibiliteten på grunnlag av livssyn eller religiøs overbevisning. Et slikt unntak ville åpnet for et utall av muligheter for å kunne reservere seg for yrker og arbeidstider, og en slik regel ville være tilnærmet umulig å praktisere.

Det er ikke hjemmel for å kunne ilegge sanksjon ved alle former for brudd på dagpengemottakernes aktivitetsplikt. I folketrygden § 4-20 er det imidlertid gitt hjemmel for å kunne ilegge sanksjon ved brudd på plikten til å ta imot tilbud om arbeid. Dette innebærer at det kan gis vedtak om at dagpengene midlertidig faller bort i åtte uker dersom en arbeidssøker uten rimelig grunn nekter å ta imot tilbud om arbeid. Ved gjentatte forhold faller dagpengene bort i 12 eller 26 uker. Regelverket om sanksjon ved vegring av å ta tilbud om arbeid er et viktig virkemiddel for å sikre for at arbeidssøkerne oppfyller slik plikt til å være reell arbeidssøker.

Vedtak om sanksjon er en straffeliknende reaksjon som innebærer at retten til ytelse faller bort for en periode. Det er viktig at slike sanksjoner brukes med omhu. Før det ilegges en slik sanksjon, må det derfor gjøres en konkret vurdering av om arbeidet som ble tilbudt kan anses som høvelig for arbeidssøkeren og om arbeidssøkeren kan ha hatt en rimelig grunn for å takke nei til arbeidet. Ved vurderingen av om arbeidet kan anses som høvelig, tas det bl.a. hensyn til hvor lenge vedkommende har vært ledig og hvordan utsiktene til å få nytt arbeid er innenfor vedkommendes fag/utdanning. Hva som må anses som høvelig arbeid for den enkelte arbeidssøker, vil dermed endre seg i løpet av en arbeidssøkerperiode.

At en arbeidssøker ikke blir ilagt en sanksjon, betyr ikke at vedkommende ikke har en generell plikt til

å ta ethvert arbeid etter § 4-5. Om en arbeidssøker stadig vegrer seg mot å ta visse typer arbeid, må det imidlertid vurderes om vedkommende har satt generelle begrensninger for sin yrkesmessige mobilitet. I

så fall vil det generelle kravet i folketrygdloven § 4-5 om å være reell arbeidssøker ikke være oppfylt, og dagpengene vil bli stanset.

SPØRSMÅL NR. 267

Innlevert 16. november 2011 av stortingsrepresentant Kjell Arvid Svendsen

Besvart 24. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hva vil samferdselsministeren gjøre for å ta igjen det store etterslepet på veiene i fylkene våre, og hva har ministeren tenkt å gjøre for å få oppgradert veiene til normalveistandard?»

Svar:

Det er fylkeskommunenes ansvar å prioritere midler til vedlikehold av fylkesvegnettet innenfor fylkeskommunenes frie inntekter.

I forbindelse med forvaltningsreformen som ble iverksatt fra 01.01.2010 la Stortinget til grunn at fylkeskommunene skulle overta vegnettet vederlagsfritt, med den standard det hadde på overtakelsestidspunktet, og med tilhørende rettigheter og forpliktelser. Samtidig understreket Stortinget viktigheten av en god standard på det fylkes- kommunale vegnettet, et akseptabelt nivå på veginvesteringene og en full-

god trafikk- sikkerhetspolitikk i alle fylkeskommuner. For å nå disse målene er det aktuelt å gi enkelte nasjonale føringer. Omfang og innhold må bl.a. vurderes ut fra trafikantenes og næringslivets behov. Samtidig må det tas hensyn til fylkeskommunenes handlefrihet.

Som en del av arbeidet med Nasjonal transportplan 2014-2023 utarbeider Statens vegvesen en kort oversikt over tilstand og utfordringer på fylkesvegnettet der det vurderes framtidig behov for drift og vedlikehold.

Det pågår også et større arbeid for å analysere etterslepet, eller forfallet, i riksvegnettet, og hva det vil kreve å ta igjen dette etterslepet. Tilsvarende analyser gjøres for fylkesvegnettet når det gjelder tunneler og bruer.

Materialet vil inngå som grunnlag for etatenes planforslag som skal være ferdig i februar 2012.

SPØRSMÅL NR. 268

Innlevert 16. november 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 25. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I Aftenposten 15.11.11 fremkommer det at Statens vegvesen gjorde feilene som har ført til riksvei 2 mellom Kløfta og Nybakk nå er ødelagt. Skattebetalerne tar ekstraregningen for utbedringen. Hadde Rv 2 vært bygget ut som OPS-prosjekt, kunne OPS-selskapet blitt stilt til ansvar for å ha levert en vei av slett kvalitet. Da hadde skattebetalerne sluppet å betale.

Hvorfor vil ikke ministeren anerkjenne den livssyklusgevinsten en OPS-struktur vil kunne tilføre et veiprojekt?»

BEGRUNNELSE:

OPS-selskapet, som gjerne har ansvaret både for bygging, drift og vedlikehold, har sterke økonomiske incentiver til å tenke helhetlig under byggeprosessen.

OPS-strukturen gjør det økonomisk rasjonelt for utbygger å ta hele veiens livsløp med i betraktningen. Det virker som om veibygging i offentlig regi ikke makter å gjøre dette. På Rv2 mellom Kløfta og Nybakk er det konstatert at både setningsskader og telehiv har ødelagt deler av den 10,5 kilometer lange veistrekningen som ble åpnet for fire år siden. Veien var for svakt fundamentert. Nå må den utbedres. Også prosjekter som E18 i Østfold og E16 i Akershus har vært utsatt for lignende problemer. Disse to veistrekningene kan bli gravd opp på nytt.

Vi ser konturene av en systemsvikt i norsk veibygging. Derfor må vi vurdere å bruke mer moderne metoder når vi skal bygge ut store veiprojekter. På bakgrunn av hendelsene på Rv 2, E16 og E18 er det svært merkelig at statsråden unngår å velge offentlig-privat samarbeid (OPS) som metode. Slik slipper man ubehagelige overraskelser slik vi nå har sett på Rv 2. I Norge er ikke OPS primært tiltenkt en finansieringsrolle, det er snarere en smart struktur som skaper klar ansvarsdeling i kompliserte utbygginger.

Svar:

Statens vegvesen var byggherre for utbyggingen av Rv 2 Kløfta-Nybakk. Det ble foretatt en feilvurdering vedrørende telefarlige grunnforhold og overbygginger ble ikke riktig dimensjonert. Dette er tidligere

behandlet i svar på spørsmål fra Stortinget, bl.a. i mitt svar datert 1. september 2010 på spørsmål nr. 1619 fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud.

I OPS-kontrakter slik disse har blitt benyttet i vegsektoren i Norge, har OPS-selskapet påtatt seg en mye større risiko ved kontraktsinngåelse enn ved tradisjonelle kontrakts-typer. Etter min vurdering er det lite trolig at et OPS-selskap ikke vil prise denne risikoen inn som en del av kontraktssummen.

Generelt vil det ikke være gunstig å velte all risiko over på OPS-selskapet. Et sentralt element i utviklingen av OPS i vegsektoren har vært at den instans som i størst grad er i stand til å påvirke de ulike risikoelementene, også skal bære denne risikoen. En ekstern gjennomgang av erfaringene fra de tre prøveprosjektene i vegsektoren, utført av Transportøkonomisk institutt (TØI) og Dovre AS, vurderte den risikodelingen som ble valgt til å være hensiktsmessig. Ett av de risikoelementene som fra TØI og Dovres side ble trukket fram som hensiktsmessig at staten fortsatt skulle sitte med var knyttet til grunnforhold. Dette er forhold som i meget liten grad kan påvirkes av et OPS-selskap og hvor det derfor er hensiktsmessig at staten også i denne utbyggingsformen bærer risikoen.

Etter min vurdering er det derfor ikke mulig å slå fast at kostnadene for utbygging og telehivrepasjoner ville blitt lavere ved en OPS-organisering.

SPØRSMÅL NR. 269

Innlevert 16. november 2011 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 28. november 2011 av justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvordan de nye arbeidstidsbestemmelsene (ATB) for Politiet har slått ut i økt politikraft, og har avtalen bidratt til flere eller færre stillinger?»

Svar:

Arbeidsmiljøloven setter klare rammer for hvor mye ansatte kan arbeide innenfor en 24 timers periode. Loven oppstiller også et annet vern om de arbeidsfrie periodene enn tidligere, blant annet skal den enkelte arbeidstaker være sikret en arbeidsfri periode på minst 11 timer i hver 24 timers periode.

Særavtalen om arbeidstidsbestemmelser for politi- og lensmannsetaten ble fremforhandlet i 2009. Avtalen omfatter bl.a. unntak fra arbeidsmiljølovens

hovedregel om hviletid/arbeidsfrie perioder. De fremforhandlede unntakene fra arbeidsmiljølovens hovedregel gir den nødvendige fleksibiliteten i utførelsen av sentrale politigjøremål. Avtalen sikrer at politiet får økt fleksibilitet og flere politiresurser. Avtalen er med på å sikre en god beredskap og et godt tjenestetilbud til publikum.

I dagens ATB er det er innarbeidet 1 time utvidet arbeidstid for alle heltidsstillinger som er underlagt avtalen. Pr i dag omfatter den ekstra timen om lag 9 000 ansatte. Denne ekstra timen er utnyttet forskjellig ut fra hvilken type tjeneste den enkelte sorterer under. Timen er innarbeidet som forlengelse av tjenestesett eller som ekstra tjenestesett. Teoretisk ble dette omtalt som at timen anslagsvis vil gi 230 ekstra årsverk.

Politidirektoratet opplyser at effekten har vært vanskelig å måle, da en ut fra de vanlige måleparametere som saksbehandlingstid og oppklaringsprosent ikke har sett vesentlige endringer etter at timen ble innført. En har over tid sett en liten nedgang i bruk av overtid uten at dette direkte kan tilskrives utvidet arbeidstid. En har samtidig sett en liten økning i an-

tall innbringelser/pågripelser. At alle operative mannskaper i gjennomsnitt har fått utvidet sin ukentlige arbeidstid med en time, har medført økt tilstedeværelse, samt mer tid til å utføre etterforsker-tjeneste/ annen tjeneste. Den ekstra timen bortfaller 01.08.2012.

SPØRSMÅL NR. 270

Innlevert 16. november 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 25. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Stikk i strid med hva beregningene hittil har vist vil CO₂-utslipp fra veitrafikk og annen norsk transport synke i tiårene som kommer. Norske beregninger tar ikke hensyn til teknologisk fremgang og krav til transportsektoren hevder et dansk energibyrå. Påstandene bekreftes langt på vei av det norske Klif. Fallet i CO₂-utslipp vil skje på tross av fortsatt vekst i bilbruk og annen transport.

Vil statsråden få gjennomført nye utslippsberegninger for transportsektoren slik at ikke tiltak baseres på feilaktige fakta?»

Svar:

Det danske konsulentselskapet har utarbeidet rapporten Scenarier for transportsektorens energiforbruk i Norge – Med fokus på vejtransporten på oppdrag fra Norsk petroleumsinstitutt. Rapporten inneholder ulike scenarier for energiforbruk og CO₂-utslipp. Alle scenarioene (også referansescenariet) legger til grunn at nye tiltak, som ikke er vedtatt virkemiddelbruk i dag, innføres i framtiden for å nå ulike målsettinger. I tråd med internasjonale rapporteringsstandarder bygger utslippsframskrivninger kun på vedtatt virkemiddelbruk. Framskrivningene presentert i rapporten kan derfor ikke direkte sammenliknes med norske framskrivninger, som bygger på andre forutsetninger. Den danske rapporten peker dermed

ikke på feil som medfører behov for korrigerede framskrivninger.

De norske framskrivingene av utslipp til luft, som omtales i nasjonalbudsjettene, er utarbeidet ved hjelp av modeller. Til grunn for framskrivingene ligger det en generell teknologiforbedring i alle sektorer. I transportsektoren er det lagt til grunn en viss teknologisk framgang som reduserer drivstoffbruket i forhold til det utførte transportarbeidet, og framskrivingene innebærer noe lavere vekst i utslippene fra transportsektoren framover enn den gjennomsnittlige årlige veksten i perioden 1990-2007. I den danske utredningen anslås utslippene vil falle med rundt 0,5 prosentpoeng i året fram til 2020. Dette er klart brudd med den historiske utviklingen som viser at utslippene har økt med i overkant av 1 pst. årlig i gjennomsnitt siden 1990.

Oppdaterte framskrivninger av klimagassutslipp ble presentert i Nasjonalbudsjettet 2011. I framskrivingene er utslippene fra transport i 2020 nedjustert med 2,5 millioner tonn sammenliknet med referansebanen i Nasjonalbudsjettet 2007/klimameldingen. Nye tiltak som har bidratt til å redusere utslippene fra transport er bl.a. styrking av CO₂-komponenten i engangsavgiften fra 2009 og utover, omsetningskrav for biodrivstoff på 3,5 pst., samt innføring av strengere CO₂-krav til nye biler i EU. I tillegg er satsingen på kollektivtransport betydelig trappet opp.

SPØRSMÅL NR. 271**Innlevert 16. november 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 23. november 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Seilingsled til Bergen indre havn uten høydebegrensning er viktig. Askøybroen medfører høydebegrensning for store skip - spesielt cruiseskip som er viktig både for Bergensregionen og for Norge som cruisedestinasjon. Målet om ny seilingsled uten høydebegrensning kom da vedtak om bygging av Askøybroen ble gjort, men prosjektet er ennå ikke påbegynt. Men prosjektet er utredet og kalkulert.

Kan statsråden oppgi status for prosjektet mht. nødvendig arealplanavklaring, prosjektets utredningsstatus, økonomi og prioritering?»

Svar:

Da hovedplanen for Askøybroen ble godkjent av Vegdirektoratet i 1986 var det med en løsning om brohøyde på 62 meter og en alternativ seilingsled over Herdlaflaket og gjennom Det Naue. Fiskeri- og kystdepartementet godkjente brohøyden i henhold til hovedplanen i 1990.

I St.prp. nr. 1 (1994-95) fra Samferdselsdepartementet foreslås det å ikke foreta utgraving av seilingsleden over Herdlaflaket på bakgrunn av verneinteresser. Stortinget hadde ikke merknader til dette.

På flere hold i Bergen og omegn er man opptatt av at brohøyden kan være en mulig begrensende faktor for anløp av de største cruiseskipene. Næringsstyret i Bergen og Bergen og Omland Havnevesen initierte derfor et forprosjekt for utredning av alternativ seilingsled via Skjelangersundet. På bakgrunn av

denne utredningen besluttet Fiskeri- og kystdepartementet i 2002 at det skulle utarbeides et mer omfattende forprosjekt. Oppdraget ble gitt til Kystverket, som i samarbeid med Bergen kommune, Hordaland fylkeskommune og Bergen og Omland Havnevesen utarbeidet et forprosjekt. Kostnadene ved tiltaket ble beregnet til rundt 180 millioner kroner.

I St.prp. nr. 1 (2004-2005) for Fiskeri- og kystdepartementet ble det opplyst at Kystverket ville vurdere prosjektet alternativ farled til Bergen havn opp mot andre prosjekter i forbindelse med utarbeidelse av Kystverkets handlingsprogram for oppfølging av Nasjonal Transportplan 2006-2015. I St.prp. nr. 1 (2005-2006) for Fiskeri- og kystdepartementet står det at Kystverket har vurdert dette prosjektet opp mot andre prosjekter, og at det ut fra en totalvurdering ikke var grunnlag for å prioritere utdyping av innseilingen til Bergen havn på dette tidspunkt, da det var andre prosjekter som burde ha høyere prioritet. Det ble imidlertid fremholdt at prosjektet må vurderes i tråd med trafikkutviklingen og størrelsen på de skip som kan være aktuelle for anløp i Bergen havn.

Prosjektet ble ikke tatt med i St. meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal Transportplan 2010-2019, og er derfor heller ikke tatt med i Kystverkets handlingsprogram 2010-2019.

Det er varslet at Nasjonal transportplan 2014-2023 legges frem for Stortinget våren 2013. Det er derfor for tidlig nå å ta stilling til hvilke farledsprosjekter det vil være aktuelt å legge inn i planen.

SPØRSMÅL NR. 272**Innlevert 17. november 2011 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 24. november 2011 av forsvarsminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Avisa Nordland har den 17.11.11 en sak om en kvinnelig soldat som ble tvunget til å bade naken sammen med et stort antall mannlige medsoldater. Dette skjedde på tross av at hun ga klar beskjed om at hun ikke ønsket dette samt at hun foreslo å gjøre det

med et minimum av klær. Saken er blitt anmeldt og henlagt av politiet.

Mitt spørsmål er om statsråden mener at dette er en ok måte å behandle kvinnelige soldater på, og i så fall om statsråden mener at dette vil fremme mer interesse for Forsvaret, eller kan det motsatte skje?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget og FD har hatt en ambisjon om å få flere kvinner i Forsvaret. Det har vært gjort fremstøt på ulike måter men så langt har det ikke vært en stor suksess. Saken som avisa Nordland i dag presenterer vil sannsynligvis understreke at Forsvaret ikke tar like godt vare på alle sine soldater. Jeg har stor sans for at man skal få teste sine grenser og at det skal stilles like krav ovenfor begge kjønn, men det kan da ikke være noe mål å gjennomføre tiltak der noen føler seg tråkket på og ydmyket. Jeg ser derfor frem til statsrådets svar på dette spørsmålet og håper på en bredde i svaret.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 17. november 2011 med spørsmål fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen om en militærøvelse i høst, der en kvinnelig soldat ble tvunget til å bade naken foran et stort antall mannlige medsoldater.

Dette er en sak jeg tar på stort alvor. Jeg tar sterk avstand fra måten denne kvinnelige soldaten ble behandlet på, og har selv hatt en samtale med henne for å vise min støtte, og for å motivere henne for å fortsette i Forsvaret. Hun er en ressursperson vi ønsker å beholde.

Øvelser er del av den erfaringsbaserte læringen i Forsvaret. På øvelser utprøves særskilte utfordringer. I dette tilfellet er toleransen for kaldt vann og vær, i møte med kravet til god felthygiene, testet. Det kan ha en god nytteeffekt. Imidlertid er gjennomføringen kritikkverdig. Det å ydmyke en kvinnelig soldat på denne måten er respektløst og moralsk forkastelig. Det er fullt mulig å gjennomføre kjønnsdelt bading.

Handlingen vitner om manglende etisk og kjønns-sensitiv kompetanse, og virket også støtende på menn som var til stede. Læringseffekten er uheldig og utilsiktet, nemlig at det kan synes akseptabelt i noen miljøer å ydmyke kvinner, og i tillegg avfeie vernepliktige uansett gyldig innvending mot å utføre en handling. Dette mener man ikke i Forsvaret.

Forsvaret har på ingen måte råd til å se bort fra skikkede og motiverte kvinner. Det arbeides derfor helhetlig og målrettet for å rekruttere flere kvinner og skape mer mangfold. Noen tiltak som kan nevnes er at kvinner oppsøkes aktivt i forbindelse med sesjon, og at de får tilbud om å forberede seg før opptak til befalsutdanning. Personlig utrusting er langt bedre tilpasset kvinner. Det forskes på hva som motiverer kvinner og menn for tjeneste i Forsvaret. Videre forskes det på forekomsten av mobbing og uønsket seksuell oppmerksomhet, og på organisasjonskulturen i Forsvaret. Det gjøres godt arbeid innen holdninger, etikk og ledelse (HEL) i avdelingene. I lys av dette er episoden som her fremheves svært uheldig. Den undergraver arbeidet og kan skremme bort både kvinner og menn som reagerer på det som har skjedd.

Nettopp derfor er det viktig og gledelig at Forsvaret selv så klart tar avstand fra handlingen, og ønsker å følge den opp. I avdelingen der hendelsen fant sted, Luftving 132, er det utarbeidet en lokal HEL-handlingsplan der konkrete, relaterte temaer vil bli fortløpende diskutert i tiden fremover. Jeg forventer at hele Forsvaret lar seg inspirere til å gjøre det samme. Forsvarets reviderte verdigrunnlag, som blant annet vektlegger mangfold og menneskeverd, og de lokale handlingsplanene innen HEL, er gode verktøy for læring og utvikling. Dette er et arbeid jeg vil følge opp.

SPØRSMÅL NR. 273

Innlevert 17. november 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 30. november 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ser statsråden at mangelfull kostnadsberegning i kommunale budsjetter vil kunne gi urettmessig lave tilskudd til private barnehager, og ser statsråden at en omlegging av beregningsgrunnlaget til regnskapsførte kostnader sammen med like regnskapsprinsipper vil gi en mer rettferdig tilskuddsberegning?»

BEGRUNNELSE:

Private Barnehagers Landsforbund (PBL) uttrykker dyp bekymring for sine 2295 medlemsbarnehager i landets kommuner etter at finansieringssystemet ble lagt om i 2011. Mange kommuner har redusert budsjettene til barnehagedrift betydelig, noe som også gir reduserte tilskudd til private barnehager. PBL viser til at flere kommuner unnlater å budsjette-

re med relevante kostnader til egen drift og at dette fortsatt gjøres, selv etter kunnskapsdepartementets utstedelse av ny forskrift i F-05-2011. Ved å innføre lik regnskapsføring for private og kommunale barnehager, sammen med beregning av tilskudd basert på regnskapstall og ikke budsjett, vil disse problemstillingene kunne falle helt bort. PBL bruker mye ressurser på å fotfølge kommuner som reduserer tilskuddene feilaktig etter å ha utelatt relevante driftskostnader og viser blant annet til gjennomslag for sine klager på beregningsgrunnlaget i Sørum, Aurskog-Høland og Kristiansand kommune.

Svar:

Kommunal- og regionalministeren har bedt kunnskapsministeren om å besvare spørsmålet fra representanten Hagesæter.

Grunnlaget for beregning av tilskuddet til ikke-kommunale barnehager er i henhold til forskrift om likeverdig behandling ved tildeling av offentlige tilskudd til ikke-kommunale barnehager budsjetterte kostnader til ordinær drift av tilsvarende kommunale barnehager. Bruk av budsjett sikrer reell likebehandling mellom kommunale og ikke-kommunale barnehager, og legger til rette for at kommunene kan utmåle tilskuddet til ikke-kommunale barnehager tidlig på året.

For at tilskuddet til de ikke-kommunale barnehager skal bli korrekt, er det imidlertid en forutsetning at kommunene oppfyller kommunelovens krav til realistisk budsjettering, og sørger for at alle kostnader til ordinær drift av kommunale barnehager tas med i beregningsgrunnlaget. Dessverre har vi etter overgangen til nytt finansieringssystem fått indikasjoner på at noen kommuner ikke har klart å utmåle tilskudd i tråd med forskriftens krav. Departementet har nylig

presisert i rundskriv at kommunens beregningsgrunnlag må være detaljert nok til at barnehagen kan vurdere om alle relevante kostnader er tatt med. I tillegg har departementet prioritert opplæring av fylkesmennene slik at de kan veilede kommunene i regelverket. Jeg har tro på at disse tiltakene vil virke positivt, og at situasjonen vil bedre seg når kommunenes får tilpasset seg de nye reglene.

Beregningen av tilskudd til ikke-kommunale barnehager var tidligere basert på regnskapsførte kostnader i kommunale barnehager for året før. Siden regnskapet ikke forelå før på våren året etter regnskapsåret, innebar det at tilskuddsberegningene først ble klare sent på året, noe som skapte uforutsigbarhet for de ikke-kommunale barnehagene. I tillegg var det et problem at endringer i kostnadsnivået i kommunale barnehager først påvirket tilskuddet til de ikke-kommunale barnehagene året etter. Jeg tror derfor ikke det er en bedre løsning å gå tilbake til å basere tilskuddsberegningene på regnskapet for de kommunale barnehagene.

Reglene om kommunal regnskapsføring er basert på andre prinsipper enn de som gjelder for private barnehager. Dersom man skulle endret regnskapsprinsippene for kommunale barnehager, måtte man enten endret kommuneloven slik at kommunene ble pålagt å følge regnskapsloven eller krevd et eget regnskap for den kommunale barnehagedriften basert på regnskapsloven. Det siste alternativet ville betydd at regnskapsføringen for den kommunale barnehagedriften ville fraveket det som gjelder for andre kommunale sektorer. I tillegg ville et krav om egne regnskap for de kommunale barnehagene basert på regnskapsloven, skapt betydelig merarbeid for kommunene. Jeg vil derfor ikke gå inn for dette.

SPØRSMÅL NR. 274

Innlevert 17. november 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 23. november 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for årsakene til at så mye av kornet eller kornproduksjonen holder så dårlig kvalitet, og vil dette få konsekvenser, eventuelt gjennom økonomiske tiltak eller sanksjoner, eller konkrete tiltak som for eksempel tettere oppfølging, for de bønder som leverer korn av dårlig kvalitet?»

BEGRUNNELSE:

I en pressemelding fra Statens Landbruksforvaltning (SLF) 25.10.2011 redegjøres det for at Norske Felleskjøp sine prognoser pr september 2011 viser et totalt innkjøpt kvantum på 1 007 000 tonn korn. Ifølge SLF er dette på nivå med avlingsåret 2009 som var det laveste på mange år. Det som er så spesielt i 2011

er at mye av kornet er av redusert kvalitet. Av kornet som SLF har fått innrapportert så langt, holder bare 15 pst av hveten matkvalitet.

For det første ser en at Norge blir mer og mer avhengig av kornimport fra utlandet.

For det andre ser en at selv om vi har en høy kornproduksjon i Norge, blir kvaliteten på en større mengde av kornet dårligere.

Svar:

Jeg finner det positivt at en stortingsrepresentant viser så stor interesse for god agronomi i kornproduksjonen at han ber statsråden om en skriftlig orientering. Jeg vil innledningsvis peke på at Hedmark er blant fylkene med mest hveteproduksjon i Norge, slik at det derfor også vil være mulig å få nærmere informasjon om hvetedyrking blant produsenter og omsetningsledd for korn i representantens hjemfylke.

Norske kornprodusenter har hatt et meget krevende år i 2011 pga. klimaproblemene. Min erfaring er at norske kornprodusenter generelt har god fagkunnskap og driver en agronomi som er godt tilpasset det som skal til for å dyrke og høste korn med god kvalitet. Årsaken til at betydelige deler av hveteeavlingen i Norge i år ikke holder matkvalitet er derfor ikke mangel på kompetanse.

Norsk jordbruk generelt, og kornprodusentene spesielt, har imidlertid denne sommeren og høsten slitt med spesielle utfordringer i form av uvanlig mye nedbør. Det bør ikke være ukjent for noen at det i fle-

re områder har vært nedbørrekorder i løpet av innhøstingssesongen.

Når det gjelder matkornproduksjonen spesielt, så er det særlig kravene til kornets bakeegenskaper og proteininnhold som er de største tersklene for å oppnå matkvalitet på hvete. Klimaet i Norge gjør at vi geografisk befinner oss i yttergrensen av hvor det er mulig å dyrke mathvete. Dette er også årsaken til at andelen norsk matkorn varierer relativt betydelig mellom år. Nye sorter og dyrkingsteknikker har imidlertid gjort det mulig å øke andelen norsk matkorn betydelig i løpet av de siste 20 årene.

Jeg har stor forståelse for den vanskelige situasjonen de klimatiske problemene i år, har medført for alle bønder som har arbeidet hardt for å berge så mye som mulig av årets avlinger. Representanten Bredvold spør om eventuelle økonomiske tiltak eller sanksjoner overfor produsentene som ikke har klart å levere korn av matkvalitet. Jeg kan opplyse om at sanksjoner følger direkte av prisgraderingen for korn av ulik kvalitet og gjennom redusert pris i markedet.

I 2010 var gjennomsnittlig produsentpris på hvete av førkvalitet ca. 37 øre pr. kg lavere enn for hvete av matkvalitet. Årets kornavling gir ca. 200 000 tonn mindre mathvete enn i et normalår. Prisdifferansen alene innebærer et tap for kornprodusentene på ca. 75 mill. kroner. I tillegg er kornavlingen vel 200 000 tonn lavere enn i et normalår. Det utgjør i tillegg et tap for kornprodusentene på mer enn 400 mill. kroner.

SPØRSMÅL NR. 275

Innlevert 17. november 2011 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen

Besvart 23. november 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Finansavisen avdekker i dag at norske kommuner har misforstått boplikten og at huseiere er frarøvet millionverdier uten grunn. 36 av kommunene har ikke forskrift som hjemler boplikt for tomter og nye hus.

Kan statsråden redegjøre for hvorvidt det medfører riktighet at 36 kommuner har pålagt boplikt uhjemlet, hvilken konkret kontroll som har vært ført med den statlig vedtatte kommunale boplikten, og hvilke konsekvenser uhjemlet boplikt kan få for selger, kjøper og kommune, samt hva departementet vil foreta seg i saken?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til spørsmål nr. 245 til skriftlig besvarelse fra undertegnede om hvilken veiledning kommunene får når 0-grense forskrift fastsettes, og forskjeller ved å fastsette forskrift etter konsesjonsloven § 7, første ledd nr 1 og 2. Fra svaret av 16. november 2011 fremheves:

"Det er Statens landbruksforvaltning (SLF) som avgjør om forskrift skal fastsettes. SLF vil derfor ta stilling til om kommunen har gitt tilstrekkelige opplysninger for at forskriften kan vedtas. I den grad kommunene har spørsmål om innføring av forskrift eller tolking av en eksisterende forskrift, vil også SLF ha et veiledningsansvar. Som ledd i sine veiledningsoppga-

ver arrangerte SLF våren 2011 et landsdekkende seminar om bestemmelsen. Deltakerne på seminaret var ansatte i kommuner hvor forskrift er innført.

Ut over dette har også Fylkesmannen en veiledningsrolle på kommunesamlinger o.a. og gir kommunene veiledning ved behandlingen av enkeltsaker etter forskriften."

Finansavisen avdekker i dag at norske kommuner har misforstått boplikten og at huseiere er frarøvet millionverdier uten grunn.³⁶ av kommunene har ikke forskrift som hjemler boplikt for tomter og nye hus.

Svar:

Pr. 31. desember 2010 hadde 65 kommuner innført lokal forskrift om nedsatt konsesjonsgrense. Hitil i år har to nye kommuner fått innført slik forskrift, mens forskriften er opphevet i en kommune.

I mitt svar på spørsmål nr. 245 til representant Frank Bakke-Jensen, viste jeg til at det er Statens landbruksforvaltning (SLF) som fastsetter forskrifter, etter ønske fra den enkelte kommune. SLF har også løpende kontakt med kommunene om praktisering av reglene og bruk av egenerklæringer. Oppfølging av kommunenes avgjørelser skjer ut over dette ved at Fylkesmannen behandler klager over kommunenes vedtak, og gir veiledning til kommuner og borgere som henvender seg til Fylkesmannen. Gjennom rapporteringsverktøyet KOSTRA innhentes det dessuten årlig en landsdekkende oversikt over antallet saker som behandles av kommunene og om utfallet av sakene. Jeg mener at dette har vist seg å være en hensiktsmessig måte å følge opp kommunenes praksis på.

Jeg har fått opplyst at SLF fra tid til annen har mottatt henvendelser om at reglene om nedsatt konsesjonsgrense har vært praktisert feil. Dette har stort sett vist seg å være misforståelser av hva en konsesjonssak er, hva man skriver under på, om en bestemt eiendom faller innenfor eller utenfor forskriften o.l. I noen grad har også misforståelsene knyttet seg til at regler og praksis etter plan- og bygningsloven er forvekslet med regler og praksis med hjemmel i lokal forskrift etter konsesjonsloven.

Finansavisen refererer til opplysninger gitt av Tone Margrethe Torgersen som hevder at alle kommuner hun har henvendt seg til praktiserer reglene feil. En av kommunene hun viser til er sin hjemkommune, Nøtterøy, hvor Høyre og Fremskrittspartiet har flertall i kommunestyret. Slik jeg har fått opplyst saken, kan jeg ikke se at avisoppslaget bygger på en dekkende beskrivelse. SLF mottok 19. september i år kopi av en redegjørelse fra Nøtterøy kommune til Bolyst Veierland ved Arne Torgersen om forholdene i kommunen. I redegjørelsen heter det bl.a.:

"Med bakgrunn i muligheten som ligger i ny konsesjonslov, ble det i begynnelsen av 2008 satt i gang arbeid med en forenklet reguleringsplan for tidligere

nevnte boligområder på Veierland. Planen ble vedtatt ved kommunestyrets vedtak av 3.9.2008. Målsettingen var altså å få til en utvidelse av forskriften, noe man med vedtatt reguleringsplan hadde det formelle grunnlaget for å kunne søke om. Av ukjente årsaker/misforståelser ble imidlertid arbeidet med endring av selve forskriften ikke igangsatt. En ser nå at situasjonen etter 3.9.2008 knyttet til hva som faktisk gjelder angående boplikt på Veierland, tydeligvis har vært noe uklar, også for ansatte i Nøtterøy kommune. Kommunen kan ikke utelukke at kommunens ansatte i enkelte tilfeller har gitt uttrykk for at det på Veierland også gjelder boplikt ved omsetning av bebygd eiendom som ikke er tatt i bruk som helårsbolig (ikke for godkjente fritidsboliger). Dette er tidligere innrømmet, og er en situasjon som kommunen selvsagt beklager sterkt. Det forhold at kommunen ikke endret forskriften i 2008, medfører ikke at de eiendommer som er underlagt boplikt etter gjeldende forskrift fra 1998, nå ikke har boplikt.

Etter gjennomgang av saker og dokumenter har man imidlertid ikke kunnet finne noe som tilsier at Nøtterøy kommunes administrasjon i sin saksbehandling – attestering av egenerklæringer om konsesjonsfrihet, oppfølging av boplikt, byggesak m.v. – har praktisert eller lagt til grunn en annen forskrift enn den som faktisk gjelder. Dersom Bolyst Veierland fastholder sin påstand om at noen urettmessig har fått krav eller pålegg om å sørge for fast bosetting på sin eiendom, ber kommunen om at dette dokumenteres."

Opplysningene synliggjør at det har vært en misforståelse mht. om kommunen hadde innført forskrift etter flere alternativ, eller bare for bebygd eiendom som er eller har vært brukt som helårsbolig. Opplysningene underbygger likevel ikke Finansavisens oppslag om at "36 bopliktkommuner forvalter boplikten feil". Jeg har ikke mottatt konkret informasjon som viser at dette har vært tilfelle i enkeltsaker, og kan heller ikke se at opplysningene i avisartikkelen gir slike konkrete holdepunkter. Det kan snarere se ut som om oppslaget i avisen bygger på at alle kommuner som har forskrift etter § 7 nr. 1, men som ikke har innført forskrift etter § 7 nr. 2 tolker reglene feil. Dersom dette er tilfelle, må det pekes på at listen i avisen ikke er helt riktig. Det ser bl.a. ut som om antallet kommuner på avisens liste ikke stemmer med det antallet som er oppgitt i artikkelen.

Jeg er gjort oppmerksom på at Arne Torgersen/Tone Margrethe Torgersen v/Bolyst Veierland har rettet en henvendelse til Stortingets ombudsmann for forvaltningen med klage over Nøtterøy kommunes behandling av nedsatt konsesjonsgrense. Jeg ønsker å avvente Sivilombudsmannens behandling av denne henvendelsen før jeg eventuelt tar stilling til om det er grunn til å behandle spørsmålene som er reist.

Selv om jeg er opptatt av at regelverket skal håndheves på riktig måte, ser jeg på det nåværende tidspunkt ikke grunn til å sette i verk tiltak overfor kommunene ut over de ordinære veilednings-, klage- og kontrolltiltak som er beskrevet innledningsvis.

SPØRSMÅL NR. 276**Innlevert 17. november 2011 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 25. november 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvorfor ikke Forskrift om fastsetting, og endring av fostringstilskudd ble oppdatert i tråd med Stortingets intensjon fra tidligere behandlinger av dette tema?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstilleren viser til den senere tids debatt i media, hvor det har kommet frem at bidragspliktige foreldre kan få krav om økt betaling når deres eks-partner får nytt barn med ny partner. Denne problemstillingen oppstår i de tilfeller hvor bidragsmottakeren velger maksimal permisjonstid med 80 pst. lønnsdekning, siden det ikke praktiseres skjønnsfastsettelse av inntekt før denne blir mindre enn 80 pst.

I Innst. S. nr. 185 (2006-2007) er det presisert spesifikt at skjønnsfastsettelse skal benyttes i slike tilfeller som beskrevet innledningsvis:

”Komiteen støtter departementets forslag om at inntekten til en bidragspliktig eller bidragsmottaker som velger å være hjemme med nye barn under 3 år, vil bli gjenstand for skjønnsfastsettelse.”

Videre uttalte statsråden bl.a. følgende under Stortingets ordinære spørretime 9. november 2011:

”Nav har alltid operert med og regelverket operer med en grense på 80 pst. der det altså er mulig å redusere sin inntekt med inntil 20 pst. uten at det resulterer i skjønnsfastsetting. (...)

(...) Stortinget har ikke i sin merknad og heller ikke i departementets melding, foreslått å endre denne grensen på 80 pst.”

Svar:

Barnebidrag er i utgangspunktet et privatrettslig anliggende mellom foreldrene, og foreldrene kan avtale bidraget seg imellom uten innblanding fra det offentlige. Dersom foreldrene ikke blir enige, kan de be det offentlige ved Arbeids- og velferdsetaten (NAV) fastsette barnebidraget. Ved offentlig fastsettelse av barnebidrag tas det utgangspunkt i hva forsørgelsen av barnet koster (underholdskostnaden). Underholdskostnaden deles mellom foreldrene etter inntektene deres. Dersom en av foreldrene ikke har inntekt eller inntekten er vesentlig lavere enn det forelderen bør kunne tjene ut fra utdanning og evner, kan inntekten til en eller begge foreldre fastsettes etter skjønn. Det vises til forskrift av 15. januar 2001 nr. 123 om fast-

setjing og endring av fostringstilskot (fastsettelsesforskriften) § 4 sjette ledd andre punktum. Inntekten regnes som vesentlig lavere når den er redusert med mer enn 20 prosent, jf. fastsettelsesforskriften § 4 sjette ledd siste punktum.

Til tross for denne adgangen til å skjønnsfastsette inntekten ved inntektsreduksjoner utover 20 prosent, var tidligere forvaltningspraksis slik at det å være hjemme med små barn under tre år i seg selv ble ansett som en rimelig grunn til å ha en inntektsreduksjon utover 20 prosent. Både daværende Likestillingsombudet og Likestillingsnemnda kom til at dette var i strid med likestillingsloven, og forvaltningspraksisen ble drøftet og foreslått endret i St.meld. nr. 19 (2006-2007) Evaluering av nytt regelverk for barnebidrag. Stortinget sluttet seg til dette, og praksisen ble endret fra 1. januar 2009.

Når det gjelder det generelle unntaket i fastsettelsesforskriften § 4 sjette ledd siste punktum om at en inntektsreduksjon inntil 20 prosent aksepteres uten at inntekten fastsettes etter skjønn, har denne bestemmelsen ikke vært gjenstand for en særskilt vurdering om endring før Likestillings- og diskrimineringsombudet (Ombudet) kom med sin uttalelse 10. november 2010. Bakgrunnen for unntaksbestemmelsen må ses i sammenheng med at barnebidrag er et privatrettslig anliggende, og det er begrenset hvilke krav til handlingsmønstre det offentlige kan pålegge privatpersoner. Innen rimelighetens grenser må derfor foreldre kunne foreta selvstendige valg. Noen slike valg vil kunne bidra til økt ervervsevne, og dermed økt forsørgelsesevne på sikt. Andre valg vil kunne gi motsatt effekt. Virkningene av de ulike valgene har imidlertid ingen betydning, og prinsippet om foreldrenes valgfrihet innenfor de gitte rammene gjelder uavkortet for alle. Ombudet har i sin uttalelse konkludert med at det generelle unntaket fra skjønnsfastsettelse av inntekt ved uttak av 80 prosent foreldrepenger ved fastsettelse og endring av barnebidrag er i strid med likestillingsloven. Uttalelsen er prinsipielt interessant i et barne- og likestillingsperspektiv, og er derfor påklaget til Likestillings- og diskrimineringsnemnda (Nemnda). Når Nemnda har ferdigbehandlet saken, vil jeg vurdere gjeldende regelverk og forskrift på nytt og i lys av Nemndas avgjørelse, også om den generelle adgangen til å disponere noe av sin tid etter samlivsbrudd uten overprøving av myndighetene, må bortfalle/oppføre.

SPØRSMÅL NR. 277**Innlevert 17. november 2011 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 24. november 2011 av forsvarsminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Sammen med 30 gutter i førstegangstjeneste og foran fire mannlige befal, måtte en kvinnelig soldat kle av seg alle klærne og bade naken og vaske seg. Nestkommanderende stabssjef ved 132 luftving på Bodø hovedflystasjon Salhammer sier til Nettavisen at dette "handler om felthygiene". Som hovedtiltalsvalg for soldatene på Reitan leier sier soldaten at hun nå ikke kan anbefale andre jenter å dra i militære.

Hva vil statsråden gjøre for å legge til rette for at gutter og jenter blir ivaretatt i hele førstegangstjeneste?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 17. november 2011 med spørsmål fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal i forbindelse med en militærøvelse i høst, der en kvinnelig soldat ble tvunget til å bade naken foran et stort antall mannlige medsoldater.

Mitt svar tar utgangspunkt i hendelsen det refereres til, og ivaretagelse av kvinners og menns verdighet gjennom førstegangstjenesten. Jeg tar denne konkrete saken på stort alvor, og tar sterk avstand fra måten den kvinnelige soldaten ble behandlet på. Jeg har selv hatt en samtale med henne for å ivareta og motivere henne for å fortsette i Forsvaret. Hun er en ressursperson vi ønsker å beholde.

Det er viktig å understreke den ressursen våre vernepliktige soldater representerer. De tilfører Forsvaret bred kompetanse og rike perspektiver, og er det viktigste rekrutteringsgrunnlaget til vervede og befal. En del kommer også tilbake til Forsvaret som sivilt ansatte. Vernepliktiges møte med Forsvaret er med på å forme vårt omdømme. Det er derfor positivt at de siste års undersøkelser viser økende grad av

trivsel blant vernepliktige. I 2010 opplyste 79 prosent av de spurte i den årlige vernepliktsundersøkelsen at deres trivsel var ganske god eller meget god. 69 prosent svarte at de kanskje eller helt sikkert ville gjennomført førstegangstjenesten også om den var frivillig. Undersøkelsen er et viktig redskap for å bedre ivaretagelsen av de vernepliktige, ved at den kan identifiserer problemområder og måle effekt av iverksatte tiltak.

Tillitsmannsordningen i Forsvaret (TMO) sørger for at vernepliktiges stemmer blir hørt og interesser fremmet. TMO gjennomfører en årlig soldataksjon som setter fokus på utvalgte satsingsområder. Soldataksjonen 2009-2010 «Ny takt – ny tone» vektla særlig kollegiale holdninger og gjensidig respekt på tvers av grad og posisjon.

I tillegg til vernepliktsundersøkelsen gjennomføres en rekke forskningsprosjekter av relevans også for vernepliktige. Det forskes på hva som motiverer kvinner og menn for tjeneste i Forsvaret. Videre forskes det på forekomsten av mobbing og uønsket seksuell oppmerksomhet, og på organisasjonskulturen i Forsvaret.

Tyngdepunktet i det holdningsmessige arbeidet er forsvarssektorens handlingsplan for holdninger, etikk og ledelse (HEL). Lokale handlingsplaner er utarbeidet, og et e-læringsprogram for alle tilsatte inkluderer ivaretagelse av mangfold. Forsvarets reviderte verdigrunnlag vektlegger respekt for menneskeverdet og respekt for mangfold.

Det er viktig og gledelig at Forsvaret selv så klart tar avstand fra hendelsen som fant sted på øvelsen, og ønsker å lære av den. Jeg kommer til å følge opp dette arbeidet ved å ha vedvarende fokus blant annet på respekt for de vernepliktige, og gode og inkluderende holdninger til kvinner og mangfold.

SPØRSMÅL NR. 278**Innlevert 17. november 2011 av stortingsrepresentant Jacob Nødseth****Besvart 30. november 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kva trur statsråden er årsaka til den dårlege folketalsutviklinga i Sogn og Fjordane, og kva vil statsråden gjere for å snu denne utviklinga og gjere det meir attraktivt for unge å busette seg i fylket?»

GRUNNGJEVING:

Sogn og Fjordane er prega av liten folkevekst i høve andre fylke i landet, til dømes nabofylka langs kysten; Møre og Romsdal og Hordaland. Særleg utfordrande er det at talet på unge i Sogn og Fjordane går ned, medan talet på eldre går opp. Sogn og Fjordane si framtid er avhengig av at ungdom vel å bu i fylket anten dei har røter i fylket eller ikkje. Så langt har ein ikkje lukkast godt nok med dette i Sogn og Fjordane. Det er variasjonar mellom kommunane i Sogn og Fjordane, men for fylket som heilskap står ein føre store utfordringar.

Betre kommunikasjonar, større bu- og arbeidsmarknadsregionar, sterkare reell og målretta senter-satsing, tilstrekkeleg tal arbeidsplassar for bae kjønn, og eit meir attraktivt tilbod innan høgare utdanning er mellom dei faktorane mange peikar på som mest vesentlege for å sikre dette.

Svar:

Sogn og Fjordane har hatt vekst i folketalet dei fire siste åra. Auken i folketalet skuldast først og fremst innvandringa, som nådde ein førebels topp i 2009 med 1167 personar. Sogn og Fjordane har framleis fødselsoverskot, og det ligg nokså stabilt. Ein aukande del eldre er ikkje unikt for Sogn og Fjordane. Det er ein trend som gjeld heile den vestlege verda. For Sogn og Fjordane er problemet at innanlands innflytting er mindre enn innanlands utflytting. Men det er eit positivt teikn at ubalansen i den innanlandske flyttinga i landet mellom sentrale og lite sentrale strok er mykje mindre enn i 2006, då den var på det høgaste. Eg meiner det mellom anna kjem av ein meir aktiv distrikts- og regionalpolitikk, betre jordbruksoppgjer samt auka satsing på samferdsle under den raud-grøne regjeringa.

Eg er samd i at mange av dei tiltaka som stortingsrepresentant Nødseth peikar på er viktige for å fremme ei positiv regional utvikling. Regjeringa har styrkt fleire av desse i den perioden vi har styrt. Dette har etter mi meining medverka til ein meir positiv regional balanse i utviklinga i folketalet. Regjeringa

har til dømes auka løyvingane til samferdsel. Dette vil medverke til regionforstørring i alle delar av landet, også i Sogn og Fjordane. Og vi har halde fram med å løyve midlar til utbygging av breiband i område der marknaden ikkje gjev tilbod. Dette meiner eg er svært viktig i eit fylke der topografien er vanskeleg og marknaden små. For busetting av unge, for etablering av avanserte verksemder og for tilgang til moderne tenester er breiband avgjerande.

Utdanningstilbodet er styrka. Regjerina har sikra både nye bygg og utvida studenttal. Det er viktig for studiefylket Sogn og Fjordane. Ein attraktiv høgskule gjer tilbod både til ungdom frå fylket og mange tilflyttarar frå andre deler av landet. Dei som flyttar ut, gjer det i stor grad i samband med utdanninga si. Etter enda avslutta utdanning etablerer folk seg med familie og jobb. Dermed er det to som skal ha jobb når dei eventuelt skal flytte vidare eller attende. Derfor er tilgangen på kompetansesarbeidsplassar viktig. Regjeringa vil vurdere forslaga i Kompetansesarbeidsplassutvalet i den neste meldinga til Stortinget om distrikts- og regionalpolitikken. Eitt av poenga her er at utdanningstilboda i alle fylke må vere relevante for den regionale arbeidsmarknaden. For å sikre dette må vi få utvikla endå betre samarbeid mellom utdanningsinstitusjonar, arbeidslivet og lokale styresmakter. Eit anna poeng er lokalisering av statlege arbeidsplassar. Vi må få lokalisert større deler av den årlege veksten i staten utanfor Oslo.

Vi har også styrkt dei regionale utviklingsmidlane til fylkeskommunane over programkategori 13.50 – midlar til distrikts- og regionalpolitikken. Høvet til å drive regionalt og lokalt utviklingsarbeid har derfor auka, til dømes når det gjeld næringspolitikk lokalt og regionalt, og å utvikle attraktive sentra. Om og korleis sentra skal prioriterast må etter mi meining langt på veg vere eit lokalt og regionalt spørsmål. Dei som bur i eit område må bestemme samfunnsutviklinga lokalt, og viktige verkemiddel for senterutvikling ligg i fylket. Departementet har elles gitt midlar direkte til tiltak retta mot unge i Sogn og Fjordane. Under Bolystprogrammet har departementet støtta fleire prosjekt som når unge, til dømes prosjektet "Møteplass for fjellsport og ekstremisport" i Sogndal. Der skal dei gjennomføre ulike tiltak for å skape ein stad der fjellsportsinteresserte kan møtast. Auka bulyst, nye arbeidsplassar og auka attraktivitet for området er forventa effektar av satsinga.

SPØRSMÅL NR. 279**Innlevert 17. november 2011 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 25. november 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Folkehøgskolene mangler nesten 14 millioner kroner på forslaget til statsbudsjett for 2012 sammenlignet med 2011. Årsaken er elevveksten på skolene de siste årene. I 2011 er det 16 % flere elever enn i 2008. Dette rammer bl.a. Seljord folkehøgskole som har hatt en svært god elevtallsvekst. De opplever nå et kutt på kr 170000 for neste år.

Hvorfor er det ikke tatt hensyn til elevtallsveksten ved folkehøgskolene i regjeringens forslag til bevilgninger til disse skolene?»

BEGRUNNELSE:

Dette kuttet er også vanskelig å forstå i forhold til regjeringen og kunnskapsministerens fokus på å få redusert frafallet i videregående skole. Undersøkelser viser at rundt 1/3 av folkehøgskoleelevene ikke har fullført videregående skole. Folkehøgskolene har svært gode erfaringer med motivasjon for ny læring for denne tredjedelen av elevene. Dette arbeidet har ikke krevd ekstra midler fra myndighetene, og sett i lys av det blir det vanskelig å forstå dette kuttet på nesten 14 millioner kroner.

Svar:

I forslaget til statsbudsjett for 2012 er det foreslått å bevilge 680,135 mill. kroner i tilskudd til folkehøgskolene, jf. kap. 253 post 70. Forslaget er en videreføring av nivået på bevilgningen i 2011.

Tilskuddet til folkehøgskolene består av tre elementer – basistilskudd, tilskudd per elev og tilskudd til husleie, jf. folkehøgskoleloven § 3. Tilskuddsmodellen gir prinsipper for beregning av tilskuddet innenfor den bevilgede ramme. Idet bevilgningen til folkehøgskolene er en rammebevilgning, innebærer økt eller redusert elevtall fra år til år ikke noen automatisk regulering av rammen.

I begrunnelsen for spørsmålet viser representanten Bekkevold til arbeidet for redusert frafall i videregående opplæring, og folkehøgskolenes erfaringer med å motivere unge mennesker til ny læring. Jeg er enig i at folkehøgskolene kan spille en positiv rolle i arbeidet for å øke gjennomføringen i videregående opplæring. I denne sammenheng viser jeg til at fem folkehøgskoler (Bjerketun, Høgtun, Rønningen, Solborg og Skogn) sommeren 2011 gjennomførte sommerkurs med fokus på å motivere den enkelte elev til videre opplæring gjennom sosialpedagogiske opplegg i samsvar med folkehøgskolenes tradisjon. Kursene ble gjennomført og finansiert under Ny GIV-prosjektet. I samarbeid med Folkehøgskolerådet tas det sikte på å bidra til at enda flere folkehøgskoler arrangerer slike sommerkurs i 2012.

SPØRSMÅL NR. 280**Innlevert 18. november 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 25. november 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvem har ansvar for finansieringen av fengselstannhelsetjenesten, og mener statsråden at det er rimelig at fengselstannhelsetjenesten belaster fylkeskommunen økonomisk slik at det går ut over de pasientgrupper fylkeskommunen har lovpålagt ansvar for å sørge for tannhelsetjenester til?»

BEGRUNNELSE:

Tannhelsetjenesten i Østfold fylkeskommune har i en årrekke administrert fengselstannhelsetjenesten på oppdrag fra Helsedirektoratet. Det er også Helsedirektoratet som gjennom øremerkede tilskudd har finansiert ordningen. Tilbudet er ikke hjemlet i Lov om Tannhelsetjenesten. I Østfold har privatpraktiserende tannleger utført behandlingen med refusjon fra

tannhelsetjenesten. Ved etableringen av Halden fengsel fra april 2010 har omfanget økt betraktelig. Fengselet er utstyrt med egen tannklinikk og Tannhelsetjenesten har ansatt et tannhelseteam p. t i 60 % stilling ved klinikken. En forutsetning for denne etableringen har vært at utgiftene fullfinansieres fra staten. Det er nå signalisert fra Helsedepartementet at det forventes noe bidrag fra fylkeskommunen. Dette vil endre forutsetningen. En konsekvens kan være at fengselstannhelsetjenesten legger beslag på økonomiske ressurser som skulle vært brukt til den lovpålagte tannhelsetjenesten til blant annet eldre på institusjon.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet har hovedansvaret for finansiering av tannhelsetjenester til innsatte i fengsler. Over Helse- og omsorgsdepartementets budsjett, kapittel 762 post 61, gis det tilskudd til fylkeskommuner for organisering av tannhelsetjenester til innsatte i fengsel. De øremerkede midlene tildeles av Helsedirektoratet. Det ble i 2010 tildelt om lag 15 mill. kroner til fylkeskommunene til tannhelsetjenester til innsatte fengsler.

Som representanten opplyser i sin begrunnelse for spørsmålet, er tannhelsetjenester til innsatte i fengsler ikke en lovpålagt oppgave for fylkeskommunen. Det fremgår av Rundskriv IK-29/89 fra Helsedirektoratet hvilke utgifter tilskuddet er ment å dekke og hvilke ytelser eller tannhelsetjenester tilskuddet omfatter.

Det er opp til den enkelte fylkeskommune å forvalte midlene slik at de innsatte får den tannhelsehjelpen de skal ha innenfor rammen av det øremerkede tilskuddet. Fylkeskommunen kan benytte eget personell, eller de kan inngå avtale med private tjenesteytere om å gi aktuell tannhelsehjelp. Tannhelsehjelpen gis på tannklinikk i fengselet der slike finnes, eller på tannklinikk/tannlegepraksis utenfor institusjonen. For øvrig vil jeg opplyse at det er fengselsstatens oppgave å etablere tannklinikk i større fengsler. Foruten å etablere tannklinikker ved større soningsenheter, skal fengslene skaffe nødvendige lokaler til undersøkelser. Lokalene skal holdes med van-

lig kontorutstyr, og utgifter i forbindelse med renhold, oppvarming, bruk av telefon samt nødvendig vedlikehold skal dekkes av over fengselets budsjett.

Innsatte i fengsel har samme rettigheter som befolkningen for øvrig til stønad fra folketrygden til dekning av utgifter til tannbehandling. Ved behov for omfattende rehabiliterende tannbehandling, som ikke dekkes av fylkeskommunen innenfor det øremerkede tilskuddet, eller av folketrygden, kan innsatte søke om særskilt stønad til tannbehandling fra sosialkontoret i sin hjemkommune.

Representanten anfører i sin begrunnelse at Helsedepartementet har gitt signaler om at det forventes noe bidrag fra fylkeskommunen til disse tjenestene. Slike signaler er ikke gitt av departementet. Jeg har fått opplyst fra Helsedirektoratet at det i direktoratets tildelingsbrev til fylkeskommunene er blitt formulert en tekst som kan forstås slik at fylkeskommunen forventes å skulle bidra med finansiering. I august 2011 ble landets fylkestannleger varslet om at denne formuleringen ikke var korrekt, og dette ble beklaget.

Representanten har i sin begrunnelse nevnt forholdene i Østfold fylkeskommune spesielt. Tilskuddet til Østfold fylkeskommune for finansiering av tannhelsetjenester til innsatte i fengsel har økt fra 680 000 kroner i 2009 til 1,7 mill. kroner i 2011. I perioden 2006 til 2010 var det en økning på til sammen 57,6 prosent i antall fengselsinnsatte som ble undersøkt og behandlet av tannhelsetjenesten i Østfold. Ifølge statistikk fra SSB over personer med rettigheter etter tannhelsetjenesteloven, var det i samme periode en økning på bortimot 50 prosent av eldre, langtidssyke og uføre i institusjon som ble undersøkt og gitt nødvendig tannbehandling av Østfold fylkeskommune. For gruppen mottakere av hjemmesykepleie var det en tilsvarende økning på om lag 27 prosent.

I løpet av de siste årene har det skjedd endringer i omfang av soningsenheter og i den geografiske fordelingen av disse. I forslag til statsbudsjett for 2012 er det derfor varslet at Helse- og omsorgsdepartementet vil vurdere behovet for endringer av fordelingsmodellen for tilskuddet til kommuner og til fylkeskommuner.

SPØRSMÅL NR. 281**Innlevert 18. november 2011 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 24. november 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I Byggforskriftene til den siste Plan & B.lov er det innført krav om større isolasjonsverdier i nye bygg. Bak kravet ligger ønsket om å kunne redusere energiforbruket til oppvarming.

Har departementet beregnet hvor mye energi som årlig kan spares, og når den første effekten av større isolasjonskrav i bygninger kan registreres?»

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 281 som gjelder krav til bedre isolering i nye bygg gjennom byggteknisk forskrift til den siste plan- og bygningsloven. Spørsmålet er om det er beregnet hvor mye energi som årlig kan spares som følge av dette, samt når den første effekten av større isolasjonskrav i bygninger kan registreres.

I de byggtekniske forskriftene (TEK) til plan- og bygningsloven er det gitt krav til energieffektivitet. I siste revisjon av forskriften, som fant sted i 2010 (TEK 10) ble det ikke gjort endringer i krav til isolasjonsverdi. Det ble derimot gjort noen justeringer av enkelte andre krav til energieffektivitet. Dette omfattet først og fremst innskjerping av krav til varmegjenvinning av ventilasjonsluft. Endringen gjaldt skjerpning fra 70 prosent til 80 prosent varmegjenvinning i næringsbygg. Høyere varmegjenvinningsgrad for næringsbygg er lagt til grunn ved fastsettelse av nye energirammer. Endringen gir en reduksjon i energirammen på ca. 15-20 kWh/m² per år, noe som gir en årlig energigevinst på i underkant av 60 GWh. Beregningene er basert på SSBs byggarealstatistikk og et årlig nybyggareal for næringsbygninger på 2,9 millioner m². Energibesparelsen øker etter hvert som bygningsmassen fornyes. Etter 10 år vil årlig energigevinst av nye krav utgjøre ca. 0,6 TWh.

De største endringene i krav til isoleringsverdier i nye bygg ble gjort i 2007, ved forrige revisjon av byggteknisk forskrift (TEK 07). For å gi tiltakshavere og byggenæringen tid til omstilling til de nye energikravene ble det fastsatt en overgangsperiode på 2 ½ år. 1. august 2009 var overgangsperioden over. Kra-

vene til økt isolering har altså vært gjeldende siden 1. august 2009.

Energibehovet til bygninger oppført etter TEK 07 er estimert til å være gjennomsnittlig ca. 25 prosent lavere enn for bygninger oppført etter tidligere byggtekniske krav. I dette inngår også energibehov til varmtvann, elektrisk utstyr og belysning. Energikravene innebærer blant annet bedre isolasjon i gulv, vegger og tak. For eksempel ble det etter de gamle kravene bygget med cirka 20 centimeter isolasjon i yttervegg. Krav som ble innført i 2007 innebærer 25 centimeter isolasjon i yttervegg.

Det er anslått at årlig energibesparelse av forskriftsendringen i 2007 vil være på 4-4,5 TWh etter at kravene har virket i ti år, gitt forutsetningene i SSBs byggearealstatistikk. Gevinsten av skjerpede krav gjennom TEK 10 som beskrevet ovenfor kommer i tillegg til dette. Energikravene gjelder ikke bare for nybygg, men også ved omfattende rehabilitering i eksisterende bygg. Effekten av dette er vanskeligere å beregne fordi gamle bygg vil ha svært ulikt energiforbruk før rehabilitering.

Sammenliknet med bygg oppført etter tidligere nivå innebærer kravene et betydelig redusert energibehov. Energibruk i det enkelte bygg kan registreres etter relativt kort brukstid, og energigevinsten beregnes for det konkrete bygget. Energigevinsten for de enkelte byggene vil imidlertid variere blant annet i forhold til hvordan bygget og de tekniske installasjonene brukes. Anslagene ovenfor er beregnet ut fra standardiserte forutsetninger og ikke ut fra reelle forhold.

Totalt registrert energibruk i bygg vil også avhenge av en rekke faktorer som ikke reguleres av plan- og bygningsloven og det kan være vanskelig å skille ut effekten av skjerpede byggtekniske krav på kort sikt. I et kort tidsperspektiv utgjør dessuten nybyggene en liten del av den samlede bygningsmassen. Den samlede effekten av de nye kravene må derfor sees i et lengre tidsperspektiv, det vil si over mange år.

SPØRSMÅL NR. 282**Innlevert 18. november 2011 av stortingsrepresentant Jacob Nødseth****Besvart 30. november 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden gjøre noko for at tomme sjukehusbygningar kan brukast av vertskommunen i høve samhandlingsreforma, og vil statsråden sørge for at den fastlåste og usikre situasjonen kring sjukehusbygningen i Florø blir avklara, slik at lokal planlegging kan kome vidare og framtidretta løysningar bli etablert jamfør grunngevinga til dette spørsmålet?»

GRUNNGJEVING:

Flora kommune har store ambisjonar om å ta aktivt del i samhandlingsreforma, og det blir arbeidd tett med reforma både politisk og administrativt. Kommunen har også ein løpande dialog med omkringliggande kommunar for å søke samhandling i tråd med intensjonane i reforma. Både Førde og Florø vil kunne vere gode stadar for ei materialisering av samhandlingsreforma, der kommunane saman finn gode løysningar til innbyggjarane sitt beste.

Kva gjeld samhandlingsreforma og Florø, vil fleire stadar i byen vere aktuelle for ei materialisering av reforma, og som arena for ei generell styrking av helsetilbodet for innbyggjarane i regionen. Ein arena kan vere sjukehusbygningen i Florø eigd av Helse Førde HF. Ein annan arena i Florø kan vere det offensive fagmiljøet ved Sunnfjord Medisinske Senter. Berre ein liten del av sjukehusbygningen i Florø er i dag i bruk til helseføremål.

I tillegg til arbeidet med samhandlingsreforma er Flora kommune i gang med planlegginga av fleire omsorgsbustadar og sjukeheimplassar. Florø sjukehus er av fleire nemnt som ein mogleg arena for også desse kommunale funksjonane. I tillegg har fleire private aktørar og ideelle organisasjonar uttrykt ønske om å etablere seg i sjukehusbygningen i Florø, og det er ikkje grunn til å tru at ønskja om ei slik etablering i Florø er blitt mindre med tida.

Helse Førde HF lyste i januar 2011 sjukehusbygningen i Florø ut for sal for 24 millionar kroner. Flora kommune meiner på si side at kommunen bør overta bygget vederlagsfritt. Marknadsverdien er uviss all den tid kommunen ikkje ynskjer å omregulere eige- dommen til noko anna enn den er i dag: offentleg føremål. Med pressa økonomiske rammer og sterkt manglande overføringar til finansiering av samhandlingsreforma, er ikkje kommunen i stand til å kjøpe bygget frå Helse Førde HF til den prisen føretaket vil ha. Og andre kjøparar enn kommunen er vanskeleg å tenke seg. Situasjonen er altså låst.

Ein kan legge til grunn at helseføretaket ikkje

ynskjer bruke pengar på å halde eit bygg vedlike som dei ikkje brukar til noko særleg, all den tid dei økonomiske rammene til føretaket er så tronge som dei er. Og for kommunen er det viktig å få avklart om sjukehuset kan bli ein arena til anten samhandlingsreforma i samarbeid med andre kommunar, tilbod i kommunal eigenregi, eller om ein vil tillate private å etablere seg i sjukehusbygningen. Dette for å bestemme seg for kvar ein vil og kvar ein skal satse. Slik situasjonen er i dag gagnar i alle fall ikkje nokon. Aller minst dei som har behov for helsetenester.

I protokoll frå føretaksmøtet i Helse Vest RHF 28.04.11 står det at "Helse Vest RHF skal medverke til å opprette lokalmedisinske sentra for Sogn og Nordfjord i samarbeid med kommunane." Departementet seier ikkje noko om medverknad i høve Sunnfjord.

Eg merkar meg også i same protokollen at det står: "Føretaksmøtet meinte det vil vera riktig å sjå spesialisthelsetenestetilbodet i Florø i samanheng med samhandlingsreforma og målet om å leggja tenester nær brukarane og vil difor kome tilbake til dette i det ordinære føretaksmøtet i januar 2012." Kva som konkret ligg i dette står fram som uvisst.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet har gjennom sin eierstyring i foretaksmøtene i de regionale helseforetakene satt krav om at det i forbindelse med forberedelse av salg av eiendom skal gjøres en særskilt vurdering av om en eiendom er egnet for bruk i tilknytning til samhandlingsreformen. Når dette er aktuelt skal disse vurderingene gjøres i nær dialog med de aktuelle kommunene. Disse kravene ble formidlet i foretaksmøtene i juni 2009. I samråd med KS ble dette presisert i foretaksmøtene i januar i år, og etter ønske fra KS gjorde Helse- og omsorgsdepartementet det klart at alle berørte kommuner og fylkeskommuner skulle informeres på et så tidlig tidspunkt at en kunne gjennomføre en dialog rundt prosess og mulig bruk før eventuelt salg av eiendommen finner sted. Dette uavhengig av om eiendommen anses som aktuell i forhold til samhandlingstiltak.

Helse- og omsorgsdepartementet er orientert om at Helse Førde HF over lengre tid har hatt til vurdering den fremtidige bruken av sykehusbygningen i Florø, og at det er ført dialog og forhandlinger med Flora kommune med sikte på overtakelse. Intensjonsavtalen fikk imidlertid ikke tilslutning ved den politiske behandlingen i kommunen. Helse Førde HF har på denne bakgrunn valgt å legge eiendommen ut for salg på det åpne markedet.

SPØRSMÅL NR. 283**Innlevert 18. november 2011 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 25. november 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Mener statsråden det er akseptabelt at rusmisbrukere får et dårligere tilbud som gjør risikoen for tilbakefall til rusmisbruket større?»

BEGRUNNELSE:

Solliakollektivet er en institusjon som i en årrekke har bidratt til å gi tilbud til rusavhengige. Veldig mange tyngre brukere har fått hjelp på denne institusjonen som behandler folk over lang tid. Dette har etter det jeg er kjent med gitt svært gode resultater opp gjennom årene. Nå meldes det at Helse Sør Øst ikke lenger vil finansiere like langvarige opphold som de har finansiert frem til i dag. Dette vil medføre at mange får et vesentlig dårligere tilbud enn i dag. Det vil også kunne medføre at behandlingen blir av dårligere kvalitet ettersom behandlingen må avsluttes før det er faglig tilrådelig. Det vil i så tilfelle øke risikoen for tilbakefall betraktelig. Jeg mener det er viktig med effektivitet i rehabiliteringen, men den må ikke gå på bekostning av kvaliteten på behandlingen.

Svar:

Som representanten Kjønås Kjos er også jeg opptatt av at rusmiddelavhengige skal få et så godt tilbud som mulig for sin rusmiddelavhengighet, både i spesialisthelsetjenesten og i kommunene. Det er derfor viktig at tilbudene er mest mulig tilpasset de behov den enkelte har. I dette ligger at noen har be-

hov for relativt kort og intensiv behandling, mens andre har behov for behandling og oppfølging over lenger tid.

På grunnlag av representanten Kjønås Kjos sitt spørsmål, har jeg blitt orientert av Helse Sør-Øst RHF om den pågående anskaffelsesprosessen på rusfeltet, der det skal kjøpes tjenester for om lag 680 mill. kroner. Ifølge Helse Sør-Øst tas det sikte på at de avtalene som skal inngås undertegnes i god tid før 1. juli 2012, når de nåværende avtalene går ut.

Av orienteringen fremgår det at Helse Sør-Øst tar sikte på å inngå avtaler om flest døgnplasser innen langtidsdøgnbehandling. Det er også ønskelig å øke antallet plasser for korttidsdøgnbehandling slik at det sikres et differensiert tilbud for alle pasientgrupper og aldersgrupper - tilpasset denne pasientgruppens behov for sammensatte tjenester. I dette ligger også at Helse Sør-Øst ønsker å øke antall døgnbehandlingsplasser for pasienter med rusproblematikk og omfattende psykiske lidelser.

Videre fremgår det av orienteringen at Helse Sør-Øst legger vekt på at alle pasienter må få individuelle vurderinger av sine behandlingsbehov. Der det gis standardiserte behandlingsprogrammer må det tas hensyn til den enkelte pasient, og for dem som har behov for langtidsbehandling ut over ett år i institusjon, må dette gjøres i nært samarbeid mellom helseforetaket, kommunen/bydelen og den enkelte institusjon.

SPØRSMÅL NR. 284**Innlevert 18. november 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 29. november 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Har en registrert, og kan man dokumentere reduksjon i behandlingstida, nå etter at NVE har fått forsterka sin stab av saksbehandlarar knytt til søknader om etablering av små, mini og mikro kraftverk?»

GRUNNGJEVING:

Det har lenge vore knytt sterk kritikk til lang behandlingstid på søknader knytt til etablering av små kraftverk. I den sammanheng har det av tidlige statsrådar blitt vist til at antal saksbehandlarar er kraftig auka og at ein no har betydelig betre kapasitet til å ivareta denne type søknader.

Likevel opplever søkerar at behandlingstida tek mange år. Ikkje minst er dette spørsmålet viktig i forbindelse med innføring av grøn sertifikatordning.

Svar:

Sidan 2003 har det vore ei betydeleg satsing på utbygging av småkraftverk, og sidan 2005 er kapasiteten på sakshandsaminga i NVE dobla. I åra 2008-2010 ga NVE konsesjon til småkraftverk på til saman om lag 2,1 TWh fordelt på 183 konsesjonar. Dei samanliknbare tala for åra 2005-2007 er om lag 1,5 TWh fordelt på 132 konsesjonar. I åra 2002-2004 vart det gitt konsesjon til om lag 0,5 TWh og talet på saker var 53.

Eg meiner på denne bakgrunn det er dokumentert at styrkinga av kapasiteten i NVE har gitt resultat.

Det er samtidig slik at handsamingstida i den einsskilte sak er blitt noko lengre. Det er særleg to årsaker til dette. For det fyrste har talet på søknader auka vesentleg. NVE har samla motteke meir enn 1000 søknader sidan år 2000. Dette har resultert i at det har bygd seg opp saker som har blitt liggjande i kø før handsaminga tek til. Dette medverkar til at den gjennomsnittlege handsamingstida er blitt lenger. For det andre er krava til sakshandsaming auka. Vurderingar etter naturmangfaldlova krev til dømes ekstra oppfølging av NVE.

For meg er framdrift i sakene og realisering av fornybar energi viktig. Den store saksmengda med vesentleg tid i kø er derfor ei utfordring som eg har stort merksemd på.

SPØRSMÅL NR. 285

Innlevert 18. november 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 29. november 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til at flere omstillingssøknader får gjennomslag, og på den måten bidra til at rovdyrtalet blir minimalisert, slik en forutsatte i rovdyrforliket?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med rovdyrforliket sommeren 2011 ble det inngått forlik med forventning om at rovdyrpresset skulle minimaliseres gjennom ulike tiltak som bedra tilskudd til omstillingstiltak m.v.

Likevel registrerer en at spesielt søknader til omstillingstiltak ikke når frem og derved oppnår en ikke at nødvendige tiltak for å redusere rovdyrtalet blir etablert.

Svar:

Omstilling er et av flere viktige punkter i rovviltforliket som ble vedtatt i Stortinget våren 2011. Omstilling er et område hvor det tidligere har eksistert en egen tilskuddsordning, og det ble gjennomført relativt omfattende omstilling av sauebruk i enkelte særlig tapsutsatte områder. De senere år har det ikke blitt satt av egne midler særskilt til omstilling, men det har vært muligheter for å søke om støtte fra rovviltne-

denes midler til forebyggende og konfliktdependende tiltak samt at det kan bevilges Bygdeutviklingsmidler over jordbruksavtalen.

En arbeidsgruppe nedsatt av Landbruks- og matdepartementet leverte våren 2011 en rapport med forslag til retningslinjer/standarder for behandling av søknader om omstilling av driften på grunn av rovvilt. Bakgrunnen for dette arbeidet var blant annet at det eksisterte en forskjellsbehandling av søknader om omstilling, både fra sak til sak og mellom ulike deler av landet. Rapporten bekrefter at det har vært forskjeller mellom regioner både i tilskuddsnivå og andre betingelser knyttet til omstillingstilskuddet. Likebehandling er derfor grunnleggende i den jobben som nå skal gjøres videre, og Landbruks- og matministeren og jeg vil i samarbeid følge opp rapporten.

Jeg ønsker at prosessen med oppfølging av rapporten fra arbeidsgruppen, som har vurdert ulike spørsmål knyttet til omstilling, nå slutføres før jeg vurderer andre tiltak. Ansvaret for å prioritere bruken av midlene til forebyggende og konfliktdependende tiltak er for øvrig regionalisert til rovviltnevnene, og de har også gode forutsetninger for å vurdere og finne gode løsninger i dialog med kommuner, lokalsamfunn og enkeltbrukere.

SPØRSMÅL NR. 286**Innlevert 18. november 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 24. november 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Mener statsråden at våre aller mest sårbare kvinner skal betale for sin egen fødsel ved norske sykehus, og hvilke konsekvenser mener statsråden denne praksisen kan føre til for fattige rettighetsløse gravide kvinner og deres kommende barn?»

BEGRUNNELSE:

I forrige uke ble det kjent at en etiopisk kvinne som fødte ved Kristiansand Sykehus i etterkant ble fakturert Kr 17 000 av Sørlandet Sykehus. Årsaken var at hun tidligere hadde fått avslag på sin asylsøknad. Hennes ektemann har oppholdstillatelse i Norge men familien har ikke økonomi til å betale dette beløpet.

Uavhengig av hvilke politiske signaler som søkes uttrykt gjennom en slik politikk, så er konsekvensen svært uheldig for kvinner. Statsminister Jens Stoltenberg har profilert seg høyt på trygging av morshelse og har finansiert barnefødsler gjennom sitt engasjement i FNs tusenårsmøte i 2010, hvor ett av tusenårsmålene er viet dette arbeidet. I Norge fremmes og forsvares imidlertid en politikk som setter innvandringsregulerende hensyn foran dette målet, og som i verste fall vil medføre risikofylte hjemmefødsler.

Et ukjent antall mennesker kan av ulike årsaker ikke returnere til hjemlandet sitt i det tempoet som regjeringen ønsker. Flere helseeksperter frykter at en politikk som gir sykehusene anledning til å fakturere barnefødsler vil kunne resultere i at kvinnelige asyl-

søkere, som i utgangspunktet er en svært sårbar gruppe, vil skremmes til risikofylte handlinger og som kan være svært farlig både for mor og barn.

En slik politikk er kvinnefiendtlig og skaper en egen underklasse kvinner som tvinges til å utsette seg selv og barnets helse for unødvendig risiko.

Svar:

Regler om dekning av utgifter for pasient som ikke har bosted i riket, er fastsatt i spesialisthelsetjenesteloven § 5-3. Disse reglene har vært gjeldende siden 1. januar 2001 og fastslår at pasient som ikke har bosted i riket, selv skal dekke behandlings- og forpleiningsutgifter. Helse- og omsorgsdepartementet har i nylig utsendt rundskriv (I-5 2011) presisert at det uansett ikke kan kreves forhåndsbetaling for øyeblikkelig hjelp og for helsehjelp fra spesialisthelsetjenesten som ikke kan vente. I tillegg er det bestemt at dersom pasienten ikke kan dekke utgiftene selv, skal de dekkes av vedkommende helseinstitusjon eller tjenesteyter. Loven pålegger med andre ord sykehuset å dekke behandlings- og forpleiningsutgifter hvis pasientene ikke kan dekke utgiftene selv. Dette gjelder både utgifter til fødsel og utgifter til annen helsehjelp fra spesialisthelsetjenesten.

Jeg viser også til St. meld. nr. 12 (2008-2009) En gledelig begivenhet – om en sammenhengende svangerskaps-, fødsels- og barselomsorg. Her framgår det at et av innsatsområdene til regjeringen er et trygt fødetilbud, og at grupper med særlige behov - herunder kvinner med innvandrerbakgrunn - skal prioriteres.

SPØRSMÅL NR. 287**Innlevert 18. november 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 2. desember 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at nye samhandlingsprosjekter innenfor bildediagnostikk mellom Oslo-sykehusene ikke får samme skjebne som prosjektet "Klinisk arbeidsflate"?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er kjent med at de regionale helseforetakene har egne IKT enheter som driver hvert sitt prosjekt. I Helse Sør Øst (HSØ) er det mellom 700 og 800 IKT-ansatte. Sykehusene kan med andre ord ikke velge å kjøpe tjenester eksternt til markedets

beste pris og kompetanse, men er nødt til å forholde seg til egen IT-enhet.

Vi har gjennom media flere ganger blitt kjent med at de fusjonerte Oslo-sykehusene ikke har noe system for å dele bilder etter at IKT-prosjektet «Klinisk arbeidsflate» ble stanset i mai. «Klinisk arbeidsflate» skulle stått ferdig 1. juni 2010, og formålet var at de fusjonerte sykehusene kunne kommunisere på tvers av mange ulike IKT-systemer. Sykehuset har kostnadsført et tap på 125 millioner kroner på prosjektet. I et intervju med adm.dir. i HSØ Bente Mikkelsen i Dagens Næringsliv signaliserer hun at IKT-løsninger er avgjørende for om man skal greie å realisere samhandlingsreformen. Grunnen til at prosjektet ble stanset var at det ble komplisert, og strakk seg ut i tid. Det er få signaler som går i retning av at leverandøren ikke har gjort jobben sin.

Undertegnede er kjent med at det eksisterer tekniske samhandlingsløsninger innenfor røntgen.

Disse er i drift bl.a. i Helse Nord og hos de største private aktørene i Norge. Det er altså ikke slik at det ikke finnes velutprøvde IKT-løsninger.

Overfor Dagens Medisin sier statsråden at situasjonen i OUS er veldig krevende og hun at ”dette må det gjøres noe med”.

Svar:

Styret ved Oslo universitetssykehus HF avsluttet som kjent prosjektet ”Klinisk arbeidsflate” 28. april 2011 etter å ha vurdert at det ikke lenger var mulig å hente ut de gevinstene som var forutsatt da prosjektet

ble igangsatt. Oslo universitetssykehus HF arbeider med å finne andre måter å slå sammen de kliniske systemene. I mellomtiden er det etablert midlertidige løsninger som gir klinikere tilgang til pasientinformasjon uavhengig av hvor de sitter, men disse er mindre brukervennlige.

Helse Sør-Øst RHF legger generelt vekt på gjenbruk og erfaringer fra tidligere gjennomførte prosjekter, for å sikre læring og økt kompetanse og forståelse for de utfordringer store IKT-prosjekter medfører. Når det gjelder IKT-systemer for behandling av bildeinformasjon i sykehus, har Helse Sør-Øst RHF nå en anskaffelsesprosess på gang. Denne anskaffelsesprosessen har som mål å få til en permanent løsning som dekker behovene for alle sykehus i regionen.

Jeg har forstått at det også foregår et parallelt arbeid for å løse utfordringene med håndtering av radiologiske bilder på kort sikt i Oslo universitetssykehus HF. Blant annet skjer det en konsolidering av eksisterende løsninger ved Aker og Ullevål. Med dette reduserer en antall løsninger fra fire til tre i helsefor- etaket. Samtidig fører det til at radiologiske bilder som er tatt både ved Aker og Ullevål er tilgjengelig for helsepersonell på begge sykehus.

Det arbeides også med å etablere et felles klinisk bildelager i Oslo universitetssykehus HF. Dette for å gi helsepersonell ved alle sykehus lesetilgang til radiologiske bilder uavhengig av hvilke av de tre gjenværende systemer de er lagret i.

SPØRSMÅL NR. 288

Innlevert 18. november 2011 av stortingsrepresentant Nikolai Astrup

Besvart 30. november 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Statoil har annonsert at selskapet ønsker å kutte ut hydrogenpumpene som er etablert under HYNOR-samarbeidet. Fra 2015 er det ventet at de store bilfabrikantene vil gjøre flere hydrogenbiler tilgjengelige for det norske markedet.

I lys av Statoils beslutning; hva vil regjeringen gjøre for å sikre et tilbud til hydrogenkjøretøy i årene fremover, og hvilken rolle skal HYNOR spille i dette?»

Svar:

Regjeringen vil at Norge fortsatt skal ligge i front når det gjelder å fremme bruken av lavutslippskjøretøy. Hydrogenbiler vil kunne være et av flere bidrag til å vri transportsektoren i en klima- og utslippsvennlig retning.

Gjennom Forskningsrådets RENERGI-program og Transnova er det bevilget betydelige midler til å fremme teknologiutvikling innen hydrogen. Det offentlige kan imidlertid ikke alene ta hele ansvaret for satsingen på enkelte teknologier. Dette er en dugnad som næringslivet også må være med på.

Jeg får opplyst fra Samferdselsmyndighetene at det er planlagt et møte med sentrale aktører i bransjen der samarbeid om den videre satsningen for teknolo-

giutvikling for hydrogenbiler vil bli diskutert. Statoil er invitert til dette møtet som skal holdes i desember d.å.

SPØRSMÅL NR. 289

Innlevert 18. november 2011 av stortingsrepresentant Nikolai Astrup

Besvart 30. november 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Miljøverndepartementet har flere ganger påpekt at de store kostnadene i forbindelse med oppryddingstiltak i forurensede sedimenter i sjøbunn i blant annet fjorder og havner vil komme fra 2011 og utover. Bevilgningene over denne posten er likevel blitt kuttet betydelig i budsjettet for 2011 og 2012.

Hvorfor har regjeringen kuttet kraftig i bevilgningene til oppryddingstiltak i 2011 og 2012 når den samtidig har varslet at det nettopp er fra 2011 og utover at oppryddingen skal intensiveres?»

BEGRUNNELSE:

I St.prp. nr. 15 (2008-2009) "Endringer i statsbudsjettet for 2008 under Miljøverndepartementet" foreslo regjeringen en betydelig reduksjon i kap. 1441, post 39 Oppryddingstiltak. Reduksjonen på 70 millioner kroner utgjorde nesten to tredjedeler av den opprinnelige bevilgningen over denne posten dette året. Begrunnelsen for reduksjonen var at det måtte gjennomføres grundige prosjektundersøkelser, inkludert gode kostnadsberegninger, før det var forsvarlig å fatte vedtak om tiltak. Det ble vist til at for mange av tiltaksplanene vil man først i 2010/2011 ha kommet langt nok til at større oppryddingstiltak kan settes i gang, og de største kostnadene vil først komme i perioden fra 2011 og utover. Tiltak i forurenset sjøbunn vil, når prosessen kommer så langt, være svært dyre.

I Prop 1S (2009-2010) om statsbudsjettet for 2010 for Miljøverndepartementet ble det også vist til at for mange av tiltaksplanene vil man først i 2010/2011 ha kommet langt nok til at det er faglig forsvarlig å sette i gang med større oppryddingstiltak, og de største kostnadene vil først komme i perioden fra 2011 og utover.

Til tross for dette har regjeringen valgt å legge frem et budsjett for 2012 som medfører en kraftig reduksjon i bevilgningene til oppryddingstiltak.

Fra 2010 til 2012 er bevilgningene redusert fra 110 millioner kroner til 63 millioner kroner. Dette står i sterk kontrast til departementets egen opptrappingsplan som ble meddelt Stortinget i 2008-2009 og 2009-2010.

Svar:

Arbeidet med å rydde opp i forurenset grunn og sjøbunn er høyt prioritert, og det er bl.a. utarbeidet to handlingsplaner på området. Utgangspunktet for finansiering av opprydding i forurenset grunn og sjøbunn er prinsippet om at forurenser betaler. I tilfeller hvor det ikke finnes en ansvarlig eller det vil være urimelig å pålegge denne å dekke kostnadene fullt ut, bidrar staten imidlertid med penger.

Arbeidet med å rydde opp i forurenset jord eller sjøbunn har vist seg å være både svært komplisert og tidkrevende, og det har vært vanskelig å forutsi behovet for bevilgninger fra år til år.

De foreslåtte bevilgningene i statsbudsjettet for 2012 er på 64,7 mill. kroner og bidrar til at arbeidet med å rydde opp i forurenset grunn og sjøbunn kan fortsette. Prosjekter hvor lokale myndigheter og næringsliv gjør sin del av jobben og bidrar til framgang i arbeidet, vil bli prioritert.

Utover bevilgningen på post 39 kan Miljøverndepartementet i 2012 inngå forpliktelser til å kjøpe inn materiell og gi tilsagn om tilskudd. Rammen for dette tillegget er 25 mill. kroner.

Omfattende opprydding av forurenset sjøbunn er allerede gjennomført i Kristiansand, Oslo, Stamsund og ved Killingdal gruver i Trondheim. I Tromsø er opprydding godt i gang og vil bli avsluttet i 2011. I perioden 2012/2013 er det ventet oppstart av tiltak i Harstad, Trondheim (havneområdene) og Sandefjord.

Jeg understreker at handlingsplanene følges opp i tråd med den høye prioriteringen regjeringen gir opprydding i forurenset sjøbunn.

SPØRSMÅL NR. 290**Innlevert 18. november 2011 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 28. november 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Viser til gårsdagens interpellasjonsdebatt i Stortinget om norsk konkurransekraft. I mitt innlegg utfordret jeg statsråden på om han ønsker og har ambisjoner om at Norge skal bli best i verden på konkurransevne. Statsråden virket lite ambisiøs ettersom han svarte "jeg tror det blir vanskelig å konkurrere med Singapore og Hong Kong".

Ønsker regjeringen at Norge skal klatre oppover på de kåringene og rapportene jeg henviste til, og hva vil statsråden konkret gjøre for at Norge klatre oppover?»

BEGRUNNELSE:

I Verdensbankens årlige kåring "Doing Business" havner Norge på en 6.plass. Men det som gjør at Norge ikke når lengre opp er bl.a. at vi er på en 41.plass mht "Starting a Business" og 48.plass på "Getting Credit", og 60.plass når det gjelder byggetilatelser og lign.

I The Heritage Foundation og The Wall Street Journal sin årlige indeks som går på økonomisk frihet (som også tar for seg handelsbetingelser, eiendomsrett, osv.), når ikke Norge lengre opp enn en 30.plass.

World Economic Forum har en årlig global måling om konkurransekraft, der Norge innehar en 16.plass.

Videre viser andre målinger at Norge gjør det dårlig på handel med verdens fattigste land (dårligst av alle), dårlig på forskning, dårlig på veiinvesteringer, dårlig på skole (både grunnskole, videregående skole og høyere utdanning) i forhold til hva vi betaler, dårlig på effektivitet innen sykehussektoren (høy administrasjon/ byråkrati), frafall i den videregående skolen (26.plass av 33 land i Europa).

Videre så kommer vi ikke utenom det faktum at flere selskaper, og selv statlige eide selskaper "flagger utenlands" for å spare skatt.

Det kunne i den sammenheng være interessant å vite om statsråden vil gjøre noe for å tiltrekke seg utenlandske selskaper (for å etablere hovedkontor i Norge eller investere i norske selskaper), i stedet for vi ser at norske selskaper (og personer) rømmer Norge for å spare skatt. Hvis statsråden ønsker mer utenlandske investeringer i Norge.

Svar:

Det er både nyttig og nødvendig å sammenlikne seg med andre land når man skal utforme politikk. Vi

kan alltid lære av hva andre land gjør eller ikke gjør på ulike områder. OECD er en viktig kilde for oss i denne sammenhengen. Det finnes etter hvert også mange andre som publiserer rangeringer av land etter ulike indikatorer. Slike rangeringer er nyttige. Undersøkelser viser samtidig at de må tolkes med forsiktighet.

Målet for Regjeringens politikk er å skape et godt samfunn for de som lever i dag og for de som kommer etter oss. Da må vi legge til rette både for verdiskaping og rettferdig fordeling.

Ser vi på de siste 20 årene, har vi hatt en vekst i verdiskapingen i Fastlands-Norge som har vært høyere enn veksten i USA og klart over veksten i euroområdet. BNP per innbygger er høy og fordelingen i samfunnet er blant de jevneste i verden. Våre erfaringer viser at det ikke er noen motsetning mellom høy verdiskaping og jevn inntektsfordeling. Tvert imot kan jevn fordeling trolig bidra til å skape en produktiv og omstillingsdyktig økonomi.

Det er viktig at vi bygger på de sterke sidene i norsk økonomi og i norske bedrifter, og at vi bruker disse som et springbrett for å bli bedre. Selv om det går godt i Norge i dag, kan vi ikke ta for gitt at det vil fortsette slik. Flere europeiske land sliter nå med store problemer. Det er en påminnelse om hva konsekvensene kan bli dersom vi ikke fortsetter å bygge opp under vekstkraften i økonomien eller dersom vi ikke sørger for at statsfinansene er bærekraftige på lang sikt.

Vi må holde orden i økonomien og statsfinansene. Vi må utvikle arbeidskraften slik at vi også i fremtiden har en omstillingsdyktig og velkvalifisert arbeidsstyrke. Samtidig må vi ha inntektssikringsordninger, herunder pensjons- og trygdesystem, som stimulerer til arbeid, og et skattesystem som støtter opp under dette. Vi må fremme innovasjon og produktivitet gjennom våre satsinger på forskning og utvikling, samt sørge for stabile rammebetingelser for norsk næringsliv. Vi må videreføre det inntektspolitiske samarbeidet. Det er viktig at hensynet til den konkurranseutsatte industrien blir ivaretatt i lønnsoppgjørene, slik den etablerte frontfagsmodellen legger opp til. For å bygge opp under framtidens verdiskaping må vi også videreføre høye investeringer i samferdsel og infrastruktur. Og vi må ha en sterk og effektiv offentlig sektor som støtter opp under verdiskapingen.

Dette ligger til grunn for Regjeringens politikk.

Regjeringen ser positivt på at vi har mange sel-

skaper og bedrifter i Norge med stabilt utenlandsk eierskap. Utenlandske investorer er store eiere i selskaper som er notert på Oslo Børs. Utenlandske investorer har investert direkte i selskaper i flere sektorer, for

eksempel i petroleumssektoren, i produksjon av metaller, i bygg og anlegg, i skipsfart og skipsbygging og i handelsvirksomhet.

SPØRSMÅL NR. 291

Innlevert 21. november 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 23. november 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Vi ser i dag at over hele Norge er det i dag ikke mulig å skaffe nok smør og fløte. Dette er nok et bevis på at regjeringens landbrukspolitik er totalt mislykket.

Vil statsråden senke tollsatsene slik at forbrukerne over hele landet kan få nok smør og fløte?»

Svar:

Flere medier har skrevet om at det mangler smør i enkelte butikker. Dette skyldes både økt etterspørsel og en noe lavere produksjon. Situasjonen varierer mellom landsdelene. En gledelig trend er at husholdningene igjen i større grad lager maten fra bunnen av. Dette har økt etterspørselen etter matlagingsprodukter som inneholder mye melkefett.

Melkeproduksjonen varierer naturlig gjennom året. Det er lavest melkeinngang i august og september og i denne perioden kan det være mangel på råstoff til produksjon som krever høyt fettinnhold. Tine peker også på at det totalt sett er levert noe mindre melk i år sammenlignet med i fjor. En av hovedforklaringene til dette, er at fôrkvaliteten er blitt noe for-

ringet som et resultat av perioder med særlig mye nedbør.

For enkeltprodukter og i perioder med for lite norske varer i markedet, kan SLF sette ned tollsatsen i henhold til Forskrift om administrative tollnedsettelse for landbruksvarer. SLF har per dags dato ikke mottatt noen henvendelse om administrativ tollnedsettelse for smør. Jeg kan også opplyse om at den norske importkvoten i WTO på 575 tonn så langt er lite benyttet.

Som landbruks- og matminister er jeg opptatt av at norsk landbruk skal levere varer som forbrukere etterspør. Næringa må være våken for endringer i tender og etterspørsel. Landbruket er imidlertid en langsiktig næring basert på biologisk produksjon. Når forbrukernes etterspørselmønster endres, vil det derfor ta noe tid før dette gir seg utslag i endret produksjon og endrede produkter.

For å møte raske og eventuelt mer kortsiktige endringer er det derfor også viktig med, og slik vi har, et velfungerende system som gir markedsaktørene muligheter til supplerende import.

SPØRSMÅL NR. 292**Innlevert 21. november 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 25. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Streng norsk praksis og regelverk knyttet til godkjenning og registrering av ombygde og amatørbygde kjøretøy skaper problemer for mange norske bilentusiaster. Etter at Fremskrittspartiet fremmet representantforslag 8:94 S (2009-2010), ga regjeringen Statens vegvesen i oppdrag å utrede en godkjenningsordning av amatørbygde kjøretøy etter svensk modell.

Når forventes saken å være klar fra regjeringens side?»

BEGRUNNELSE:

Da jeg stilte et tilsvarende spørsmål til statsråden i begynnelsen av 2011 (Dokument nr. 15:694 (2010-2011)), svarte statsråden at arbeidet hadde blitt igangsatt, men statsråden kunne den gang ikke si noe om når arbeidet ville være ferdigstilt.

Det er veldig viktig at denne ordningen blir noe av. Norge har i motsetning til flere andre land, ikke egne ordninger for godkjenning og registrering av ombygde og amatørbygde kjøretøy. Storbritannia har spesielle regler for biler som det produseres under

100 av i året, og Sverige har en egen ordning der amatørbygde og ombygde kjøretøy besiktiges av Sveriges Fordonsbyggares Riksorganisation (SFRO).

Svar:

Statens vegvesen har i inneværende år utredet muligheten for en godkjenningsordning for amatørbygde kjøretøy. I dette arbeidet har blant annet Statens vegvesens spesialist- funksjon for oppbygging, ombygging og reparasjon av kjøretøy vært delaktig, og det har vært avholdt arbeidsmøter med interesseorganisasjonene NMCU, AMCAR og NFSOK. Arbeidet har vært konstruktivt, og det foreligger per i dag en enighet både om hva et amatørbygd kjøretøy er, og om rammene for godkjenning av slike kjøretøy.

Statens vegvesen har opplyst at utredningsarbeidet vil ferdigstilles i løpet av inneværende år. Dette innebærer at implementeringen av ordningen for godkjenning av amatørbygde kjøretøy vil kunne ventes å tre i kraft siste halvår 2012.

SPØRSMÅL NR. 293**Innlevert 21. november 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 28. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Det er et klart mål å flytte transport av gods fra veg til sjø. For å få til dette er det viktig at det er gode tilførselsveier til og fra havnene. I NTP er det pekt på ca. 30 viktige stamnetthavner. Vi er kjent med at flere av disse har utfordringer i forhold til standarden på tilførselsveiene.

Kan statsråden fremlegge en komplett oversikt over tilstanden på disse veiene, hvem som er eier av veiene, hvilke planer som foreligger i forhold til utbedringer, og når disse planene er tenkt realisert?»

Svar:

Det er riktig at regjeringen har som ambisjon at størst mulig del av veksten i de lange godstransportene skal skje på sjø eller bane. I retningslinjene for transportetatene og Avinors arbeid med Nasjonal transportplan 2014-2023 er etatene derfor bedt om å vurdere og foreslå tiltak som kan bidra til en overgang fra veg til sjø og bane. Transportetatene og Avinor vil presentere sitt grunnlag for Nasjonal transportplan 2014-2023 den 29. februar 2012. Dette vil være et viktig innspill til utarbeidelsen av stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan. Der vil det bli presentert forslag til og tiltak for å få mer gods på sjø

og bane, inklusive eventuelle forslag til utbedring av tilførselsveger til de viktigste havnene.

I Nasjonal transportplan 2010-2019 definerte regjeringen 31 stamnetthavner, hvorav 25 intermodale knutepunktshavner med behov for god landverts tilknytting. Regjeringen gikk inn for at disse havnene skulle gis riksvegtilknytting. Dette ble oppfylt ved gjennomføringen av forvaltningsreformen 1. januar 2010. Det er altså staten som er eier av tilførselsvegene til stamnetthavnene. Det er ikke mulig for meg å nå legge fram en komplett oversikt over tilstanden på disse vegene. I trinn 1 av arbeidet med Nasjonal transportplan gjorde imidlertid transportetatene og Avinor en gjennomgang av blant annet standarden på tilførselsvegene til de viktigste havnene. Denne gjennomgangen er presentert i en grunnlagsrapport til etatenes NTP-arbeid i utredningsfasen; Effektive knutepunkter – godstransport.

I rapporten sies det at rundt de fem byene med utpekte havner i henhold til havne- og farvannsloven er

det noe redusert framkommelighet grunnet kødannelser i rush- periodene. I Oslo kan det være framkommelighetsproblemer også i andre deler av døgnet. Noen få terminaler har flaskehals mellom hovedveg og hovedport for terminalen. For de fleste knutepunktene er problemene på veg bare i noen grad knyttet til selve framkommeligheten for tunge kjøretøyer. Det er flere steder utfordringer knyttet til lokalmiljø, som vogntog i sentrumsgater, og konflikter med gående og syklende. Når det gjelder øvrige stamnetthavner er det ved enkelte havner behov for tiltak i tilførselsvegene. Rapporten om godsknutepunkter er offentlig og finnes tilgjengelig på transportetatens NTP-side www.ntp.dep.no.

I Statens vegvesens riksvegutredninger som ble presentert i april 2011 er det også gitt en oppsummering av de viktigste behovene for utbedring av riksvegtilknytningene til de viktigste stamnetthavnene og intermodale jernbaneterminaler.

SPØRSMÅL NR. 294

Innlevert 21. november 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 28. november 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«I Finansavisen 17/11-11 kommer det frem at mange norske kommuner har misforstått boplikten og praktiserer boplikt på nye boliger uten at det foreligger hjemmel i lov. Dette medfører naturlig nok et sterkt inngrep i enkeltmenneskers liv.

Er statsråden enig i denne beskrivelsen, og vil statsråden snarest rydde opp overfor disse kommunene slik at den ulovlige "boplikten" bortfaller?»

Svar:

Konsesjonsloven fra 2003 gir regler om konsesjonsplikt ved erverv av bebyggd eiendom over 100 dekar, eller med mer enn 25 dekar fulldyrka eller overflatedyrka jord. Er eiendommens størrelse under disse arealgrensene oppstår ikke konsesjonsplikt ved ervervet. Det kan imidlertid innføres konsesjonsplikt ved å vedta forskrift om nedsatt konsesjonsgrense i den enkelte kommune. Det er disse forskriftene som ble omtalt i Finansavisens artikkel 17. november i år. Ved årsskiftet 2010/2011 hadde 65 kommuner lokal forskrift om nedsatt konsesjonsgrense. Hittil i år har

to nye kommuner fått innført slik forskrift, mens forskriften er opphevet i en kommune.

Enkelte kommuner har forskrift om nedsatt konsesjonsgrense for tilfeller som er beskrevet i konsesjonsloven § 7 første ledd nr. 1. Dette gjelder "bebyggd eiendom som er eller har vært i bruk som helårsbolig". Andre kommuner har også slik forskrift for tilfeller beskrevet i konsesjonsloven § 7 første ledd nr. 2. Dette gjelder "eiendom med bebyggelse som ikke er tatt i bruk som helårsbolig, herunder eiendom med bebyggelse under oppføring, i områder som i reguleringsplan etter plan- og bygningsloven er regulert til boligformål".

I de kommunale forskriftene som er inntatt i Lovdatas base for lover og forskrifter, fremgår det hvor og for hvilke tilfeller det er innført konsesjonsplikt. I artikkelen i Finansavisen er det anført at kommuner som bare har innført forskrift etter konsesjonsloven § 7 første ledd nr. 1 også praktiserer konsesjonsplikt for ubebygde tomter etter § 7 første ledd nr. 2. Artikkelen kan tolkes slik at dette gjelder alle kommuner som har unnlatt å innføre forskrift etter nr. 2. Jeg har ikke grunnlag for å tro at dette er tilfelle.

Kommunenes behandling av konsesjonssaker består i veiledning til publikum, behandling av egenerklæring om konsesjonsfrihet, behandling av konsesjonssaker og oppfølging av mislighold. Fylkesmannen har ansvar for å behandle klage over kommunale avgjørelser. Dersom kommunene tar feil når det gjelder sin myndighet etter forskriftene, er det naturlig at dette vil slå ut i form av for eksempel klagesaker til Fylkesmannen. Jeg har ikke mottatt opplysninger om at det foreligger slike klagesaker.

Jeg har fått opplyst at Statens landbruksforvaltning som nasjonal myndighet fra tid til annen har mottatt henvendelser om at reglene om nedsatt konsesjonsgrense har vært praktisert feil. Dette har stort sett vist seg å være misforståelser av hva en konsesjonssak er, hva man skriver under på, om en bestemt eiendom faller innenfor eller utenfor forskriften og lignende. I noen grad har også misforståelsene knyttet seg til at regler og praksis etter plan- og bygningsloven er forvekslet med regler og praksis med hjemmel i lokal forskrift etter konsesjonsloven.

I Finansavisen er det konkret vist til Nøtterøy kommune, en kommune som har politisk flertall bestående av Høyre og Fremskrittspartiet, og som har innført nedsatt konsesjonsgrense på øya Veierland, dvs. i deler av kommunen. Landbruks- og matdepartementet og Statens landbruksforvaltning mottok 14. november i år en henvendelse fra Tone M. Torgersen som representerer Bolyst Veierland, med forespørsel om å frata Nøtterøy kommune forskriften som er innført der fordi det anføres at kommunen har gitt feil informasjon om forskriften. Vedlagt henvendelsen lå også en klage til Stortingets ombudsmann for forvaltningen knyttet til det samme forholdet. Henvendelsen vil bli besvart av Statens landbruksforvaltning som rette adressat.

I forbindelse med henvendelsen fra Torgersen, og opplysningene i Finansavisen, kan jeg opplyse at

Statens landbruksforvaltning 19. september i år mottok kopi av en redegjørelse fra Nøtterøy kommune til Bolyst Veierland v/Arne Torgersen om de uklarhetene det er snakk om. I redegjørelsen heter det bl.a.:

”Med bakgrunn i muligheten som ligger i ny konsesjonslov, ble det i begynnelsen av 2008 satt i gang arbeid med en forenklet reguleringsplan for tidligere nevnte boligområder på Veierland. Planen ble vedtatt ved kommunestyrets vedtak av 3.9.2008. Målsettingen var altså å få til en utvidelse av forskriften, noe man med vedtatt reguleringsplan hadde det formelle grunnlaget for å kunne søke om. Av ukjente årsaker/misforståelser ble imidlertid arbeidet med endring av selve forskriften ikke igangsatt. En ser nå at situasjonen etter 3.9.2008 knyttet til hva som faktisk gjelder angående boplikt på Veierland, tydeligvis har vært noe uklar, også for ansatte i Nøtterøy kommune. Kommunen kan ikke utelukke at kommunens ansatte i enkelte tilfeller har gitt uttrykk for at det på Veierland også gjelder boplikt ved omsetning av bebygd eiendom som ikke er tatt i bruk som helårsbolig (ikke for godkjente fritidsboliger). Dette er tidligere innrømmet, og er en situasjon som kommunen selvsagt beklager sterkt. Det forhold at kommunen ikke endret forskriften i 2008, medfører ikke at de eiendommer som er underlagt boplikt etter gjeldende forskrift fra 1998, nå ikke har boplikt.

Etter gjennomgang av saker og dokumenter har man imidlertid ikke kunnet finne noe som tilsier at Nøtterøy kommunes administrasjon i sin saksbehandling – attestering av egenerklæringer om konsesjonsfrihet, oppfølging av boplikt, byggesak m.v. – har praktisert eller lagt til grunn en annen forskrift enn den som faktisk gjelder. Dersom Bolyst Veierland fastholder sin påstand om at noen urettmessig har fått krav eller pålegg om å sørge for fast bosetting på sin eiendom, ber kommunen om at dette dokumenteres.”

Jeg tar denne orienteringen til etterretning. Jeg kan ut over dette ikke se at opplysningene i Finansavisen gir konkrete holdepunkter for at kommuner som bare har forskrift etter konsesjonsloven § 7 første ledd nr. 1 praktiserer regelverket feil.

SPØRSMÅL NR. 295**Innlevert 21. november 2011 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 5. desember 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil helse- og omsorgsministeren ta initiativ til at ansatte i helsevesen og barnevern får mer helhetlige hjemler for bruk av tvang, som også inkluderer transport mellom institusjoner?»

BEGRUNNELSE:

I dag er det slik at politiet skal forestå transporter mellom institusjoner av barnevernsklinter eller psykisk syke dersom det er sannsynlig at det må brukes tvang eller makt. Ansatte i helsevesen og barnevern har ikke de samme hjemler for bruk av tvang mellom institusjoner, som de har i institusjoner. Tilbakemeldinger fra politiet er at de bruker mye ressurser på disse oppdragene. Regelverket rundt bruk av tvang eller makt mot pasienter er, og skal være, strengt regulert.

Svar:

Det har gjennom flere år vært et samarbeid mellom politi- og helsemyndighetene for å få til best mulig løsninger ved henting og transport av mennesker med psykiske lidelser. Blant annet ble det utgitt et felles rundskriv fra Helsedirektoratet og Politidirektoratet i 2006, som nå er til revisjon. Rundskrivet klargjør ansvars- og oppgavefordeling mellom helse-tjenesten og politiet på dette området. Det er bl.a. et eksplisitt siktemål i denne sammenheng at det skal etableres rutiner som sikrer at politiet ikke bruker unødvendig tid på å følge opp psykisk syke. Av rundskrivet går det frem at bistand fra politiet kun skal rekvireres når det er nødvendig, og at helsetjenesten skal foreta en konkret vurdering i hvert enkelt tilfelle. Dette betyr bl.a. at politiet ikke skal brukes som ren transporttjeneste, og at anmodning om bistand må være begrunnet i et reelt behov.

Politiet har en generell plikt til å hjelpe eller sørge for hjelp til personer de kommer i kontakt med som ikke er i stand til å ta vare på seg selv eller som

ivaretas av andre. Dette gjelder i forhold til personer med psykiske lidelser som for andre. Politiet har myndighet til å bruke makt i situasjoner hvor dette ansees nødvendig og er opplært i dette. Helsetjenesten har på sin side ansvar for å yte helsehjelp og skal sørge for at dette ytes på en profesjonell måte. Så langt som overhodet mulig skal helsepersonell være til stede når politiet må håndtere situasjoner knyttet til mennesker med psykiske lidelser.

De regionale helseforetakene har gjennom oppdragsdokumentet fått i oppdrag å sørge for gode og verdige transporttjenester for mennesker med psykiske lidelser.

Gjennom utvikling av gode kommunale tjenester og ambulante tilbud fra spesialisthelsetjenesten, økt brukermidvirkning, holdningsendringer og kompetansehevende tiltak søker vi å redusere bruken av tvang i psykisk helsevern. En bedre tilgjengelighet til tjenestene og tettere oppfølging vil i mange tilfelle forebygge akutte situasjoner og bruk av politi. Dette er nært knyttet til samhandlingsreformen og vil være prioritert satsing fra Helse- og omsorgsdepartementet videre fremover.

Fra min side vil jeg fortsette å legge til rette for et godt samarbeid mellom tjenestene til beste for pasientene. Av prinsipielle årsaker mener jeg imidlertid at vi skal holde fast på den eksisterende arbeids- og oppgavefordelingen mellom politi og helsetjeneste.

Jeg har vært i kontakt med Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet som opplyser at tilsvarende vurdering gjør seg gjeldende med hensyn til ansatte i barnevernet. Adgangen til å kreve bistand fra politiet til å gjennomføre tvangsvedtak om plassering på institusjon skal bare benyttes i unntakstilfeller etter en særlig grundig vurdering fra barneverntjenestens leder. Det foreligger ingen planer om å gi de ansatte i barnevernet adgang til bruk av tvang i forbindelse med gjennomføring av vedtak om plassering på institusjon.

SPØRSMÅL NR. 296**Innlevert 22. november 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 29. november 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Hva mener statsråden om regelverket rundt uttak av pensjon ved fylte 62 år når en samtidig går på ventelønn, noe også Nav allerede har stilt spørsmål til departementet om for 18 måneder siden?»

BEGRUNNELSE:

Det viser seg at regelverket rundt uttak av pensjon fra folketrygden ved fylte 62 år for de som går på ventelønn er noe uklart.

Når en ved fylte 62 år ønsker å ta ut sin pensjon og samtidig beholde sin ventelønn og når man tar kontakt med Nav om dette så får man ingen avklaring. Det viser seg at også Nav venter på en avklaring fra departementet noe de har gjort i 18 måneder allerede. Dette er svært lang tid.

Svar:

I spørsmålet tar representanten opp regelverket rundt uttak av pensjon ved fylte 62 år når en samtidig mottar ventelønn. Dagens regelverk på dette området

er slått fast i en forskrift til tjenestemannsloven. Slik den aktuelle bestemmelsen lyder, faller løpende ventelønn bort når en tjenestemann kan få alders- eller uførepensjon. Dette medfører at når rett til fleksibel alderspensjon fra folketrygden inntreffer, faller retten til ventelønn bort.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har via Arbeidsdepartementet henvendt seg til Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet vedrørende en mulig endring av regelverket. Dette er begrunnet med at en endring vil bringe rettstilstanden på området i takt med sammenlignbare ytelser og endringen vil være til gunst for bruker. En slik regelendring vil skape likhet mellom mottakere av ventelønn og mottakere av dagpenger og vartpenger.

Jeg har ønsket å redusere antall personer på ventelønn og motivere disse til å søke seg nytt arbeid. Dette er grunnleggende for den arbeidslinje som regjeringen legger opp til. Av denne årsak har jeg brukt noe tid på å vurdere denne saken.

Jeg tar imidlertid sikte på en snarlig avklaring av denne saken.

SPØRSMÅL NR. 297**Innlevert 22. november 2011 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 1. desember 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I staden for skatteinnkrevjing på grunnlag av oppgjør til fiskar, vil departementet no at skatteinnkrevjinga skal skje med grunnlag i kvart enkelt forskot (utbetaling som fiskebåteigar gjer for mannskapet) med 2 månader terminar. Dette vil skape meirarbeid for fiskarane, ukklarhet om skatten til lottfiskarar og vere ugjennomførbart for delar av fiskeflåten.

Kva vil statsråden gjere for å sikre ei god gjennomføring av dette, til dømes ved at 2 terminar pr. år kan vere eit kompromiss?»

Svar:

Som ledd i skatteopplegget for 2012 besluttet Finansdepartementet å oppheve særreglene i skattebetalingsforskriften om innberetning og innbetaling av forskuddstrekk i fiske- og fangstvirksomhet. Dette innebærer at arbeidsgiver i slik virksomhet må følge de ordinære reglene for tomånedlig innberetning og innbetaling av forskuddstrekk, i likhet med andre næringsdrivende arbeidsgivere. Dette gjelder fra 2012 av.

Det må skilles mellom to ulike typer plikter som arbeidsgiver har. Trekkplikten gjelder det å foreta forskuddstrekk ved utbetaling av lott og hyre, og å separere forskuddstrekket på egen skattetrekkkonto.

Trekkplikten skal også for fiske- og fangstnæringen foretas hver gang det foretas utbetaling av lott eller hyre, også når det skjer i form av forskuddsutbetalinger.

Den andre plikten, oppgave- og betalingsplikten, er knyttet til det å gi skatteoppkreveren opplysninger om forskuddstrekket som er foretatt, og å overføre forskuddstrekket fra skattetrekkkonto til skatteoppkreveren. Dette skal etter de alminnelige reglene skje seks ganger i året, 15 dager etter utløpet av hver termin. Oppgave- og betalingsplikten for fiske- og fangstnæringen har vært knyttet til når fiske er avsluttet og oppgjør for fangsten er levert. I praksis har dette medført at mange har begrenset gjennomføringen av oppgave- og betalingsplikten til en gang i året.

De endringer som er gjennomført innebærer ikke endringer av betydning for trekkplikten. På dette området har reglene for fiske- og fangstnæringen langt på vei fulgt de alminnelige reglene om trekk. Endringen som gjennomføres fra 1. januar 2012, gjelder oppgave- og betalingsplikten, som nå skal foretas i samsvar med de alminnelige regler seks ganger i året.

De hittil lempelige reglene i oppgave- og innbetalingsplikten for fiske- og fangstnæringen har imidlertid svekket etterlevelsen av trekkplikten. Det er avdekket en praksis innen næringen med å gjennomføre både trekkplikten og oppgave- og betalingsplikten bare en gang i året. Dette er ikke i samsvar med regelverket, og denne unnlatte etterlevelse av trekkplikten etter skattebetalingsloven må opphøre. I spørsmålet legges det til grunn at at ”i staden for skatteinnkrevjing på grunnlag av oppgjør til fiskar, vil departementet no at skatteinnkrevjinga skal skje med grunnlag i kvart enkelt forskot (utbetaling som fiskebåteigar gjer for mannskapet) med 2 månader terminar”. Første del av denne forutsetningen er bare riktig i den forstand at dette har vært en utglidning i praksis i næringen, men denne praksis har ikke vært i samsvar med regelverket.

Både kontroll- og innfordringshensyn taler etter min mening for at fiske- og fangstnæringen følger de alminnelige reglene for trekkplikten, slik at den enkelte arbeidstakers forskuddstrekk blir separert på skattetrekkkonto så tidlig som mulig. Trekkmidlene tilhører da skattekreditorene i tilfelle av en konkurs eller betalingsmislighold hos arbeidsgiver. I en slik situasjon hos arbeidsgiver er arbeidstakeren sikret å få godsrevet det forskuddstrekk som er gjennomført. Jeg mener at det på dette punkt er viktig at fiske- og fangstnæringen så langt det er praktisk mulig likestilles med andre næringer.

Dersom man legger til grunn at arbeidsgiveren har gjennomført trekkplikten etter det gjeldende regelverket ved hver enkelt utlønning for fiskerne, vil merarbeidet ved endringen i oppgave- og betalingsplikten som er gjennomført bli svært liten. Ved å gjennomføre trekkplikten som forutsatt vil lønnsregnskapet hos arbeidsgiver være så å jour at det ikke vil bli vanskelig å levere oppgave over det forskuddstrekk som er gjennomført. Overføringen av forskuddstrekket på skattetrekkkonto til skatteoppkreveren er en betalingstransaksjon som med dagens betalingsløsninger ikke er særlig belastende å gjennomføre.

Jeg kan ikke se at forslaget om å innføre 2 terminer pr. år (halvårlig innbetaling), løser utfordringene i næringen med å oppfylle trekkplikten på en tilfredsstillende måte. Gitt at trekkbeløpene for hver lønnsdag skal plasseres med en gang på skattetrekkkonto, blir hovedeffekten av forslaget bare at trekkmidlene blir stående lengre på denne kontoen. Det er det liten grunn til.

For å gi bransjen tilstrekkelig tid til å tilpasse seg de vedtatte regelendringene, er det gitt en overgangsordning ved at første termin i 2012 slås sammen med andre termin, slik at første oppgave- og betalingsfrist etter de nye regler for fiske og fangst blir 15. mai 2012.

SPØRSMÅL NR. 298**Innlevert 22. november 2011 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 29. november 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vil statsråden iverksette strakstiltak for å unngå at godstransporten på Raumabanen opphører?»

BEGRUNNELSE:

CargoNet taper nå så mye penger på å frakte gods med tog at de må kutte godstog på de minst lønnsomme strekningene. Det rammer Raumabanen der, der det fra 12. desember i år blir bare én avgang midt på dagen til Oslo.

Det er nå så lite gunstig for CargoNet å transportere gods på tog at mer gods nå blir flyttet over på veien. Infrastruktur og rammebetingelser gjør at Raumabanen nå kan stå i fare for å bli faset ut som godslinje. Dette kan bety 10.000 flere vogntog på E136 hvert år.

Ifølge CargoNet i Møre og Romsdal er det grunnlag for en tredobling av godsmengden med tog, dersom staten hadde iverksatt de nødvendige tiltak, herunder forskottering fram til infrastrukturen for jernbanen fungerer godt.

Svar:

Jeg viser til mitt svar av 18. november 2011 på spørsmål nr. 226 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve om CargoNets godstilbud på Raumabanen.

Her gjør jeg rede for at godstrafikken på jernbane er åpnet og at det legges opp til konkurranse mellom ulike selskap. Selskapene må gjøre bedriftsøkonomiske vurderinger av sitt tilbud, samtidig som markedsåpningen setter rammer for mulighetene til å gi

statsstøtte til godstrafikk. Godstrafikken på Raumabanen har sterk konkurranse med lastebil fordi jernbanestrekningen er relativt kort og mye av godset skal til andre steder i regionen enn Åndalsnes.

CargoNet gjennomfører nå en rekke effektiviseringstiltak for å bedre den dårlige lønnsomheten i godstrafikken og vurderer i denne sammenheng togtilbudet på de enkelte strekningene. Som det fremgår av mitt svar på spørsmål nr. 226, har CargoNet som en prøveordning fra ruteskiftet i desember 2011, lagt opp til en produksjon som reduserer ressursbruken. Dette medfører at togavgangen fra Åndalsnes fremskyndes fra kveld til formiddag, og selskapet kan da halvere lokomotivvinsatsen sammenliknet med dagens løsning.

For å bedre godstrafikkens konkurranseevne er det viktig at godstogtilbudet oppleves som forutsigbart. Regjeringen har derfor økt bevilgningene til jernbanen de senere årene. I budsjettet for 2012 foreslås det å øke bevilgningene med ca. 682 mill. kr sammenliknet med 2011, noe som vil bidra til å bedre jernbanens regularitet og punktlighet.

Ruteendringen som CargoNet legger opp til i desember betyr en endring, og ikke en nedlegging av tilbudet på Raumabanen. Jeg følger utviklingen i situasjonen for godstogtrafikken, og jeg vil særlig følge med på hvilke konsekvenser ruteendringen på Raumabanen får for godstransporten til og fra regionen. Departementet har kontakt med aktører som driver godstogtrafikk i Norge, og i denne sammenheng drøftes rammevilkårene for godstrafikken på jernbane.

SPØRSMÅL NR. 299**Innlevert 22. november 2011 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 28. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Når en arbeidstaker blir skadet under utførelsen av sitt arbeid har vedkommende rett til yrkesskadeerstatning. En arbeidstaker i PST ble skadet i en bilulykke mens hun var i et arbeidsoppdrag. Arbeidsgiver bekrefter dette forholdet. Allikevel nekter Nav å akseptere at vedkommende har rett til yrkesskadeerstatning og hevder at arbeidstakeren ikke var i jobb, men på vei fra hjemmet til jobb. Det kan virke som om Nav mener PST lyver.

Vil statsråden umiddelbart sørge for at det blir ryddet opp i situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Denne saken er selvfølgelig spesiell på grunn av PSTs spesielle arbeidsområde, som ikke alltid kan legges frem og belyses av åpenbare grunner. Også arbeidstakere i PST må ha rett til, og krav på, de samme ytelser som andre arbeidstakere også dersom de blir skadet mens de er i arbeid. Når arbeidsgiver bekrefter at personen var i arbeid da ulykken inntraff må Nav forholde seg til dette - ikke påstå at de snakker usant! I den arbeidssituasjon mange arbeidstakere i PST fra tid til annen kan befinne seg i må det være PSTs bekreftelse som eventuelt avgjør om personen var i en arbeidssituasjon.

Opposisjonspartiene i Stortinget har fremmet et forslag om en gjennomgang av regelverket rundt yrkesskadeforsikringen innen april 2012. Dette er nå blitt ytterligere aktualisert gjennom denne konflikten mellom Nav og en arbeidstaker i PST og jeg regner med at gjennomgangen nå vil bli gjennomført.

Svar:

Jeg viser innledningsvis til at Arbeidsdepartementet har et overordnet ansvar for folketrygdloven. Kompetansen til å behandle enkeltsaker er lagt til Arbeids- og velferdsetaten, og med Trygderetten som uavhengig ankeinstans. Jeg ønsker derfor ikke å uttale meg om utfallet av konkrete enkeltsaker.

Jeg vil imidlertid gi en kort og generell redegjørelse for de såkalte "bedriftsmessige" vilkårene som gjelder for folketrygdlovens særregler ved yrkesskader.

For sammenhengens skyld nevnes at fører av motorvogn som skader seg i en ulykke, uansett vil kunne ha krav på erstatning fra forsikringsselskapet motorvognen er forsikret i etter bilansvarsloven § 1.

Det er en selvstendig betingelse for yrkesskaderettigheter i folketrygden at skaden oppstår mens

vedkommende er "i arbeid på arbeidsstedet i arbeidstiden", jf. § 13-6 andre ledd. Her slås fast de såkalte "bedriftsmessige" vilkårene – dvs. kravene til beskjefteigelse, sted og tid. Innholdet i disse reglene er trukket opp i flere dommer fra Høyesterett.

For arbeidstakere som har et stasjonært arbeidssted, gjelder yrkesskadedekningen i hovedsak på bedriftsområdet. Arbeidstakere som har ambulerende arbeidssted, er i utgangspunktet yrkesskadedekket der arbeidet til enhver tid foregår. Arbeidstakere er ikke er yrkesskadedekket på vei til eller fra arbeidsstedet.

Bestemmelsen i § 13-6 andre ledd speiler det bærende hensynet bak yrkesskadestrygden, som er å kompensere den særlige risiko for skader som er forbundet med det arbeidet man utfører. Dette er en risiko arbeidsgiver kan kontrollere og forebygge. Risikoen for skader på vei til eller fra arbeidsstedet er en generell risiko alle som ferdes i samfunnet har, gjerne kalt "trafikal" risiko, og som påhviler arbeidstaker, ikke arbeidsgiver.

Det er i § 13-6 fjerde ledd to lovmessige unntak fra hovedregelen, hvor arbeidstaker likevel kan være yrkesskadedekket på vei til eller fra arbeidsstedet;

- Når transporten er organisert med arbeidsgivers egne eller leide transportmidler
- Når reiseveien er særlig farlig

I disse tilfellene skjer en risikoovergang, arbeidsgiver overtar den "trafikale" risiko som i arbeidstaker i utgangspunktet har.

I tillegg til de lovmessige unntakene, er det også enkelte andre unntak i praksis, stadfestet av Trygderetten. Praksis anses samlet sett som fast, langvarig og i det vesentlige konsekvent, og må derfor tillegges stor rettskildemessig vekt. Et sentralt unntak er der hvor arbeidsdagen faktisk er påbegynt eller avsluttet i hjemmet. Reisen til eller fra det vanlige arbeidsstedet, vil i slike tilfeller anses som reise mellom arbeidssteder.

Yrkesskadeforsikringsloven § 10, som regulerer denne lovens "bedriftsmessige" vilkår, skal forstås på samme måte som folketrygdloven § 13-6.

Til sist understrekes at jeg er opptatt av at Arbeids- og velferdsetatens forvaltning av folketrygdens regelverk er i samsvar med gjeldende rett. Jeg forutsetter at etatens vurderinger i denne saken ligger innenfor disse rammene, med vekt på de føringer som følger av relevante rettsavgjørelser.

SPØRSMÅL NR. 300**Innlevert 22. november 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 28. november 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Mener statsråden at praktiseringen av presiseringene i permitteringsregelverket fra april i år er i tråd med selve regelverket hvis fast ansatte som normalt ikke sesongmessig blir permittert nektes dagpenger når permitteringsgrunnlaget er ordinær reduksjon i ordreinngangen som følge av ordinær konkurranse i bransjen?»

BEGRUNNELSE:

Nav har i april 2011 presisert reglene for dagpenger under permittering og gjør ifølge presiseringen nå særskilt vurdering av permitteringsgrunnen i en del utvalgte bransjer og hvorvidt den burde være forutsigbar i forhold til sesongvariasjoner og påregnelige klimatiske forhold. Samtidig er i presiseringen understreket at det ikke er særregler for noen av de oppregnede bransjegruppene.

Det har medført en praksis som flere steder har ført til at fast ansatte i disse bransjene, i bedrifter som normalt ikke permitterer fast ansatte i f.eks. vinterhalvåret, men tilhører de oppregnede grupper, har blitt nektet dagpenger når årsaken ikke eksplisitt er sesongmessig, men reduksjon i ordreinngang som inntreffer i vinterhalvåret av konkurransemessige årsaker.

Svar:

Dagpenger under permittering er først og fremst ment som et sikkerhetsnett ved hendelser som for virksomheten i liten grad er forutseelige. For å ha rett til dagpenger under permittering, må permitteringen skyldes mangel på arbeid eller andre forhold som arbeidsgiveren ikke kan øve innflytelse på, jf. folketrygdloven § 4-7. Arbeidsgiveren må altså være uten

egen skyld i at det er nødvendig å permittere, og det forutsettes at arbeidsgiveren ikke har mulighet til å tilrettelegge arbeidet slik at permittering kan unngås. Mangel på arbeid som følge av redusert ordreinngang og generell markedssvikt er eksempler på forhold som kan gi rett til dagpenger.

Sesongvariasjoner anses i utgangspunktet som forutsigbare, og permitteringer på grunn av dette gir som hovedregel ikke rett til dagpenger. Eksempel på at det likevel har vært innvilget dagpenger under permitteringer i forbindelse med sesongmessige svingninger, er i forbindelse med uvanlig lange eller strenge kuldeperioder de to siste vintrene.

Tilsvarende vil permitteringer som skyldes endringer i rammebetingelsene som arbeidsgiver måtte regne med og kunne planlegge bemanningen etter, kunne gi avslag på søknad om dagpenger. Dagpengene er et substitutt for manglende lønn. Trygd er av subsidiær karakter i forhold til lønn. Det er rimelig å kreve at arbeidsgiver planlegger for endringer og ikke overvelter kostnader på folketrygden unødig. Dette er utgangspunktene for dagens lovbestemmelser. Men det skal gjøres konkrete vurderinger i hvert enkelt tilfelle, og dagpenger innvilges da dersom vilkårene er oppfylt.

Jeg er kjent med at Arbeids- og velferdsetaten i noen konkrete saker avslø krav om dagpenger til permitterte og begrunnet avslagene med at det ikke kan utbetales dagpenger til arbeidstakere som blir permittert på grunn av sesongmessige variasjoner. I det konkrete tilfellet viste det seg at dette likevel ikke var permitteringsårsaken. Uten at jeg har gått nærmere inn i de konkrete sakene, er jeg gjort kjent med at Arbeids- og velferdsetaten har vurdert disse sakene på nytt og har omgjort avslagsvedtakene.

